
Lod: Furl: à S. Gio: Grisostomo F.

U ſ D A S I
MANDALJENE
POKORNIZE
U SPILLI OD MARSIGLJE

Spjevani po

D. IGNAZIU GJORGI

OPATU MELITENSKOMU.

K'cemùse josc raſlike Pjesni duhovne, i djello. iſpravne, sloſcene od Istoga, prilagaju.

Additur in fine Liber Primus ejuſdem Magdalidos ab eodem Autore Heroico carmine Latinè redditus.

IN VENEZIA, MDCCXXVIII.

APPRESSO CRISTOFORO ZANE.

CON LICENZA DE' SUPERIORI, E PRIVILEGIO.

Prisv.[mu] *i Priposct.*[mu] *Gnu*

GOSP. VIZENZU ſMAJEVICHJU

Arkibiskupu ſadarskomu, Apostolskomu Namjesniku po Servii, Arbanii &c.

D. Ignazio Gjorgi Opat Melitenski. P.

Jllujème vele uſrokaa ſa Vascemu Prisv.[mu] i Priposct.[mu] Gospodstvu moju *Mandaljenu*, koja iſ svoje Spille na prostranu svjetlos od svjeta iſhodi, osobito priporucit, i pokloniti. Er tkomu raſloſcitie da poklognena bude *Pokorniza* raſglascena, negh onomu, koìjèje i rukopisanu toliko gljubio, i dòjoj nacin dàse iſ pritisctaonize ſa u dugo raſglasi. Tkomu dàse priporuci *Svetiza*, koja zjech gne goruchje Vjerre dostoja bit od Isukarsta ucignena, ko upisa S. Jerolim, *Apoſtolorum Apoſtola*: negh onemu, koi i pismom, i rjeci, i raſumom, i hrabrenosti neozkvargnenu cjaas, oblas nekrenutu, i uſvisceno nadimenovagne suproch beſobraſnjem opchjene Zarkve Odmetnizima Rimskoj pravovjernosti, i ſadarskjem doscjastjem Arkibiskupima nedobitno uſdarſcjòje? Tkomu dàse prida Blaſceniza, koja *dilexit multum*, negh onomu, koi toliko ſcestok gljubovnik prema Viscgnemu, i toliko uredan nastojnik u Boſcjoj basctini; millinom od chjudi, stavnosti od besjede, mudroſna-

gnem od pameti, i blagodarnosti od djellovagna, ne samo svojeh Podlo∫cnikaa, nu i daleka, i inostranna sarza, inokupno k' sebi ∫latnjem u∫am od dar∫cjanoga dugovagna, i povoglnoga dobrohtjenstva prite∫ce?

Alli pokli ove, kojèvam poklagnam, kratke Pjesni sasmàsu malahan dar i mojoj ∫cegli, i Vascjoj dostojnosti; prilagam svesćto ∫a sad mogu, tojes moje sarze pripo∫cjudno, ∫a va∫dàse Vasce ∫vatti. I pokli priteghnut glasom od Vascieh i∫abranjeh, i u∫mno∫cnjeh Krepostji, odavna ∫cegljeh bit od Vas prigargljen ∫a Priateglja, i slugu: ter iskah podobnu prigodu ∫a tu hvagljenu po∫cjudu stavit u djello: sad kada u∫damse, da naghjoh sćto iskah, i da po Vascjoj blagosti ∫aisto stecchju sćto ∫cjudjeh, ostajèmi toliko ghi∫davu srechju stecenu nepristavnom slu∫cbom nedospjetno utemeglivati. ∫ato molim Vasce Prisv.[lo] i Priposćt.[no] Gosp.[vo], da kakòste zjech Vascega blagodarstva svakkomu priobilni millostima, tako i meni budete ∫apovjedima, koje ∫a najdra∫ce millosti szjenim, er po gnima po∫natchju, dàvamsàm u dobrohtjegnu, i tolikjem dobrom naslaghivatchjùse, imajuchìga svegh na pameti. I s' ovjem gljubechi ruke Vascemu Prisv.[mu] i Priposćt.[mu] Gosp.[vu] klagnamse osobito.

Na XX. Settembra MDCCXXVIII.

SCTIO-

SCTIOZU

PRIE negh proghjesc naprieda, molimte Priategljo nebudditi tescko ova kratka Napomenutja pogledati, gneka ſa tvoje lascgne raſumjegne u sčtegnu, gneka ſa moje podpunno opravdagne u sloſcegnu.

Parvo ſnaj, da mi Adrianski Primorzi, alli Slovinzi od Dalmazie, nejmamo stavna, i osobita ſakona od Uredno-pisagna, alliti *Ortografie*: er piscjuchi mi tughjem, tojes Latinskjem slovima, kojeh vlas svaki od nas nesudi jednako, kako tkomu na um dohodi, i boglje vidìse, ſbiramo, i raſreghivamo ta slova po rjecjeh. Pace buduchi Gjamagnich Dubrovcjavin radio utemeglit, i ſasjechi uredbe od skladnopisja Slovinskoga, dogodilòmùse sčto jur velikomu Platonu u uredbah, i ſakonjeh od gnegova Skupno-vladagna, alli *Republike*, kojìsu bili od gnezjeh hvagljeni, od gnezjeh pohugljeni, a od nikoga nasljedovani.

ſatoj chjutechìse ja slobodan ſa u tomu kakohochju djellovati, vidjèmìse podobno, koliko mogoh, ugoditi pismo s'nacinom najobicjajniem nascega Dubrovackoga govoregna: i staviti pomgnu ſa uklonitse od svakoga Dvobigljeſcjja, alliti *Equivoca*, od rjecji. Kròzjechceſſa uloſcich dvoje slovo na mjesta. Raſdjelih S. od ſ i ovo posledgne stavih mjesčte Slovinskoga Ʒ, ter upisah ſemglja, *terra*: ſlato, *oro*: ſavjet, *voto*: uſdiſati, *inalzare* &c. Nadstavih klobucjaz rjecima pokratjeniem: na priliku, Kâ, Tvê, Mû &c. tojes, Koja, Tuoje, Moju &c. Priloſcih mnokrat Nadslovak (*Accento*) gdìjesu rjeci sjedignene; kako ſa rjet; Ovòje, *queſt'è*: Mìsmo, *noi ſiamo*: Draghmìsi, *mi ſei caro*. I takoghjer (sčto, molimte, da osobito pametujesc) rjecima od Minutoga vremena (*Preterito*) koje slovom *I* svarscivaju, pristavih ſlamegne, dàse od injeh vremenaa na occigled raſaſnaju. Tojes Minuto vrjeme ſaglavih slovom J dughjem, a svjem injem I kratko ostavih. Na priliku.

Ti svjet gljubj, Nebbo ostavj: *Amaſti il Mondo, il Cjel lascjaſti.*

Onte hvalj, slavj, uſnosj. *Egli ti lodò, glorificò, inalzò.*

On gljubi, *egli ama*. Ti gljubi, *ama tu*. Ah da on gljubi, *O ſ' egli*

egli amasse. Kad on usgljubi, *quand' egli amerà &c.* Ostalo scto tvorih rad bistriega rasumjegna, mnim da bes truda pospjescnòchjesc po vidjegnu, i raskuscjagnu rasabrati. A gdi nebji prilike od samarscegna, i tamnosti, mallo hajah: i upisah, kakómi na ruku doghje.

Drugo: dajemti na snagne, da u spjevagnu momu usdarscjah gneka imena inostrana. Na priliku, *Anghjeli* &c. Nu necjudìse, er to ucinih po isgledu, i obicjaji od nascjeh szjegnenjeh, i poglavitjeh Pisalaza. Takoghjer prem da Stari nasci opchilìsu govorit; *Po nas, pri nas; u nas, o nas, na nas: Po vas, pri vas &c. Po gnih &c.* besjedechi ne o prihodjegnu, negh o boravgljegnu stanovitu: ja sa bit barsce rasumjen, obrahse ugodit s' obicjajnjem sadagnem besjedovagnem, i rjeti; *U nami, pri nami &c. U vami &c. U gnima &c.* Josc i koigod drughi davgni govor, sadagnjem uscima mallo ugljudan, i obicjan, isravnih, i ponapravih, da boglje i primjenie pada. Stari vegljahu: *Usèju*, gnu use: *Onju scjudi*, on gnu scjudi &c. A ja, kakòse sad u posna doba obicjaji, rjeh; *Usèje, Onje scjudi &c.* Ovo hotechi ucinih: akoli u cemu glavniemu nehotechi saghjoh, htjej millostivo tvojom dobrotom oprostiti, a mudrosnagnem ispraviti.

Trechje. Svako tjelo pod svjetlosti ima svoju sjennu: i svako Sloscegne, koje na svjetlos iside, akòje pohvagljeno, stece, tkomu tu hvalu prione nenavidno obsjennivati. Bogu hvala, moja *Mandaljena* mallòne sve Mudre naghje sa proslavnike: alli sasve to ne minùje tko rece; da Usdisagne Mandaljenino nije naravno, i da tko placce nasbigl svoj grjeh, nije moguch urescèno bolovati. Nu ne sasma dobro taj promislj: pokli otole sljedi (djim sa scpotu) da rasboricnie, i ugljudnie, negh svoj grjeh u mojeh Pjesnjeh Mandaljena, placce u popjevkah knesa Nikolu Kneghigna Vidosava, koja naravnom i neredbenom bolesti kidajuch vlase, mechjuchiih sàse leleka, i bugari; *Jaohvesi gnoj scjalosnoj*. Dakle Sveti Bogoslovaz Gargur, alliti Mudaraz Apollinario saghje, kad u Prikasagnu Mukke Gospodinove stavj u usta od bolesnivjeh Nasljednikaa tuscbe i mudrosnanne, i urescene? Dakle Jerolim Vida, i Sanazar, i Mantuan, i tolizi ini sagrubisce skladno-pjevajuchi suse, i usdisagna od Svetjeth, i nesljedechi nered od naraugnega hukagna i jaukagna, koje urnebes: no is sarza scjalostiva usbukgniua, i oglasivàse? U kratko: kadbi to tako bilo, nebismo nikad imali slosciti njednu tuscbu u pjesan, er naravnjem nacinom sàisto nitko ne poje tuscechìse. Bji

i jose

i josc tko rece, da Mandaljena neprilicno besjedi, pokli duboko Bogoslovſtvo, alliti *Teologia*, kojàse pod Mesctrom uci, mallòse nahodi u ſcenah, prem da prisvetjeh. Snebivamse na taj govor, er Mandaljeni, koja Isukarsta istoga ſa Vciteglja u Bogoslovstuu imalàje, ako itkomu, podobàse na uciteglsku Bogoslovno besjediti.

Rjetchje tkogod, da drugo Uſdisagne nije od iſgledā prem duhovnoga, er gljuveni ſcivot Mandaljenin pripovjeda. Alli nije tako: pokli na ti nacin nebi bila od prem duhovnoga iſgleda ni ſarzala od Iſpovjesti, koja u sebi uſdarſce sve varste od grjehaa iſbrojene, i prikaſane. ſnaj dakle, da kako Djello-iſpravnizi, alliti *Moraliſti*; pripovjedaju, i prikaſcjuju te grjehe ſa Sctioze privesti na iſpovidjegne, i pokajagne. tako i ja htjeh stavit Diklizam prid occi priljepo, i prikorisno ogledallo: nekàse cjuvaju i od malljeh pocetaka, i neka bjeſce opchjegne od ſljeh druſcizaa, i akòse chjute, dàsu scto skrivile, iſplaccju, iſkaju, iſpokore svoj grjeh ſajedno s' Grescnizom, i Pokornizom, mladom, ljepom, ghiſdavom, gospodicnom Mandaljenom.

Pridruſcih k' Uſdaſima i gneke Pjesanze, koje vechi dio parvinàsu od moje mladosti. Mallòsu, ſnam, dobre, nu svaka Matti djezu i neſgrovnu gljubi, ter nechje da iſghinu. Ista mojemuccja prigljubkàje svomu porodu, i mni ſa priljepe sve gne porodjene gardobe, i iſopacegna od naravi. Akòti neugode, ostavijh: ti zar, ti gospodar ſa sctititiih, i nesctitti. Bjèhih vele vechje od djetinstva sloſcio, nu juriduchi ſa stati u Rimu, kô stvar ſalihu, i malle szjene, uſcegoh svekolike, kê bjehu pri meni: alli ne s' podpunnjem poraſom, er mnoghe iſmeghju ostaljeh u tughjeh rukah sahraniscèse, one navlasctito, koje gljuveſni, i tasctine iſhitrenie sadarſcjahu: ter od druſjeh u kittu sloſcene idu s' mojom bolesti po rukah, s' nadpisom od *Raſlicjeh Pjesnji Nika Bargne Gjorgi Vlastelina Dubrovackoga*, kojemse imenom naſivah prie, negh odstranihse u Redovnictvo. Josc imam i *Saltjer Slovinski*, tojes Iſtomacegne od sto i peset Pjesnji Davidovjeh, koga uſdamse, dàchjùti iſ Pritisctaonize (*stamperia*) na svjetlos iſnesena, ne nakon vele vremena dobrovoglno pokloniti. Nepropustih ni u raſdrjesceno, i prosto govoregne sctogodi Slovinski upisati, i meghju ostalo *ſcivot Priblaſcenoga Chjach a Benedikta &c.* Ovòti sve pripovidjeh, neka poſnasc, da moje Kgniſcevno nastojagne ſasve o druſjeh Nauzjeh ſabavgljeno, uſdarſcjalòje svegh osobitu gljubav svomu rodnom Jeſiku, i ſvo-

joj

joj Adriano-slovinskoj Pokraini: koju, prem da i sada prionut Latinski, i Talianski pisati raʃlika nepogardiva umohitregna; darʃcim sarcjano, i dobrohochno svegh prid occima: i svescto piscem, cinim da gnu gleda, da gnu utiscti, da gnu hvali, i uʃmnaʃcja u plemenitoj szjeni, i svjetlu imenovagnu prid svjetom. Dospjeh, jòscti i ovo na uʃdanu napomenuchi: da kad podobno uʃmoʃcesc, dostoiscse ne jednom, negh i opet proscititi sljedechja Mandaljenina Uʃdisagna; er po svjedocjanstvu od Priategljaa poʃnah, da najmagnesu ugodna u najparvomu susretiscu. I Viscgnìti svaku eestitos udjelio.

Josc molim tvoj raʃum, i dobrotu, da scto u Pjesnjeh Raʃlizjeh sretesc savisce receno suproch ʃcenama primisc ʃa Pjesnicko uʃvelicegne, alliti Eʃagerazion, a ne ʃa istinu; erìh i ti szjenit imasc, kòih i ja szjenim, mogu rjet, sve inokupno ʃa vrjedne, kreposne, i Bogumille. I iʃ nova prosìmti s'Nebbesaa svaku srechju.

NOI

NOI REFORMATORI
DELLO STUDIO DI PADOA.

HAvendo veduto per la Fede di Revisione, & approbatione del P. *Frà Tommaso Maria Gennari Inquisitore* nel Libro Intitolato *Usdasi Mandaljene Pokornize &c. po D'Ignaziu Giorgi Opatu Melitenskomu. Scritto in lingua Illirica, ma di carattere Italiano*, non v'esser cos'alcuna contro la Santa Fede Cattolica; & parimente per Attestato del Secretario Nostro, niente contro Prencipi, & buoni costumi, concedemo Licenza a *Cristoforo Zane Stampatore* che possi esser Stampato, osservando gli Ordini in materia di Stampe, & presentando le solite Copie alle Publiche Librarie di Venetia, & di Padoa.

Dat. 22. Agosto 1728.

(*Gio: Francesco Morosini Kav. Proc. Ref.*

(*Alvise Pisani Kav. Proc. Ref.*

(*Pietro Grimani Kav. Proc. Ref.*

Agostino Gadaldini Segret.

Errata	Corrige
Illyricè	
Sct. urnebes : no	urnebesno
eestitos	cestitos
V. ſamascena	ſamarscena
VII. smnchjeni	smuchjeni
XII. uvrjpej	uvrjedj
XXI. monkrat	mnokrat
XXVI. nebik	nebih
XXVIII. vclika	velika
XLIII. rnmenilla	rumenilla
XLIX. ubjeli	udjeli
LI. ghinus' tobom	ghinu s' tobom
Ij ednako	I jednako
Itko je	I tkòje
LX. rjedho	*rjedko*
LXV. ſnaje	ſanje
LXXIII. koli	toli
LXXXII. krag	Kragl
ucise	ucisce
LXXXIII. tescki	tescki
ulosch	uloſcih
LXXXIV. roli	toli
LXXXV. Nn	Nu
karvasvjeh	karvavjeh
XCI. sireda	ureda
XCII. svi	svi gne
XCII.I kadsc	kàdse
XCV. srupom	stupom
IC. asćto	ſasćto
CIII. ſatravghjena	ſatravgljena
CIV. umnaſcja	uſmnaſcja
CXIII. ou	on
CXXIX. otvorase	otvorasc
CXXXVIII. imu	ſimu
CXLII. kà	kà
CXLIII. nitćta	nisćta

Errata	Corrige
Illyricè	
CXLIV. braſ	barſ
CLIII. dnscjam	duscjam
CLV. svjiru	svjitu
CLIX. istakm	istakmi
CLXV. sunz	sunzu
strahu	strah
CLXVIII. valekrat	velekrat
CLXIX. svcgh	svegh
CLXX. sredi	sred
CLXXII. srechi	stechi
CLXXVIII. cnu	gnu
CLXXXV. pr	pri
CC. *scpore*	scpote
CCVIII. besjedla	besjeda
Græcè	
CXLVII. κεκληγ'	κέκλιγ'
ἐκκέω	ἐκχέω
CXLIX. ὦπερ	ὥσπερ
CL. δακρύωn	δακρύων
Latinè	
CXXX. sunr	sunt
CCXII.periphraseωm	periphraseωn
CCXIII. laborc	labore
CCXV. ethereo	æthereo
pericis	periclis
CCXVI. numquam	nunquam
CCXVII. Ecee	Ecce
CCXIX. Ince	luce
CCXX. cteatæ	creatæ
lućtifie à	lućtificà
CCXXIII. ingennià	ingenità

U/DISAGNE PARVO U SPO/NAGNU

V Jerro sveta, koju /ace
Slaunom rjeci Chjachko slavni:
Davne iftine novi /race,
Novjeh slavaa /race davni:
Boghje sunze rajskjeh dvoraa,
Ti rajskoga Sunza zora.

Ti pricifta, ljepa, i draga
Sljepjem nami danfi obicjan:
Na zelovse tvoj podlaga
Bitjem /nagnem puk ra/licjan:
I tvoj sljedech ftjegh pribjeli
Jedno ufa, gljubi, i /celi.

Tìsi umarljem, kadse skrusce,
Provodiza privesela,
Kgljuc od Raja, Raj od dufce,
Od kreposnjeh dufcja djellaa,
Dobro occito, skrovna iftina,
Tamna svjetlos, svjetla tmina.

Ah s' u/roka ne drugoga.
Neghli s' tebe prosvjetgljena:
Isukarfta gljubjenoga
Ljepa obgljubj Mandaljena:
I cjovjecku pafech sliku
Boga po/na u cjovjiku.

Ona ostavj grescne pute,
Ures var/ce svoga od liza,
I sred gljuti ra/puknute
Ukopàsc pokorniza;
Dàbi u Raju pak po/nalla
Sctòe po tebi vjerovala.

Tjem raſloghje, kad gnu pojem,
Gdi, u ſpillah svoj grjeh ſcjali,
Dàme obasjasc ſrakom tvojem
Erte hvalim u gne hvali:
V gne slavi tvàse krie,
Er sctòe slavna po tebìje;

ſato slabjem mŏjm pjesnima
Tvŏm stavnosti stavnos stuori,
Nek' u vjeke ja po gnima
Rajski lovor stecem gori,
I mâ trubglja s'bogljom cesti
Varhu ſvjeſdaa bude sjesti

Kraj Franackjeh plodnjeh stranaa
Marſiglskàse pustosc uidi,
Gdi od vjeka ſaharana
Ustaranjem mrakom bljidi:
A niſ plechi brjega starma
Noree luſi pusta garma.

Najeſcenjeh iſ ponoraa
Zarne maghle gljut iſmechje
Kamenitjeh varhu goraa
Leſce od snjega gore vechje,
Ter uſtrasla krunni ſima
Sjedo celo oblazima.

Cjûesc iſ klissur' muklo odissat
Vjetre, i rjeke gdìse ore,
ſa potopom satarissat
Sela u sebe, sebe u morre:
Reve voda, i u varlini
Placce raspe, koje cini.

Vſmnaſcjaju sred slobode;
Prjezjeh ſvjerji stada cesta
Svoem vapajom bukku od vode,
Svojem strahom strah od mjesta:
Reſci medvjed, vuk ſavia,
Vepar hrocce, ſviſcde ſmija.

Tuj

Tuj gdi puklom pod grebeni
Priduscena noch boravi,
ſceglno stupaj svoj hrabreni
Mandaljena ljepa ustavj,
I ukopa tvarde u stjine
S'svôom ljeposti svôe krivine.

Gljubovniza ona oghgnena
Gneghda od gljudji, sad od Boga;
Osta svjetu prigrabgljena
Sillom plama nebeskoga,
Ter neumarloj pri gljubavi
Svjet, i sebe ſaboravj.

Isctom lize Jeſusovo
Vidje, i skupgljen Raj u gnemu,
Kroſ gorjegne cisto, i novo
Ponovgljena oſta u svemu,
Letech svoga iſ pepela
Pomladjena ptiza bjela.

Gnega darſci varhu svega;
Gnega misli, scgnim besjedi:
Gnega ſciva, martva gnega
Iscte, ſcjudi, dvori, i sljedi,
I jedina scgnim savisce,
Gnim odisce, scgnim iſdisce

Kolikratse ne ſasrami
Vſ grob sidjet, svoj Dragh gdìje,
Kô da radi svôim suſami
Tvardi mramor da raſbie;
ſcivuch smartnom pri ſatvoru
Vechje unutra, negh na dvoru.

Pokoj nachi jaka nije,
Pravi er pokoj gne proscjôje:
Mre, er ne mre, kad umrie
Tko bji duscja dusce svoje:
I beſ dusce ſciva akòje,
Sama gljubav duscjàjojje.

Blaghi Jesus ganut s' toga
Ljek donese na gne vaje ,
I uskarsnut liza svoga
Parvu sunzem obasjàje ;
Da Uciteglja slavna , i sciva
Navjesnizim navjesctiva .

Nu on kad poghje k' Chjachku svomu,
Is rodjenjeh ona stranaa
Po progonstvu scidovskomu
Bji nemillo istjerana ;
Da po morru sionom iscte
Inostrano utocisćte .

Alli tarpech toj sa Boga ,
Primi sve sa tughe malle ;
Dokle s' kraja Evrienskoga
Na Marsiglske stupi scjale ,
I odredi pod stjenama
Bogu , i sebi scivjet sama .

Markla spilla ah kô u sebi
Gnu primechi osta radda !
Mnech dàje ona sunze s' Nebbi ,
Kê ne uighje vjik do tada :
Noch usigra , kad svôu tminu
Od gne liza srak obsinu .

Gluha sabit , mrak od spille ,
Strah , i golet , glad , i sima
Bisce sarzu gne primille ,
Er nemille bjehu occima ,
Cjem plam iscte gne poscjude
Vechje u trudjeh istjeh trude .

Ona od Ijepjeh zvjet , i krunna
Jur nadsiva sunze , i svjisde ,
Draga , uresna , slavna , i punna
Cjasti , dvorbe , hvale , i ghisde :
I u napravah svjeh ghisdava
Svôim napravam bji naprava .

Po-

Poruscena sad u stvoru
Poniſcenoj u odjechi
Vſe boles, i pokoru
ſa rafgovor svoj najvechi:
ſa utjehu tugam pace,
Svakcjas tughe patit jace.

Vſe iſgled ona iſ nova
ſa napravu od pramena
Najeſcenjeh u dubovaa,
I u garma raſpletena:
A u rjekaa nauk uſe
Beſ prjſtanka ronit suſe.

Vidje vihre bit planinu,
Vdrj bicim nago tjelo:
Iſgledàse bljedu u tminu,
I bljedillom prikrj celo:
Plahe ſvjeri vidje u gori,
I ſa Boga ſvjerſe ſtvorj.

Gorko ſeglje, i neſnano
Gne ljepe usti prudi, i truje:
Pitje s'placcjom iſmieſcjano
Vechma ſceghju raſdraſcjuje:
A pogledjoj straſcj od svuda
ſamascena diviac huda.

Akòe ikada tko vidio
Dragh perivoj pun milline
Ghìje proharan ubljedio
Pod udorzim ſle godine,
Komu osravj prjeka sctetta
Plot beſ busa, bus beſ zvjeta.

Ter pod sillu tescku od visce
Slomjen Cemin s'Rusom zvili,
A prikiden gorko iſdisce
Uſ Gljubizu Gljubdragh milli:
Mlade Dikle placcju svoga
Poraſ zvjetja gljubjenoga.

 Ta-

Takàje u zvjet svôe mladosti
Mandaljena u dnu od gore,
Cjem perivoj gne ljeposti
Hara silnos od pokore,
Kolikòjoj duscju shara
Gneghda od svjeta ſla privara.

ſlato, kjêmse pram dicio
Na svenuto prighje lize:
Od ustàje Trator mio
Uſeo sliku od Gljubize:
A svakdagni bici gljuti
Poraſisce Ljere od putti.

Bjesce jednom ſrak od jutra
Prosvjetlio varh od hridi;
Neka u spilli ona unutra
Strascno mjesto boglje vidi;
I sva skrovna gnoj otvorj
Strascne od nochi danak gori.

Parvo umuknu, pak smetena
Klice vapit u glas ovi.
Ovòlisu, Mandaljena,
Uresceni tvoji dvorovi?
Ovòlisu svjetli stani,
Kjemse klagno ſrak suncjani?

Bih gospoghja: jasnom dikom
ſlato uresj prame moje:
Pod vlascitom môm scibikom
Slavni Maghdal robovòje:
Dvoriscème, jaoh, gnjekade
Dicni Mladzi, Dikle mlade.

Sad, kad vapim, glasom môjim,
Meni sama hridse oſiva:
Moje suſe suſam svôjim
Starma rjeka sadruſciva
I nestavni vjetri plassi
Natjeccjùse s'mòim uſdasi.

Nu

Nu raſloghje, tko na svjeti
Po krivinah ſvjerse ucinj,
Da pustoscne sred goleti
ſcive, kò ſvjer u planini:
I da nije mêu gljudima,
Tko ufagne u gnih ima.

Pravòè, da tko grjescech uſc
Meghju gljudem ſvjersku sljku,
Meghju ſvjerim ronech suſe
Doghje gljudsku na priliku;
Er kajagne svôjim suſami
Nas, i Boga vrachja nami.

Lele, lele veomi ruſcna
Bogu, gljudem, istoj meni!
Ah ad ikako mogu tuſcna
Utech sarza vaj skroveni,
Samnom uſrok mojeh ſala
U Pakòbih ukopalla.

Eto stara *ſlochja kleta*
Sjennom liza pakgljenoga
Mene strasci, kori, i smeta:
I spomena grjeha moga
Ragna u tesckom nepokoju
Glusjem bicim pamet moju.

Svesćto u vele jur vremena
Skrivih, sadme snaghje ujedno:
Mâè svjes name nabugnena:
Sarze smeteno, i neredno:
Boj, bojniza, poglje od boja
Suproch meni duscjàe moja.

Paſech Nebbo sva protarnem,
Er svôih sudaa ſnam visine:
Kad niſdoli pogled svarnem
Vidim mjesto mê krivine:
Kad ſatvorim vid smnchjeni
Gledam grescnu mene u meni.

Kudse obratim, svèmi uʃroci
Trud, i kaʃce sctòsam bila:
Donosìmi noch prid occi
Mè raʃblude, kêje krilla:
Skrovna a ʃabit mô privare,
Mê poruke skrovne, i dare.

ʃemglju plescem; ona uʃplodj
Zvjetje, kêsam Draʃjem Dala:
Sunze veli; Ti kadgodi
Ime od sunza jesi imalla:
Mjesez opet; Mojeh ʃrakaa
Vigh nestavnos, ti bji taka.

Svjer slikuje mû slobodu,
Moje pusto bitje gora,
Moju ljepos dan na iʃhodu,
Mê naprave zvjetna zora,
A tvardina hridja ovega
Mene u ʃlobi tvarghju od gnega.

Svudse vidim, svud opako
Mê ʃcivgljegne prid mnom sceta.
Sud, i Sudaz, Smart, i Pako
Zarnjem krilim svudme obljeta:
I takàsam occim môjim,
Kakva u vjeke bit dostojim.

Bjeʃcim tuʃcna, niti umiem
ʃnat kud bjeʃcim, bjeʃcim samo:
Divjem mrakom lize kriem
Po pustigni sjemo, i tamo
Klissurrami sa svjeh stranaa,
I strahochjom ʃaſidana.

U nemiru, sumgni, i smechi
Iʃa stagna mjenim stagne:
Bjeʃcim, alli jaoh bjeʃcechi
Samnom nosim mê spoʃnagne:
Kriemse, alli vajmeh meni,
Ne kriemse môj spomeni.

Ob-

Oblak, kîmi sunze krie:
Sunze, u placme kê raſccina:
Plac, kojèmu slike njie:
Slika od ſmarti, smartna tmina,
Momu sarzu od staroga
Spoſnagnèje grjeha moga.

Prie oblaka gromme obsine,
Prie groma trjesme udara,
Prie trjeskàme ſmart prikine,
Prie smartìme Pako shara,
Kad iſ meghju placcja, i zvila
Spomenemse sctòsam bila.

Ah gardochjo mê krivine
Sctetna, iſdavna; i himbena!
Gljudi blaſnisc, dàte ucine,
Pakìh korisc ucignena:
Dàse ſobom srame, i budu
Osughjeni na svom' ſudu.

Ah sad vidim u nevrjeme,
Gardi Grjesce, varke tvoje:
Sad sram, i strah nasarchième;
Kìme onada snach imòje,
Kadme na ſlo svjetovòsi:
Ah sad poſnam tkòsam, sctòsi.

U nisctàsam obrachjena
S' tebe, er tisi niscta u tebi:
Niscta, er Millos Boſcjanstvena,
Duscjaa ſcivot, zjena od Nebbi,
Sve, i samo dobro od svjeta,
Po tebìje meni oteta.

Boga otèmi, kîje sve meni,
A ja ostah niscta od niscta,
Niscta u dobru, niscta u zieni,
Niscta u djelljeh svjeh godisctaa,
Niscta u svjesti, niscta u ſnagnu,
U vjecnomu niscta ufagnu.

Er

Er samo ono rjetse moſce ,
Da ima u sebi bitje svoje ,
Sctòe beſ grjeha ; pokli , o Boſce ,
Dobru tebi prikladnòje :
Grjeh , i grescnik tjem nisctàsu ,
Er beſ dobra svakogàsu

Nu prem dàsi Grjesce niscta ,
Vele cinisc , ah jaoh vele !
S' vjekuvjecnjeh ti sjedisctaa
Rajskjeh dvoran' cette bjele
Nesmotarno na urat rinu
Tamnjeh ogagn' u pucinu .

S' tebe vochkom Chjachko parvi
Vas raſtrova rod doscjasti :
S' tebe oghreſnu bratskom karvi
ſemglja , i draccjam sva porastji :
S' tebe umarli kuscjâu svuda
Tescko ocinstvo vaja , i truda .

S' tebe u vodah svjet popliva ,
I u daſcdu jur sionu
Svàse udusci ſemglja kriva ,
I s' grescnikom grjeh potonu :
S' tebe potop ſgar oghgneni
Zjele gradove iſkorjenj .

S' tebe maci bojni sjeku ,
Silla , iſdajstuo , pljenstvo mori :
S' tebe skrovna smartje u ljeku ,
ſmia u zvjetju , lav u gori :
S' tebe nejma vjerru istinu
Gljubi u vojnu , chjachko u sinu .

S' tebe Stvoraz na stvoregne ,
A na Stvorza stvor udari :
Parvostvorno ſametegne
Tìse moſcesc rjet od stvarji
Nesklad , nered , nemir , sctetta
Tjela , dusce , Nebba , i svjeta .

Gdje

Gdje ti prighjesc iſ nenade
Marci u nami Boſcia slika:
ſnagne osljepi, raſbor pade,
I u cjovjeku nije cjovjika:
Josc da i Bogh moſce umrjiti,
Neuſpreſcescga pogubiti.

Kobna ſvjeſda, plam od trjeska,
Morre, vihri, trescgne, i kughe:
Sva svjetovna, sva nebeska
Sargba, osvete, brighe, i tughe
Tva bit slika moghle nebi;
Er scto mogu, svèe po tebi.

Rjeke seljem, luſim plâmi,
Vihar gnivam, val plavima,
Kuga tjelu, trjes goram,
Kobna ſvjeſda Kragljevima,
Trescgna samjem ſgraddam udi;
A ti, o Grjesce, svjem, svegh, svudi

O gusare vjecnjeh daraa,
Boſcie karvi raspe hudi,
Vjecnjeh ſctetaa vochko stara,
Koja trujesc u raſbludi:
O pucino ſla svakoga,
Koja uſviresc tja do Boga.

O pucino ſa proſcdrjeti
Scto bji, scto jes, scto bit moſce:
Smarti, kâ mrjet, a ne umrjeti
Cinisc, dàsc mukke uſmnoſce:
ſubgljo, kâsi Pako stakla,
Pakle od svjeta, Pakle od Pakla.

Er ti Paklom Pako stvarasc,
Tìs' plam, ti zarv, ti neuſagne:
Dàga ti sam neraſgarasc,
Biòbi Pako uſcivagne:
Ti sam kroſ tvu sjennu opaku
ſastupascmu Boſciu ſrakku.

I silnika tolikoga
Ute, ò Duscjo, primilàsi!
Tili uvrjpej Boga tvoga?
Ah jaoh vajmeh, i moghlàsi!
Ah moj Grjesce, ah ſli Svjete,
Ah kò tarnem mislechite!

Nu ſlochjèli mê neoprostj
Kroſ prislavne svôe besjede
Ieſus, kìme svôom millosti
Na pravedni put privede?
Da scto isctete jadi, i smechje,
Kad kakvabih njesam vechje?

O cjudesa nevidjena!
O mà cesti gorka svjime!
Ista gljubav Boſcjanstvena,
Ista millos, vaj, strascime,
I boj bie nesmilljeni
Mà cestitos suproch meni.

Jakno brodar, koga u tmini
Val uſrasto s' nochim arva,
Kadse ugleda u tiscini,
Kûmu donje zora parva,
Josc u sarzu miran nje
Mislech predgne poghibie.

Mislim staroj o krivini,
Mislim Viscgnu millos mnogu,
I scto Jeſus ſà ne ucinj,
I scto ucinit ſàgn nemogu:
I ſnam, da tko vele prima,
Vele vratit, vajmeh, ima.

ſnam i mukku Sina Boga
ſnam i mjerim po nacinu
Velicinom ljeka toga
Mê nemochi velicinu:
I ſaplatit taj ljek hochju
Slicnom mukkom, nu kakòchju?

Gdjè-

Gdjeste, o ʃcive Smarti od gore,
Vepri oghgneni, ʃmaji sarditi,
Kjêh glas stresa sej ponore
Kroʃ urnebes gromoviti;
Hodte punnit s' djella harla
Mnom otrovnjeh propas garlaa.

Stjene uʃrasle, kjeh strahochia
U starmoglav nad mnom vissi,
Garda sliko mojeh ʃlochjaa,
Kê do Nebba smjenstvo uʃvisj,
Ah ʃa millos nàme orite
Vasce varhe strahovite.

Ah otrujse kuʃcnu u dahu
Povjetarze najmillie;
Boli tescke, i smart plahu
Svaki odihaj moj da pie,
I da s' trudim smartnjem gljutjim
Beʃ usmartja mrjetse chjutim.

Beʃ ufagna zore draghe
Stisnitème nochne sjenni:
Sve nekobne, sve neblaghe
Iʃtiecite ʃvjeʃde meni:
Buddi cemer sva dubrava,
Cemer voda, cemer trava.

ʃgar karvavjem meni oblakom
Karscitèse oko cela
S' bukkom, s' treskom, s' smechjom svakom
Daʃcdi od ogagn', graddi od strjelaa,
I ʃcivota od mojega
Poraʃite do bigljega.

Stvori draʃi, hudi Stvori,
Kî mom' grjehu druʃi biste,
Pomoʃtème u pokori,
Kîme u ʃlochjah pomoglîʃte:
Stvorza uvrjedih, nabugneni
Ustanite suproch meni.

Ah nesvjesna! Ah jaoh tkoga
Prema tvojoj klicesc ſlobi!
Kad pedepsom grjeha tvoga
Stvoregnèse sramilòbi:
Tolikòsi Mandaljena
S' tvojih krivinaa potisċtena.

I cjudimse, nàme od groma
Glasom dàse svjet neoprjeci,
Vapech: ſceglje tve veoma
Ponosite jesu, i rjeci:
Oholèse srechjom druſi,
A tva oholas raste u tuſi.

ſvjeri, vihre, i trjeskove,
Povjetarze, ſemglju, i morre
ſaman, ſaman tvoj glas ſove,
Dàte ſatru, dàte umore;
Er sve stvari podsuncjane
Na viscjàsu djella obrane.

Morrèe stvorno, dàe do vjika
Iſgled Stvorza velicini;
Krunnàe Nebbo, trjes scibika,
Pristogljèmu oblak cini,
Slikujese po sred tminaa
Svoja otajna kragljevina.

ſvjeſde occi gnegovèsu;
Kjem bdi visce svoga stvora:
Kadse jaſi vjetrim tresu,
Tujse jakos svôa ſatvora.
A u hridi ſlamen stavj
Nepomicne svôe naraui.

Stavj u gore skot nesvjesni,
Da uci strahnas od Nebesi:
Da gnegove ſrak gljuveſui
Siva odasvud, on uresj
Kittam vochja, zvjetja, i trave
Poglja, livade, i dubrave.

I oni da svôu cjaas ſabudu,
I pozarne svjetlo lize?
Ter karvnizi tamni uſbudu
Tac pogane iſdajnize?
Ne, ne vjiku: ti bud' ſama
ſa pedepsu tvojim ſlobama.

Tebe tobom mucci, i ragna
Ti bud' slicjan poraſ tebi:
Zarv smardechi od spoſnagna,
Kîse od grjeha ſace u tebi,
Pedepsagne prilicnòje
ſa pogane dusce tvoje.

Mnim, da veli Svjetmi ovako,
I ne vajmeh beſ raſloga:
Ja ſled, ja smart, jàsam Pako
Moga sarza ſcjalosnoga:
Ah jaoh krivzu, kíse kaje,
Krivina ista pedepsàje.

Pedepsàmi grjeh istìje
Od pedepse teſci sada;
Er pedepsa proch umie,
Nu krivina ne nikada,
Koja vajmeh po sve vrjeme
Svoôm spomenom muccitchième.

Dospje, i ufat uſe paka
Viscgnu pomoch, kad to iſrece:
ſnajuch, zarna van oblaka
Vjecne slasti daſc da iſtjece:
I spoſnagne dàje od ſlobaa
Ljek, i ranna u isto doba.

Svarha Parvoga Uſdisagna.

U/DISAGNE DRUGO
U S P O V J E D A G N U.

PRivaràje u gresciku,
Kî na pravi putse obrati,
Da krivinu svôu veliku
S' mallo su/aa szjeni opratti,
I ustati moch' ikade
Lasno, kako lasno pade.

/nam da mnokrat u/dah jedan
Nei/mjernu millos stjece:
I da ostane duh pravedan
Netom jedno Vaj i/rece:
Nùje opeta strascna odsvudi
Viscgna pravda, vjecni sudi.

Tjem cjovjeku svegh trjebìje,
Da s' pokorom gre naprjeda:
Pravje, tko mni, da prav nije:
Bla/cenje oni, kî svegh preda:
I taj samo svetse veli,
Kì svegh sumgni, josc svet jelli.

Mandaljena, kôjse objavj
Bogh /a parza na svom'sudu,
Kû prigarlj, kû postavj
Svoga sarza /a ra/bludu,
Eto u placcju svôih krivinaa
Svegh pokoru svôu pocina.

Potvardjena u millosti,
I na vratjeh jur od Raja,
K' svom' Dragomu vapi; Prosti;
Be/ pristanka, mjere, i kraja:
Terse strasci Sudza od svoga
V zelovjeh Sudza istoga.

Ona

Ona isctuchi, da otvori
Svjetu stare ſlochje svoje ;
Nekje sljedi u pokori
Tko gnu u grjehu sljediòje ;
Iſvan sebe poce u glase,
Cjem dàe sama, nestavgljàse.

Dikle, s'draga kjêm pogleda
Meghju ljepjem raste hvala,
V zvigljegnu mom' naprjeda
Vighte, kako pocne s'malla,
Tkogod sarne ſa upasti
Svjeh krivinaa sred propasti.

Od pocetka cjuvatèse,
ſatezite plam gljuveni,
Cjemste same kroſ urese
Gneghda ljepoj slicne meni,
I u vami cjaas uſmnaſcja
Draga od tjela duscja draſcja.

ſnajte, da bji tanka hvoja
Hras, ki krunni varh od gore :
Slaba iſtece rjeka, koja
Ljeva od voda morre u morre :
ſgar gromove, tresegne oſdala
Raghja od ſemglje parra malla.

Tako i duscja pogled plodi,
Pogled rjeci, rjec poſcjudu,
Ter na svakcjas naprjed hodi,
Dokle utopi nas u bludu :
Ah jaoh nitko u cjas jedan
Neucinise nepravedan.

Uſpreghnutbi moghla prie
Trjes, kî pada : val, ki pjeni :
Prah prid vjerrom : vjetar, kîje
Arvat napro kraj starmeni,
Neghli sebe jedna Vila,
Kâje gljubav prigarlila.

Gdise ʃlochja mâ spovjeda
Hochju dàme vas svjet cjuje;
Nekse cjuva s'moga iʃgleda,
Cjemse iʃgledom môim sramuje.
Nu scto velim? Kudà sljedìm?
Tkoga ʃovem? S'kiêm besjedim?

ʃamanìse moj plac glasi,
Ako odi nije nikoga:
Samnomèsu sami uʃdasi,
I spomena grjeha moga,
ʃvjeri, hridi, strasi, i tmine,
Slicna druʃcba mê krivine.

Nu nije ʃaman: korit hochju
Môim ʃcivotom sebe sama:
Beʃ sramàchju pronjet ʃlochju,
U kû padoh jur beʃ srama:
I moi svaki grjeh skroviti
Na mojchju isti sud donjiti.

Cjujte Luʃi mê tasctine:
Cjujte ʃvjeri mê prikore:
I ti o Spillo, kâ krivine
Moje neʃnasc, ʃnasc pokore,
Poʃnaj sada, kolìje magne
Moga od grjeha mê kajagne.

Ah da moʃce hridju u tvomu
Udjegljatse mâ besjeda,
Da u tem' pismu neumarlomu
Vas ʃacjudjen viek raʃgleda
Mû neharnos, millos moga
Uvrjedjena Neiʃmjernoga.

Cjujte. Iʃgubih mlado u doba
Od proljetja djevickoga
Roditeglja jednom oba
Majku, i Chjachka gljubjenoga;
I u goʃpostvu ostah sama
Nad obilnjem darʃcjavama.

Brat

Brat o sebi Lazar stasce,
Marta s' mallo vechje ljetaa
Ni smiasce, ni mogasce
Po godisctjeh datmi svjetta:
Bjesce sebi mlados moja
I svjetniza, i gospoja.

Oblas, blago, mlados dicna
Na gnekàme prighnu diella,
Djella mladu sarzu obicna:
Djella prigljubna, i vesela:
Djella, u kojeh sla ne ima,
Van scto na slo putje u gnima.

Samochjomse vjik ne krijah:
Po prozorjeh cestokrati:
Nesavidjah, nu marsiah
Cjut kû Vilu ljepom svatti:
Bjescjah gljubav, nùmi bjisce
Prjategljevat drago od visce.

Vegljah; bitchju gljubescgliva;
Da podloscni pukme gljubi:
Sctòse resim niesam kriva,
Nìse u tomu mâ cjaas gubii;
Er gosposko sa gospoje
Urescegne pristojnòje.

Tad nesrechnom sarzu momu
Sa sabavu, jaoh, omillj
U tanaczu rasbludnomu
Skladno isviat stupaj milli:
Tad besjedu dvornu uciti,
Vjescto pisat, pisma sctitti.

Tad slatjenjeh romon scizaa
S' mednjem glasom ugaghjati:
Sudit tughje misli, i liza,
Sve snat, sve cjut, sve gledati,
I nesctedjet pomgne, i blaga
Sa hvagljena bit, i draga.

Dokle ʃacjuh, tamo ovamo
Dàme slavi druʃcba mlada
Ne gospoghjom grada samo,
Neghli od sarzaa svjeh od grada,
I da po mom' rajskom lizu
Sudjenàsam ʃa boʃcizu.

Tada moja svjes uʃbjesnj,
Tadmi rece miso opaka;
Beʃ ʃabave od gljuveʃni
Dàe ʃaludu ljepos svaka,
Ter nije drugo ljepa biti,
Negh bit gljubjena, i gljubiti.

Poceh gljubit, nu neredno
Zjech' nevjesćta plama moga:
Gljubjah ljepos svaku u jedno,
Osobito ne nitkoga:
I nestavnjeh ʃcegljaa u smechi
Svjeh negljubjah, svjeh gljubechi.

Gljubjah: alii josc ne smiah
Gljubovnizom ʃvatti mene;
Er gljubechi josc ne umiah
ʃnat, da gljubim mê gljubjene:
ʃnah, sćto kuscjah da dragòje,
Alli neʃnah prem to sćtòje.

ʃnah, dàe gneka skrovna silla,
Kôj nije moch, duh dàse oghlusci:
Dàje gneka boles milla,
Kâme sladko sckakglje u duʃci:
Gneka ʃceglja, nu smetena,
Pace od ʃceglje slika, i sjenna.

Er sćto ʃcegljah, ne ighjah stechi,
Ni toj mogah stechi ikada;
Cjem mê ʃceglje tjek parscechi
Sram usteʃce, strah pripada,
I novina ʃceglje neda
ʃcegljet ʃcegli môj naprjeda.

Mno-

Monkrat rekoh ſama u sebi ;
Da to i ſcjudim sctòbi bilo ;
Sctoè to neſnam, nùje trjebi,
Dàje đobro, poklìje millo :
Nu strah tajcjas moju prjeku
Prisjezasce miso u tjeku.

Vegljah opet; prie nemilla
Dàme proſcdre ſemglja hochju ;
Negk ja vjiku ozkvarnila
Tom poſcjudom mû cistochju :
ſamiscgljahse pak u temu,
I uſdisah neſnauch cemu.

Bjeh u lizu probljedjila,
Pusctah ures, mucjah sama :
Sadse uſciſcjah iſ bljedilla,
Sadse stvarah led iſ plama :
Marſjah, gljubjah, kuscjah svuda
Trud iſ slasti, slas iſ truda.

Jakno lovor; kî s' plamenom
ſa neiſgorjet dugh boj bie,
Voevah s' ſcegljom môm gljuvenom :
Alli u dugo najposlie
Gnu tjerajuch, gnu mislechi
Scgnomse obiknuh nehotechi.

Strahmi uminu: poce ovako
S' sobom sudit svjes smamgljena,
Da nije gljubav ſla prem tako,
Pak dàe dobra, i hvagljena,
ſa tjem, dàse i djellima,
Kô stvar dobra, sljedit ima.

Uto mlade Drughe moje,
Koje od mene vechje ſnahu,
Sve gljuveſni tughje, i svoje
Potankòmi spovjedahu,
Velechìmi : Nije krivìne
Cinit, svesċto mnoſi cine.

Ah ſla druſcbo, cemu dosti
Tvom' poraſu njesi sama:
Cemu i druſjeh put tamnosti
Od vjecnoga vodisc plama;
Ako u Paklu strascnom doli
Svakàc druſcba teſce ob boli.

Jedna varhu svjeh Diklizaa
Bjesce iſ meghju skuppa toga
Moga sarza potajniza,
Pace sarze sarza moga:
Mâ poguba ſa rjet boglje,
I sva napas me svevoglje,

Ona nad svjem, ljepe kêsu,
Sva raſkoscna, sva gljuvena:
U mirisu, i uresu
Ponosito raſbludjena,
ſnasce svesćto moſce ſnatti
Duh ſatravgljen domiscgljati.

Gne rjec, iſgled, i hitrina
Kudà mene, vaj, neuputj,
Da uſbude mâ tasćtina
Gne tasćtine pristighnuti,
I da skriu vele gori
Gne sramote moji prikori.

Samnomje ona na prozoru,
I kaſcèmi mladze iſbrane:
Pakmi u skrovnu raſgovoru
Pripovjeda scjaptom s'strane
Gnih imena, gnih raſblude,
I sćto mogu, i sćto ſcjude.

Cjem to veli, isto u vrjeme
Gljubovnizi naresceni
S' poscetajim raſbludnjeme
Klagnajùse oſdal' meni:
Odgovaram a ja gnima
Vecbje sarzem, neghli occima.

Gorim sarzem : i skoncjana
Na gorkòsam gnih skoncjagne :
Nu stid kaʃcem , i gledana
Negledajuch gledam nàgne ,
Er ʃa gledat beʃ svjedoka
Dostàmje kraj od oka .

Govorìmi Druga tada ;
Gnihov jace plam raʃdraʃci :
Posmjehnìse sad , a sada
Skrji tve lize , sadga ukaʃci :
Hoch dvorena bit ʃadosti?
Stucci dragos s'nemillosti .

Ona tako rjeci uʃmnaʃcja :
Na gne rjeci nevam jàse:
Cjaasmie draga , gljubav draʃcja ,
Mislim nàgnu , mislim nàse ,
I raʃbiram krivo , i prjeko ,
Sctòbi o meni tad svjet reko.

A ne mislim sarzu u momu ,
Da scto mislim sve Bogh uidi ,
Kî sve , kî svegh , kî u svakomu
Prie grjescegna grjeh prividi :
I da vissi varhu mene
Mac gnegove pravde oghgnene .

Nu ʃla Druga hudu odluku
Samnom tjera svakjem putom :
I gne rjeci darʃce ruku
S' chjudi na ʃlo môm prighnutom ,
Kâ ʃasjede svjetta kriva
Skrovno iʃnutra prigargliua .

Perivoja draga u sjenni
Bjehmo jednom obje same :
Ubra ona zvjet rumeni ,
I s'posmjehom sjedde uʃame ,
Velech : Tvàje slika milla
U ovem zvjetu zvjete od Vilaa .

Nu da iſ meghju tamne trave
Zvjet sad njesam ovi ubrala,
Gnegovàbi tuj beſ slave
Sva ljepota na tle opalla:
Da ti cemu tvoj zvjet gubisc?
ſasve skrovno mnim da gljubisc.

Cjujme u kratko: tìs' gospoja,
I bitjèje tve slobodno:
Tebìje ſakon voglja tvoja,
Tebìje cjasno, sctòje ugodno:
Gljubi occito; svjet gljubiti
Dàte i vidi, sctòchje rjiti?

Nije raſlogh, dàte strasci
Oni, kîse strasci od tebe:
Nami rados strasi nasci
Grabe mnokrat beſ potrebe:
Er gosposke, ſnaj, raſblude
Sljede puzi, a ne sude.

Besjeda ova neſnam kako
Bji plam, bji trjes ſa uſcech mene:
Pridobita ostah tako,
Da ſa iſpunnit ſceglie oghgnene,
Nehtjah ino, negh da poda
Putmi, i nacin kâ prigoda.

Ah kô u mallo naucih vrjeme,
Scto pak parjat nebik jaka:
Varchse na vrat lasnòe svjeme,
Nùse ustavit nije moch paka:
U jaſ pakgljen putje od svudj:
Nu vratitse? Tujsu trudi.

ſgodìse, u mê da darſcjave
Prighje Egipske iſ kraine
Pun kreposti prighiſdave
Vrjedan mladich nad sve ine,
Svojeh ljetaa u zvjet parvi
Srechjan blagom, svjetle karvi.

U raſkoscjah on ſadojen,
I u dvornickom hitropchjegnu;
S' Koga Egipski pukje brojen
Nad svjem skladan u dvoregnu,
Bjesce s' Drugom môm jedinom
Bratt i rodom, i hitrinom.

Iſctom u Grad s'puta doghje;
Nukajuchga Sestre svjetti,
Kako svoje u Gospoghje
U dvorove mê doletji;
Dàbi na cjaas mû ſapiso
Dvornom rjeci sluſcbu, i miso.

Vidje, i planu: a i ja tade:
Er gnegova vlas pogleda
Narecèmi iſ nenade;
Dajmi, dajmi sarze ureda:
U cjas tako nasc skroveni
S' plamenomse plam ſamjenj.

Sestra svoja, mâ druſciza,
Kad on poghje, doghje k'meni,
I u promjeni moga liza
Poſna novi plam gljuveni:
Posmjehnùse hitro nàme:
Jàse smutih, lize iſdàme.

Dakle videch upùchjenu
Dobro srechju Bratta svoga,
I mû duscju pridobjenu
Susretiscta sred parvoga;
Uſe slutit svakcjas vechje
Svom' Viteſu slave, i srechje.

Tajcjas donjèmi iſpisane
Pjesni u listu poſlatjenom,
U kjeh poſnah mê spjevane
Hvale tughjem pod imenom:
Pitah; pjesnik tko biasce?
Moj Bratt, rece, pak uſdascè.

Do-

Donesèmi dare iſ nova,
Kjeh bogastvo ſamjernòje :
Menìih, rece, Bratt darova,
A ja tebi, mâ Gospoje :
Ti ſa harac gljubko primi
Bratta, i Sestre sarza u gnimi.

Od tjeh pjesnjî, od tjeh daraa
Vighjah svarhu, i scto iskasce :
Alli pusctah, dàme vara;
Er s' privarom tom ighjasce
Moje sarze a beſ truda
Na smiregne svojih poſcjudaa.

Moj dragh tako ne man stavj
ſa osvoitme pomgnu, i smjegne :
Priaſan poce, plamse objavj,
ſa tjem naſta ſagljubjegne :
Mnogo stece on sluſcechi,
Nu ne svescto ſcjudje stechi.

Stavno er darſcjah, da *Gospoji*
Svjetle karvi, mnoghe oblasti,
U vjekèse nepristoji
Prem niſoko gljubech pasti :
Nu da padoh tko rjet nechje,
Kad pristupih k' jaſu od vechje.

Daj ne stvorom, padoh misli,
I pristupih k' poghibiu :
Svak ubjene mni, kî stisli
U krilòsu gljutu ſmiu :
Kîsu u valjeh, gljudiih szjene
Vechje u valjeh utopjene.

Uboizàje sebe istoga,
Tko strascnoga lava garli :
Da i neudie trjes nitkoga,
Najbliſcgnega gljuto iſparli :
Bogh iſnutra, a svjet sdvora
Sudi sliku od prikora.

Ljepi Srame, po kojemu
ſcenska ljepos ljepos stjece,
Tescko u vjeke, tescko onemu,
Tkòse jednom tebe odrece,
I da ruſcjan nespoſnàse,
Tve ſarzalo varſce ſàse.

Tìsi slika od Nebesi,
ſvjeſde tamni svjetlos tvoja:
Ti ghiſdavi straſcnik jesi
Djevickoga perivoja:
Ures tjela neproscjasti,
Cjaas od dusce, duscja od cjasti.

Kraglizàse cjaas odjeva
Tvôem grimiſom beſ prozjene:
Od kreposti sunze sjeva
Iſa zore tve rumene:
Draſce iſhodj tvoga iſ plama
Od cistochje ſlato u nama.

Tvojem vjenzom od ruſcizaa
Krunni djevstvo pram najvechje:
Tebe iſ sarza Djevoiciza
Trudno, a trudgne s' liza odmechje:
A josc trudgne tisuchkrati,
Kad odmetne, naſad vrati

Jàte iſgubih u neszjini,
A sad poſnam zjenu tvoju,
Gneghda uresu moj jedini,
Sad iſgubgljen moj pokoju:
U nevrjeme jaoh poſnani
Zvjete od Raja, Srame iſbrani.

Sram posčteni kadme ostavj,
Mjesčte gnega sarze u moje
Sjedde himben sram nepravi,
Liſimirstvo kê ſvanòje:
To jes krepos beſ istine,
Vele gora od krivine.

Ter

Ter laſciva lizù u momu,
I hotechi, kô da nechju,
Prema meni u svakomu
Stvarah ſceglju svakcjas vechju:
I pod sjennom od dobrote
Tjerah skrovne mê sramote.

ſa ſasjennit mê plahosti
Vodih samnom dvorbu sjedu;
A to da pri gne starosti
Millia sinem u pogledu:
Skratih ures, nekse objavi
Kôsam liepa po naravi.

Opchih zarkvu, da i tuj ſcele,
Ki mu vide dragos plahu:
Mallo s'Bogom usta, a vele
Occi s'gljudem govorahu:
K'Nebbu uſdisah, nu Bogh ſnasce,
Da k'gnemu uſdah moj ne ighjasce.

Ah kolikrat gljubovnika
Rjecim hulih sĉto ſnah gore;
Da s'huljegna prem vclika
Poſna on silne mê govore,
I u gnima proſret bude
Unutargne mê poſcjude.

Ad kolikrat Vil' ghiſdave
Rjeh grjesene, erse rese sillom:
ſvah neslicne gnih naprave,
Gnih bjelochju ſvah bljedillom,
I gnih cela ſvah ſa ſlobu
Martvjeh pramaa grob na grobu.

Cjuh da gorji s' draga liza
Mlad gljubovnik, viknuh, ſlòje.
Cjuh da gljubi kâ dikliza;
ſcivùe spraſcit, rjeh, pravòje.
Cjuh da ljepom kâ ſvanàje;
Akòe dobra, rjeh, ljepàje.

U toliko u potajno
Dare primat, date slatti:
S' mojem Draghjem nepristajno
Gljuvesnimse natjezati:
I primatga moje u dvore
Na skrovite rasgovore.

Vrjescit sarzem sle pohlepe:
Cinom, okkom besjediti:
Hitro pisat liste sljepe,
Sljepe liste hitro sctitti;
Bjesce ruscna mâ sabava,
A sdvoràse kasah pravva.

Tako i oblak, is visine
Prie negh sctetni dasc prolie,
Unutargne strascne tmine
Sdvora uresnom Dugom skrie:
Tacse skrie sva pod zvjetje
Trava otrovna u proljetje.

Ah jaoh u cem' njesam kriva,
Kad sa sljedit chjud necistu,
Vjecnoj pravdi suprotiva
Ja podigoh krepos istu:
Ukasahse dobra pace
Sa dobrotu gardit jace.

Naghjoh nacin vlasti opakom
S' potisctene mê hitrine,
Sa pozarnit sunze srakom,
Sa usmnoscit sunzem tmine,
Sa potamnit prjeko dosti
Krepos istom, vaj, kreposti.

Nu Bogh, kî proch opazjime
Svôe trjeskove svegh ne tratti;
Môem oruscjem porasjime:
I mê himbe nàme obratj,
Ter krivine mê mucechje
Vechma oglasj, sctòih krih vechje.

Puk

Puk sve uſaſna (ah sćto ikada
ſemglja iſdavna pronjet nechje!)
Ter svak sudit uſe tada,
Da sćto neſna velèe vechje:
I da pomgna mâ tolika
Taji diella sasma prjika.

Gneko od ſlobe, s'kôm jacega
Gleda tkogod moſce magne:
Gneko, iſgleda da s'mojega
Svoje opravđa djellovagne:
ſa osvetu gneko od Vilaa,
Kjêh ja odprie bjeh sudila;

Ovi onomu scjapchje: Nije
Cjasno opchjegne toi nikako:
Gnimse srami, kadga krie:
Kadse srami, totje opako:
Gljube svjetlos svjetla djilla,
Djellùe tamnom tamnos milla.

Tako glase mê prikore
Mlade, i Mladi svi jednaga:
Svak ſlo veli, misli gore,
Svak raſpreda, svak prilaga:
Dokle, vajmeh, kratko u vrjime
Od grescnize stekok ime.

Tjem rjecima, jak na vjitru,
Moj hud ogagn planu jace:
Chjud povargoh rotnu, i hitru,
I raſtuorih mê polace,
Oholechse unaprjeda,
Da mê ſlochje vas Puk gleda.

Ter kô najprie kad pod Nebbi
Ukaſcèse sred dubravaa,
Sebi porod, majka sebi
Ljepa Fenice, i ghiſdava;
Sve ine ptize s' sobom vodi,
Dàje dvore, kud prohodi.

Tac

Tac ne samo moj Jedini
Dvoritìme uſe occito;
Negh i Mjesctani, i Tughini,
Kiêh josc dalek oghgnevito
Moj dragh ures nepoſnani
Svôe ljeposti glasom ſanji.

Jàim mjesez bjeh od nochi:
Jàim sunze bjeh od dana:
Ja Boſcjanstvo viscgne mochi,
Ja hvagljena, ja spjevana:
Ja ſa prikor Nebba, i svjita
Môm sramotom ponosita.

ſàme ighre privesele,
ſàme cjasti spravne stahu:
ſàme u tanzjeh nochi zjele,
U posjedjeh danzi ighjahu:
I karvavoj u ſavadi
ſàme mrahu Stari, i Mladi.

Onjeh darſcjah u uſagnu,
Ovjem drago rjec prodavah:
Svjeh u tasctom obechjagnu
Varah, i opet obechjavah:
I svaghjahse velekrati,
Svescto obechjah, ſa ne datti.

Scto ne motrih! Scto ne cinih!
Smetah, grabih, raspe budih:
Morech blaſnih, blaſnech hinih,
Hinech gljubih, gljubech udih
Sebi, i druſjem sa svom mochi,
Mislim, djellom, u dne, u nochi.

ſa stech vaje vjekovite
O Jeſuse moj ſcjudjeni,
ſa iſgubitse, ſa iſgubitte
Toli iſtrudih, dàbi meni
Tega od truda stoti dio
ſa stech tebe dosta bio.

Ta-

Tascta u meni slas otrova
Svesctòe tvoje, Kraglju od Nebbi:
Sctòmi obilnos tva darova,
Sve obratih suproch tebi,
I neharna nadasvjima
Uvrjedihte tvôim darima.

Mû neharnos sasvjeh stranaa
Varh Sionski ʃamnjevasce:
Bjstra rjeka od Jordana
Mê sramote romonjasce:
I suʃama mirisnjeme
Kitni Liban plakascème.

Plakascème, nu ʃaludu
S'mudrjem Brattom Sestra sveta,
Paʃech sarnut mû raʃbludu
Beʃ obʃira, stida, i svjetta:
Nu vesela môim sctettama
Ja ne plakaah mene sama.

Ter sctòe dusci od potrebe
Sve pogardih zjech slobode:
I starmovrat vargoh sebe,
Kô niʃ rjeku silla od vode,
Put pakgljene vas Grad pecchi
ʃanesena ʃanosechi.

Ah moj Boʃce, nàte gledam,
K'tebi vapim: Boʃce prosti,
Prosti ʃlochje, kê spovjedam
Prid pristogljem tve millosti:
Prosti, i na moj grjeh prihudi
Vechja od grieha millos buddi.

Tìs' pun ʃceglie millostive:
Tebèe ʃa Raj svoj Raj obro;
Ide iʃ tebe, tobom ʃcive,
Ute ulaʃi svesctòe dobro:
Ti smart nechjesc do vjik vjikaa
Negh skruscegne od grescnika.

Nije

Nije nach plate, ſnam, pod Nebbi
ſa moj platit dugh nepravi:
Sasma, sasma skrivih tebi,
Uvrjeghjena mâ Gljubavi:
Sasma uvrjedih, ah jaoh meni,
Tebe, o Chjachko Boſcianstveni.

Dàbi bila mâ pokora
ſa svegh ragnat duscju moju,
Vjetri uſdasi, suſe mora,
Occi sitne ſvjeſde u broju;
Tòe sve nisctor, kad moj odi
Sve pokore grjeh nadhodi.

Pokoràbi ta mucila
Mene, kâsam zarv na svjiti:
A krivina mâ nemilla
Priviscgnega smje ranniti,
Ki u bitju jes svojemu
Sam Svet, sam Ljep, sam Sve u svemu.

Ah nije mjere u besjedi,
Kômse iſmjerit moj grjeh ima;
Er po onomu tkoga uvrjedi,
Uvrjeghjegne mjeru uſima:
Ah nije mjere grjeha moga,
Pokli uvrjedih Neiſmjernoga.

Nu ti o Chjachko, u Kom' nechje
Vir millosti vjik svarsciti,
Prostit moſcesc vele vechje,
Negh ja tuſcna sagriesciti.
S'tjem ustavj rjec, i pustj
Sarzu oghgnenom vlas od ustji.

Svarha Drugoga
Uſdisagna.

U/DISAGNE TRETJE
U POGARDJEGNU

V Jeko--stvoraz gljubi, i chjuti
Vjecnom gnemu slicno sctòje:
Svescto mo/ce poghinuti
Prid Neumarljem priprostòje:
Vjecnu duscju chjuti, i gljubi,
Kû /a osvoit, sebe i/gubj.

Kòj /a /civot dat, u /noju,
I u karvi svoj ugasj:
Ah vigh, Duscjo, zjenu tvoju,
Ah spo/najse kolikàsi:
Er vas ures od Nebesaa
/amjenàje tvoga uresa.

Ah i ures tvoj ostavj,
Kjem /amamit moglàe Boga,
Gnegda sljepa pri gljubavi
Od uresa telesnoga
Mandaljena, svoga liza
/atravgljena gljubovniza.

Alli u kratko po/na vrjeme
Kê ljeposti jesu prave:
Ter su/ama tekuchjeme
Smaknu s' liza sve naprave:
Da gne krepos viscja ustane
Varh tasctine poplesane.

Vidje Nebbo, Kadjoj s' cela
Od napravaa oblak minu:
Kad gne proghje zora bjela,
Tadje rajsko sunze obsinu:
Vochje u dusci provre, kade
Gne ljeposti zvjet opade.

Ter

Ter kô mjesez, kad prostarle
Nagnsu svoj mrak kobne sjenni,
Sve pritesce k'sebi Umarle,
Dàga pase sacjudjeni:
Tako i ona tamna, i bljeda
Raj pritesce, dàje gleda.

Skupnjeh kapagl vlascnu sillu
sgar ljevasce hridna spilla,
Kô da i hrid placnu us Vilu
Bjesce zvilit naucilla:
I gresgnasce strana svaka
Kuchnjem dascdom bes oblaka.

Romonito cjem padasce
Voda nis varh pukloj stjeni,
Sva najedno protjezasce
U naravni sud kameni,
Kom' cignahu svud okoli
Tvardu ogradu stanzi goli.

Evrjenkigna jednom mlada
Kon jezera toga sjedde:
Ter ugn uprje punna jadda
Uzvigljene svôe poglede,
Velech: Suse jaoh smuchjene
Tebe usmnosce, skrachjâu mene.

Placce dascdom hrid u spilli,
Da ti rastjet budesc s'toga,
O Jezeru drusce milli
Moga zvila pokornoga:
Placcem i ja, nu smuchjeni
Ghine u susah scivot meni.

Ti kamene placcesc tako,
sasve plakkat nejmasc trjebi;
Er ti vjeran doba u svako
sciviòsi kraglju od Nebbi,
I jedina bji tva sceglja
S'scegljom tvoga Stvoriteglja.

 Tebi

Tebi on rece: ʃemglju resi
Velicinom varha tvoga:
Tise uʃdighnu put Nebesi,
I proslavj stvorza Boga:
Nise tuʃcisc, sctòte udara
Samosilnos ʃljeh vjetara.

ʃapovidje, dàte iʃgardi
S' vôom strahochjom divjac tmasta,
I dàt' cine ʃaklop tvardi
ʃapletenjeh ʃcille od hrastaa:
Naredjti: Stavan sjedi;
A ti *obsluʃcj, scto on naredj.*

A ja vajmeh. Pak iʃpustj
Uʃdah iʃ dno sarza svoga:
Rjec utopj gnoj sred ustji
Rjeka placcja nenadnoga:
Ter u misljeh ʃadubena
Osta varhu stjene stjena.

Na skut ruku svôu naslonj,
A na ruku placno lize,
Paʃech vodu, gdi romoni
Protjeccjuchi niʃ litize:
Kad u vodi toj paʃechi
Naʃre sliku svôu po srechi.

Lize u lizu kad neugledaa,
Kjem od ljepjeh siva u broju,
Negh obraʃa suhor bljeda,
I beʃ slike sliku svoju;
Splete ruke, glavom strese,
Pak vapiti podiʃcese.

Gdjèste, o Mladi, ah tezite
Tascte dusce k' ovoj strani;
Vascju Ljepu da vidite,
Kávas gnekad sladko iʃranj,
I kuscjati vas usillj
Dragu u plamu nemir milli.

Ah

Ah kâ nesvjes vas obsjenj,
Da ſcivete s' mene u vaju!
I dvorite ſatravgljeni
Jednu ljepos, kû haraju
Parvo tughe, paka vrjeme,
Smart na svarhu, zarv ſa tjeme!

Ljepos svaka na svjet odi
Poprav ima rjetse u stvoru
ſid na snjegu, snjegh na vodi,
Voda u rjezi, rjeka u morru,
ſgledna svjetlos, kâ skrachjàse,
Bjeguch ures bars na cjasse.

Grob poslatjen: sctetna mama,
Medni cemer, smart ſcjudjena,
Pjenna, magla, vjetar, slamma,
Plam, hip, san, glas, prah, dim, sjenna,
S'mallo slave, i godisctaa
ſemglja iſ ſemglje, niscta iſ niscta.

Eto vi isti svjedocite
I nehtechi ovu istinu;
Do Nebesaa kad slavite
Pjesnim ljepos kû jedinu:
Ah vascja ista hvala kaſce;
Dàe ſa mallo, sctòe najdraſce.

Vi ſovete zorom celo,
Vi danizam occi mille:
Vi glasite, dàe veselo
Sunze u lizu dicne Vile:
Nu dan jedan, ſnate, u morru
Gasi ſvjeſde, ſunze, zoru.

Pripjevate parsi od snjega:
A scto od snjega barſce mine?
Usti od zvjetja ſcivuchjega:
A scto od zvjeta lascgne iſghine?
Posmjeh vedri: a vedrinu
S' Nebba oblazi cjassom skinu.

 Nu

Nu sctòe gore, jur duoriste
Vi bjeguchje mê rasblude,
Dare darim prilosciste,
Molbe molbam, trudim trude;
Kû sa stechi platu nàgne;
Negh bes stvora prasno usagne.

Er vi snate, sna i Bogh s'Nebbi,
sna i duscja mâ skruscena,
Da u meni vjiku nebji,
Neghli od bluda sama sjenna;
Svjetme sudech sa bludnizu;
Ne po djellu, negh po lizu.

Nu josc da bih blaga od vechje
Vascjoj scegli, Mladzi oghgneni:
I da s'jedrom punnjem srechje
Pribrodiste val gljuveni;
Rezitèmi kâbi bila
Vascem trudu plata milla?

Jedna rados, kû grjeh poda,
Draccja u zvjetju, kèchje opasti,
Zvjet proscjasti s'mallo ploda,
Plod otrovni s'mallo slasti,
Slas, kâ barso gre na magnę,
A sa slasti pokajagne.

Ako cistom vi velite
Bes gljubjegna Dikla kàje,
U istinu svi sudite,
Da gljubjegne ghnusobàje:
Ah ter hotech uplivate
U ghnusobu, kû posnate?

Tjem nejmate opravdagna
Dragos isctuch ghnusnu u kalu,
I topechi bes pristagna
U jas pogan mudros pallu,
Mudros slavan, ljep, i mio
Od Boscjanstva srak, i dio.

Nu

Nu scto korim injeh sada
Ja prikorna, vajmeh meni,
Cjem ſanese tac gnekada
Mene ures moj gljuveni,
Da potrattih u napravu
Raſbor, krepos, vjecnu slavu.

Srak bjeguchi liza moga
ſa uſmnoſcit moch ſadosti,
Pustih duscju, pustih Boga,
Pustih iſgled svjeh ljepostji,
Ki dvorove od Nebesi
Rajom, a Raj sobom resí.

Mnjah, da ovi svjet ne ghine
ſàme svojoj u promjeni:
I moj ures pun tasctine
Sam Bogh bjesce sljepoj meni:
Vres ſa mû cjaas jedinu,
A cjaas darſcjah ſa krivinu.

ſaman raſbor: Sctòe ghiſdavo
Odi, rece, vjik ne szjeni:
Ah scto cinisc? Toi nije pravvo;
ſaman raſlogh vika u meni:
Man spoſnagne rece moje;
Svescto resisc, ſa mallòje.

Er kê iſtrajah vrjeme! koja
Blaga, pomochi, i hitrine!
Da naravna dika moja
Pristavgljenom dikom sine.
I da Ljepe sasvjeh stranaa
Ljepscja gledam, svjem gledana.

Smetah nochne mê pokoje,
I privrachjah vas mrak tmasti
Mislech, kòbih lize moje
Uredila dan doscjasti:
Josc i spechi snjah ghiſdave
Dvorbe, gledagna, i naprave.

 Hhtech,

Htech, spleteni da moji prami
Prame od ſvjeſdaa pridobiu:
Dàse zora sobom srami,
Videch mene rumeniu:
Draſce ſrake da ſaskoci
Sunze u sunzu mojeh occji.

Eto svjetli Kragl od dana
Jasnjem kollom istok ſlati:
Eto ustajem i ja iſ rana
S'ſarzalomse svjettovati;
Kô da iſhitrim nevidjeni
Sklad raſbludan novi u meni.

Kô da cinom svjesti morim,
A posmjehom dusce veſcem,
Kô da ragnam, kad govorim:
Kad pogledam, kô da uſceſcem:
Kô da u robstvo sarza uvodim;
Pljenim, vladam, i gospodim.

Dvorkjgnizaa kollo okoli
Druſci, i sluſci mene od svudi:
Svaka ures moj oholi
Sklada vjesćtoj u raſbludi;
Vadech ſlatne iſ pohrane
Draghe masti, vode iſbrane.

Draſjem vodam parvo umivam
Snjegh naravni putti bjile:
Povrachjamse, promjegnivam
Iſa vodaa vode mille:
Alli u temu nijemi dosti
ſadovoglnom sjat svjetlosti.

Negh iſ suda mirisnoga
Prisaghivam hitrom ulasti
Josc na ljere liza moga
Od snjeſcja ne lier pomasti,
I nad rusam mojim istinjim
Silni trator nizat cinim.

Pak

Pak na prame ruku uſdiſcem,
I gnih muccech sebe trudim,
Pravvim, djelim, skubem, striſcem,
Spusctam, pletem, veſcem, rudim;
Dokle ucine u dva djela
ſlatnu Dugu sunzu od cela.

Kolikrati neiduchi
Na moj nacin redmi od liza,
Moj obratih ghgnjev goruchi
Put pravednjeh dvorkignizaa:
I pedepsah svescto moje
Urescegne skrivilòje.

Kolikrati na ſarzalo
Mojse uſceſce bjes oghgneni,
Er nebjesce prikaſalo
Saſma ugodnu mene meni
Ter pometnuh ghgnjevno od vechje,
I potlaccih zklo marſechje.

Sva bjeh ures: nu mâ slava
Josc na uresjeh gradi urese:
S' zjenom svjetlos od napravaa,
Zjena s' redom nadtjecèse:
Mjesta uresim nije vech, i ja
Josc bit ſcjudim ghiſdavia.

ſlatno zvjetje ſlatom svito
Trepti ſlatnjem nad kosama:
Usci, i garlo ponosito
Gore u ſrazjeh ſlatna plama:
I ſlatomse obkruſcilo
Bjeljeh rukaa srebro bjilo.

Svôom tancinom pogled vara
Kopreniza, kôm putt resim:
Ruho oblacim, koje odſgara
Iſatkanjem sja cjudesim,
Na kom' dobi sasvjeh stranaa
Istu narav igla ſnana.

Biseromse pobjen vie
Oko bedar paas ʃamjerni :
Na grimisnoj svili krie
Tkane zvjete gradd biserni :
Obuchjàje biser doli,
Dàga stupaj plesce oholi.

Punna blaga bjeh svakoga,
Uʃ to blago dàse ukaʃce,
Kolikòje blaga od toga
Mê ljeposti blago draʃce :
A pod blagom tjela moga
Mrasce od tughe duscja uboga.

Mrasce u meni duscja ʃcedna
Vjecne slasti Boʃcjanstvene :
Gladna darim, kê pravedna
Jur uʃciva dopusćtene :
Mraʃna, zarna, gola od vechje.
Svjeh krepostji beʃ odjechje.

Od ʃarzala ogled ʃlati,
Prid kjêm spravgljah red od tjela,
K' mojoj dusci da tko obrati,
Kakvàbise jaoh vidjela ;
Gdi gne occi naʃrelèbi
Garghi od Paka Pako u sebi.

Er stvoreni zjech jednoga
Vjecni jaʃi grjeha bisce,
A hud Pako sarza moga
Sve krivine sagradisce,
Navagljujuch smechje u smechi,
I ʃla na ʃla priloʃcechi.

Ah jaoh tada vidjelàbi,
Mâ naprava kô gnu iʃgardj,
Gdje pritece, gdje prigrabj
Strahovitos svakoj Sardi :
Gdje nakaʃni iste hude
Pridobite gnomse cjude.

Zjechja moga rnmenilla
Gdìse ſcjari kuſcnjem plamom:
Zjech bjelochje moga tjila
Gdi tamnosti bljedi samom:
Zjech uredbe moga prama
Gdi goruchjem vrji ſmjiama.

Gnu oholas s' jedne strane,
S' drughe ſloba raſnosasce:
Gnoj varh glave poplesane
Najeſcena nesvjes stasce:
Gnoj derasce unutargna
Gljubomornos pakla zargna.

Grjehu vruchja, dobru mraſna,
Cjem ſa dobro sctòe ſlo sudi,
Pomettasce beſobraſna
Strah od Nebba, sram od gljudji:
Poduscena u barlogu
ſciva grjesim, martva Bogu.

Tac mâ duscja s' svoga uresa
Od vjecnèse Srechje odjelj:
Parja ocinstvo od Nebesaa,
Slicna ruſcnoj Jezabelli,
Kâ nemillo pade strena
O napravah ſabavgljena.

O Napravo vjecna od Raja,
O mê dusce Raju pravi,
Sàte plahos mâ nehaja:
Alli tìme ne ostavj,
Negh obratj millo k' meni
Tvoj blagh pogled raſvedreni.

Scjudjeh gnekad, o Ghiſdavi
Nad svjem gljudskjem sinovima,
Dàte ljepos mâ ſatravi:
Nu stravgljena tvôim ſrazima,
I poſcjudna tvoga pljena
Bih u pljenu ſapijegnena.

Eto

Eto raſkoscne, i vesele
Dni pometnuh, ter mû ſlochju,
Kômti u kratko skrivih vele
Smarsit duſjem placcjom hochju;
ſa naresit mochse u vjjke
S' tvê vidjene Boſcje slike.

ſa pomasti mê ſcjudjene,
Eto umivam suſam lize:
ſa odjechje mê ſlachjene,
Naga umiram sred litize:
ſa rastatse s'môm tasctinom
Sahnem gladom, *strahom*, *tminom*.

I ako tasctjeh zjech raſbludaa
Sebe muccech, i morechi
ſa bit ljepscja, nejmah truda
Podnjet svaki trud najvechi:
I rjeh: Staros cekat nechju,
Ako i umrem, ljepa umrjetchju.

Staros ſcelim sad, ſa mochi
Boglje smaknut dike sctetne:
Da telesnoj pri gardochi
Svôu gardochju duscja odmetne:
I po dugu nepokoju
Prigarliscme ti ſa tvoju.

Svjet mû iſgardj duscju prie;
Jàchju tjelo gardit ovo:
On iſgardj sctòe Boſcie,
Jàchju gardit sctòe gnegovo;
Dokle plati s'pravve osvete
Sve svôe ſlochje, sve mê sctette.

Tako iſrece: ter u ruke
Stiscte naglo bic karvavi,
I hrabrene puna odluke
Putt marſechju bitse stavi:
Toli silno, da ne udara
Tako u hridi mugna odſgara.

Tuce,

Tuce, i dere scto dohita,
Dasćde ranne s'desna, s'ljeva :
ſviſcde uvit gvoſdovita,
I potopom karv proljeva;
Doklegodìoj pade od mukke
Snaga iſ tjela, bic iſ ruke.

S-varha Trechjega
Uſdisagna.

U/DISAGNE CETVARTO U NAPASTOVAGNU.

DAvid slavni, ruka oblasna,
Strascna oholjem svjem veomi,
Kî Goliu gorostasna
Jur djetignom prachjom slomj,
Bje/cja u/plascen put planinaa
I/ prid sabglje svoga Sina.

Ka/cjuch da nije druga silla
Tac pogubna, i strasciva,
Koli i/kargna ratt nemilla,
I domachja suprotiva,
S' koje odtuda primasc ranne,
Odkle u/òsi same obrane.

Tri /lotvora nasc duh ima
Svjet, hudobu, sama sebe:
Nu nadstupim i/vagnjima
Mo/cse odarvat sred potrebe:
Najsctetnii mìsmo nami
Unutargnjem /asjedami.

Scto hoch cini, tvâ naravna
/ceglja nechje doch na magne:
Svudte sljedi miso i/davna,
I tve grescno ponukagne.
Ah scto Cjovjek umarlìje,
Kadmu u sebi vjerre nije!

Alli millos Bo/cjanstvena,
Ká svjeh brani, koji isctùje,
S' ujernjem duscjam sadru/cena
S' toga od slave krunnèim kuje:
Kako u rajiskoj sada dizi
Môj pokornoj Dobitnizi.

Noch

Noch iʃide, ter u spilli
Varh tamnosti tamnos sjedde :
Priklopisce mrak nemilli
Pridoscjaste sjenni bljede :
A hukahu iʃ litize
Mukljem glasom nochne ptize.

Nochni straʃi bjehu stisli
Isctom hridi sej divjacne,
Kad od tmine tamnie misli
Duh stisnusce Vile placne :
Ter gne pamet, sillom plahu,
Gluhjem kollom priviahu.

U gne svjesti skupnoj one
Nochnjem mukom jakos stjecju :
I dosadom sille smione
Svud nasarchju, svudie obtjecju,
Nukajuchje, da promjeni
Gne ʃcivota put hvagljeni.

Jur gne sarze jadovito
Osctre, blaghe, rotne, iʃpraʃne
Lako, plaho, skrovno, occito
Dubu, viu, strasce, i blaʃne,
Da pokoja nejma, i kada
Od gnih bjeʃci, ùgne upada.

Tako plavim sillu cini
Barʃjeh vjetar plaha iʃmjena:
Tako i sarna po planini
Po sve strane ʃatecena
ʃa utech lovze, lava kleta,
ʃa utech lava, lovze sreta.

Tjeràjh ona, ter boj bie
ʃavadjena ʃobom ʃama :
Dokli jedna priblaʃnìje.
Dobroslicnjem privarama,
I ʃasve od gne neprimgljena,
Daj dostoja bit cjuvena.

Ve-

Vegljaſcèjoj : Ah ustavi
Suſe, i sebe ne umori :
Od pokore redìe pravi
Mjeru darſcjat u pokori :
Nechje Viscgni, Mandaljena,
Da poghinesc prie vremena.

Lome dubje vihri sċtetni;
Strjela oghgnena hrid raſtvori :
Dostae vjetriz primaljetni
ſa otrunit zvjet na gori :
A ti lomisc tvoj zvjet mlada
Trjeskom, vihrom trudaa, i jadaa?

Marta tvoja Sestra ſnana
Taki ſcivot, ſnasc, ne ſcive :
Negh Franackjeh priko stranaa
Steruch ruke millostive,
Svud pomochi djeli, i svuda
Boga glasi, tvori cjuda.

Bjeſc' iſ spille : krepos svaka
Nepoſnana krepos nije :
Tamnàe zora sred oblaka,
Tamnòe ſlato, kêse krie :
Sini dakle, i odkri svjetu
Cjudo od cjudaa, Ljepos svetu!

Stvar ſamjernu varh svjeh stvarji ;
Viscju od sunza sunzu objavi :
Tojes tebe, Kâ privarj
Pun privaraa svjet nepravi :
I pod noghe varſce tvoje
Svesċto u gnemu priljepòje.

Darſcjavàte rodna ſove,
Koja u tebi svoj ljek nachìe :
Tko jur ſcjudje tvê zelove,
Sad tvoj stupaj zelivatchje :
Tkòte iſtjera gnjegda, i smete,
Sad svôu u duscju primitchjète.

Ah

Ah videchte (kô vesele!)
Usigratchje gore u sebi:
Kitni cedri, vite jele
Priklonitchje varhe tebi:
Ustavitchje tjeke opchjene
Bistre rjeke sacjudjene.

Tad vas Istok s' cistjem dari
Itchje u tebi cjastit Boga:
Odisatchje punni otari
Dima oblake mirisnoga:
I gorjetchje bes pristagna
Lusi Arapski na sto ogagna.

Klagnatìchje narod scegljan
U sto stupaa tvoje urese:
Pod nogamti Pako isdjegljan
U mramoru krivitchjèse,
I kasatchje potlacenu
Tvôem stupajom hvastu, i szjenu.

Sjatchje pismo slatno osdala:
Ovòe vjezim posvechjena
semglje Evrjenske krunna, i hvala
Gospodicna Mandaljena,
Kâ pridobj mlada u ljetta
Svjet, i sebe vechju od svjeta.

svjerim spilla, krepos slavi:
Scto zknisc vechje, scto zknisc odi:
Tvoga isgleda srak ghisdavi
Pored s' danom sterat hodi:
Tako er dobro, raslogh veli,
Svemu svjetu dàse ubjeli.

Gnu ovako miso isdavna,
Pace u misljeh svjet potice:
Nùse varkam Dikla slavna
Stavj, i sasvjem glasom klice:
Ah posnamte, ah prokleta
Slizi u tughjoj Misli od svjeta.

Dali jàchju hvale iskati
Po Evrjenskoj kragljevini,
Gdi bji vrjeghjan tolikrati
Odkupitegl moj jedini:
Gdi bji gnemu cjaas najparva
Varh prikorna umrjet darva?

Ja varh karvi da gnegove
ſgradde uſdiſcem tasctjeh slavaa?
Mene svetom da Puk ſove,
Gdi jur gnega ſva nepravva?
Gnemu boles, meni szjena?
On progognen, ja dvorena?

On u draccjah, ja u ſlatu?
On na rannah, ja na stolu?
Ja u dvoru pribogatu,
On u grobu hridnu, i golu?
Ne, ne: slicni u prilizi
Bit imaju gljubovnizi.

Bjeſc, o Svjete, na dalecc:
Bjeſc od mene, njesam tvoja:
Drughi Viteſ mene stecce
Sred karvava dävno boja:
Kad ti prid gnim, i smart kade
Prid gnegovom smarti pade.

Cjujme: tvoja dvorgna dika
ſaman sada samnom hini:
Erse onomu dah do vjika,
Ki ſa mene vechje ucinj.
Mene uvrjeghjen Bogh obgljubj,
Kadme obgljubjen ti pogubj.

Nevjernice, sctòe tvâ slava?
Varka od misli sred tasctine.
Sctòe tva hvala prighiſdava?
Dah od ustaa beſ istine.
Sctòe tvâ svjetlos, sctòe tvâ szjena?
Plod vremena, pljen vremena.

Ja

Ja da sljedim, ſnajuch sctòsi ;
Tvôih ſahvalaa dim, i sjennu ?
Moj u tebe duh da prosi
Kroſ poſcjudu potisctenu,
Sctose od tebe svegh davalo
Mallo, malljem, i ſa mallo?

Malljem, erje trudno stechi:
Mallo, er dobro tve praſnòje:
A ſa mallo, er parscechi
Ghinus' tobom slave tvoje,
Kê prohodech strjelovito
Tvû himbenos kaſcju occito.

Sve tvê bitje, sve tvê imagne,
Kjêmse ghiſdasc nad sva ina,
ſdravglje, jakos, plemstuo, ſnagne,
Blago, ljepos, velicina
ſa ſnat svesċto sobom nose,
Odi ſamnom vjgh napose.

Slavnòe blago. nu neblaga
Od blagàje hvasta, i slava:
Nesteceno duh primaga,
A steceno ſcegljù iſdava,
Ternas cini s' dobra malla
Tamnjem suſcgnim svjetla kala.

Slavnàe ljepos: nu po meni
Poſnam slave gne laſcive:
Nàse marſi, tko gnu szjeni;
Er scgne umira, tko u gnoj ſcive:
Ijednako, vajmeh, trudi
Itkòje ima, i tkoè ſcjudi.

Slavnôe stechi ſnagne umarlo:
Nu to ſnagne kolikòje?
Er josc dàse svud prostarlo
Nebi ſnallo, negh svjet sctòje.
A svjet sctòje najposlie?
Stvar, ká svakcjas jes, i nije.

Slavnòe nosit zarsku odjechju,
I bit dvoren s'krunnom gori:
Nu ne tebe, negh tvù srechju
Dvorj samo, tkòte dvorji:
I u vajeh ſa vaj teſci
Tvoja dvorba s'srechjom bjeſci.

Dragos kopni prj vremenu,
I u sebìse sama iſjeda:
Plemstvo udjeli potisctenu
Srechja, a vrjednu mnokrat neda:
Tko ima vele nad injima,
Od velèse strascit ima.

Prjateglstvòje malle vjerre,
A ſdravgljèje slabo dosti:
Vesegljese ſa cjas stere:
Mlados leti put starosti:
I cestokrat nepomaga,
Neghjè sctetna snaſcnu snaga.

Nu josc i dàe prava tvoja
Svjetlos, Svjete prihimbeni:
Josc da dare tvê beſ broja
S' varhom prospesc u skut meni;
Jeda u krilu take cesti
ſcivjelàbih beſ bolesti?

U najvechjoj cestitosti
Ovàbìmi miso ustalla:
Dokle, ah dokle sej radosti
Uſcivatchju? Jaoh do malla:
Tjem neuſcivam po raslogu,
Er neuſcivat barſo mogu.

Ah kô vjetar vjetre u boju,
A valove val raſbia;
Mjeni u cestu nepokoju
Blaghe srechje ces gorcia,
Ter od dobra iſgubgljena
Placna ostaje uspomena.

Sa-

Samàe stavnos gori u Raju,
Er Raj Boghje, kî neumirre:
Tuj sva dobra nepristaju:
Tuj svegh nova slas isvirre:
Tuj svegh stjece svescto sceli
Opit slavom duh veseli.

Tuj neisrecnjeh sittje daraa,
I tjeh daraa duh sitt nije:
Sittje, er tone sred dobara:
Nije sitt, ermu nedodie:
Ter sve imajuch s'tjem darima.
scjudi imatiih, sasvèih ima.

Tuj srak Sunza Boscjanstvena
Nesapada Blascenjeme:
Tuj slom smarti smart satrena
I bes krilaa lesci vrjeme:
Tujse u vjecnom stanu obechia
Vjecnom Puku vjecna srechja.

Sad ti osudi sudom pravvjim,
Ako istine jes scto u tebi;
Jèlli raslogh, da ja ostavim
sa tvê slave Slavu od Nebbi:
I sa sjenne pustim tvoje,
Sctòje istino, scto vjecnòje?

satoj saman ti blasnechi
Zarkve na cjaas mû nariza:
Zarkvàe mâ Raj, gdi videchi
Boga ostatchju ja Bosciza,
Ugn stvorena, i u gnemu
Usviscena Priviscgnemu.

saman cjastit ti pripravj
Mene otarim mramornjima:
Raj otarje mê gljubavi,
Na kojemu gorjet ima
Bes isgari moje oghgneno
Sarze Bogu posvechjeno.

Ti bud' plata tebe istoga,
Kom' nestavno sve dragòje:
Dajmi Nebbo, dajmi Boga,
A usmi tebi slave tvoje,
I tasctinom tvôih dobara
Tebe nuddi, blasni, i vara.

Plac moj, i trud dospjet nechje,
Trudih, plakkah: placcem, trudim:
I koliko placcem vechje,
Vele vechje plakkat scjudim:
Nu ne sate; negh er momu
Moj plac draghje Pridragomu.

Taj pokorni plac ikada
Ako umarlu platu iskòje,
Novjem susam jàchju sada
Plakkat predgne suse moje,
I cinitchju tescju, i goru
Zjech pokore mê pokoru.

S' tjem umuknu: nu himbena
Miso opeta gne svjes rannj,
Govorechjoj, Mandaljena,
Placcesc, trudisc, bdisc samani:
Tasctòe djello, snaj, pustiti
Scto jes sa ono, scto ima biti.

Semgljàe tebi prid occima:
A tkòe tko sna, sctòje gori:
Sebi Nebbo, a gljudima
Svjet darova, tko svjet stvorj:
Semglja tvoja saistòje,
Mosce i nebit Nebbo tvoje.

Dobròe, dobar scto Bogh dàje,
I nije grjeha tuj njednoga:
Slochjàe szjenit, da slochjàje
Nasladitse darim Boga:
I dostojan daraa nije,
Dare uscivat tko neumie.

Sad

Sad uſcivaj, cjem vedrjeme
ſrakom mlados tvoj pram slati :
Boga gljubit sveghje vrjeme ,
Nije svegh vrjeme ſa uſcivati :
Mucnòe umarle stech radosti ,
ſa stech Nebbo htjetje dosti.

Tako miso gnu ſavodi
U ſahode prjeka svjetta :
Tjeràje ona, nu dohodi
Iſtjerana miso opeta :
Dokle punna sumgne, i mukke
K' Nebbu uſdighnu glas, i ruke.

O Nebeske dike, i ghiſde :
O privedri svjem prostori :
O pisane ſlatom ſvjiſde :
O pobjeni ſvjeſdam dvori :
O priciste strane svete ,
Kê sve dobro mê kriete.

Vìme cjujte, i doglasiti
Mom' Jeſusu htjejte ſàme :
Tvâsam, i tvâ hochju biti ,
Alli iſdavni Svjet smetàme :
I sil̃uje, moj Pokoju ,
Proch môj vogli duscju moju.

Mislim, svesčto mislit nechju ,
Cjemje miso mâ nepravva :
I nevoglju ſa mû vechju
Miso moja mene iſdava :
Sčto da ucinim, moj Scjudjeni,
Kad nije vjerre meni u meni.

Nu svjes parsci, a ne htjegne,
komsi ſceglja svako u doba :
Misli u meni mê grjescegne ,
Misli obicjaj starjeh ſlobaa :
I na mene sarne sada ,
Svesčto huda bih ikada

Dobro moje, ʃini, ʃini
ʃa ljek momu nepokoju :
Ti ʃa mene vele ucinj ,
Ti branìme, kô stvar tvoju :
Tvâsam, i tvâ bitchju, a i ti
Mojsi, er nemoʃc, negh moj biti.

S' tobom, Svjete, govorechi ,
Nechju duglit vech raʃlogaa :
Raʃloʃìsu moji najvechi
Bici, i cjavli moga Boga :
Gnegove usti probljeghjele
I mucechi velee vele.

On na kriʃcju tesckom gori
ʃa stech mene sebe iʃgubj :
Dàme garli, ruke otvorj ,
Prighnu lize, dàme iʃgljubi :
Dàme cekat nepristaje ,
Gvoʃdjem pribj svôe stupaje.

Onmi velji : Ja nadsvjima
ʃamjenàsam tvâ bogata :
Jasam iʃgled tvôim djellima ,
Jàsam svarha, jàsam plata :
Ja dah ures svjetu ovemu ,
Da ti dvorisc mene u gnemu.

Jàti kaʃcem, kako uʃiti
Imasc k' Chjachku priviscgnemu :
ʃcjudisclise neiʃgubiti ?
Evòt' puta, hod' po gnemu :
Sred pucine sej, smuchjene
Jàsam ʃvjeʃda, gledaj mene.

Tako ustavj svôe besjede ,
I o svjetovnoj mislech ʃlobi ,
Veselitse s' sobom sjedde ,
Sctto u misljeh svjet pridobj :
Kad tu rados gnoj otrova
Predgne iʃ misli miso nova.

Kâ bji : Etòsi jur dobita
Od veseglja tvoga iſtoga ,
Er sćto dobj misli od svjita ,
Oholòse dicisc s' toga :
Nije tvâ dobit, negh Viscgnega ,
Neharnize, hvali gnega .

Na to ubljedje Vil jedina :
Pak sćto mooſce, tagne , i jace
Sta raſbirat, jèlli istina ,
Sćto himbena miso ſace :
Nu kad naghje, dàje inako ,
Svôe ſatece misli ovako.

Poghte, ah poghte, Misli, od mene
Krepke u vascjoj nekrepcini :
Misli u tmini poroghjene ,
I prem slicne sljepoj tmini :
U sćto ufate? kud parscite ?
Sćto hochjete? sćto prosite ?

Prie negh strjela sunze ʒharli ,
Prie negh sunze vjetri sljide ,
Barſce od vjetra gre trjes varli ,
Barſce od trjeska pogled ide :
A vi, o Misli, barſce vele
Vjetra, trjeska, sunza, i strjele.

Vrachjatèse vi bjeſcechi ,
Vi mir kaſcjuch bietème :
Vi sterete tjek mucechi
Glusce od nochi nochno u vrjeme ,
Da mnokrati, jaoh, neszjeni
Mâ svjes ista, dàste u meni .

Nije vremena, mochi nije ,
ſa spravitse , da ne idete ;
Er harlite spravve prie,
I svu spravvu raſmechjete :
Ter gdi nemni duhvas sreta ,
Er sad njeste, sadste opeta .

K' Nebbu idete, nu bes Krilaa:
Val bes plavi prihodite.
Vi bes occji, vi bes tjila
Sve gledate, sve chjutite:
Vi chjutjegne, vi vam iste
Krila, tjelo, plav, occiste.

Predgnem bitju mom' prikladne
Lize is liza privrachjate:
Blaghe, mille; hude, jadne
Sad blasnite, sad ragnate:
I hitrina vascia cini,
Scto nije drugoj moch hitrini.

Da nije skrovno, sctòse krie:
Da sctòe dalek', blisùe occima:
Da sctòe prosclo, prosclo nije:
Da ne proghje, scto proch ima:
Da usbude, scto bit nechje:
A sctòchje bjt, da jes vechje.

A u sebi sctòste paka,
Negh varh vode prasno pismo:
Cjas od cjassa, mugne srakka,
Iskre od oghgna, kjêm scivismo:
Vjetar, koi parsci, i leti
Po prostorjeh od pameti.

Plod od dusce, sa gnu smestí
Kros promjene svôe raslike:
Rjec bes glasa, glas od svjesti,
Slika od stvari, stvar bes slike:
Cesto sctetna, slobna, i tmasta,
Svegh nestavna, svegh proscjasta.

Man u pomgnah moj duh vene,
Manvas tjeram is pameti:
Er kad tjeram vas is mene
Moja na vas miso leti:
A kad miso na vas pada,
Vas, o Misli, mislim tada.

Ta-

Takòe, vidim: er ʃcjv tkôje,
Nije beʃ misli svoja u ljitta:
Alli ufamse misli od moje,
Da bit nechju pridobita:
Miso barʃo, a u vjek prochi
Nech ti, rajska mâ Pomochi.

Tac Dikliza put Viscgnega
Misli tlacech tjek prostira,
Slicna sunzu, kê cjem gnega
Tjek od Nebba naʃad tjira,
Nedobitnoj u slobodi
ʃlatno kollo naprjed vodi.

U to zorni san ʃcjudjeni
Svôom raʃbludom iʃ nenade
Smirj nemir gne skroveni,
I od mislji sve ʃavade:
Dokle na plac, koi i prie,
ʃrak suncjani probudjje.

Svarha Cetvartoga
Uʃdisagna.

UʃDISAGNE PETO
U RAʃMISCGLJAGNU.

BLaggo onemu, kî od svjeta
Iʃ ʃamjere sei stvorene
Vadi, jakno pcela iʃ zvjeta
Med Boʃcie uʃpomene:
Kuscja on bitja dio rajskoga,
Er svegh gleda svjesti Boga:

Tjemje u trudjeh, i u gorkosti
Mandaljcna svôoj cestita,
Docjem Viscgne od ljeposti
Gljubovniza oghgnevita,
Stvari u svakoj beʃ pristagna
Gnu raʃmiʃcglja, sreta, i klagna.

Primaljetje liza svoga
Bjesce iʃnjelo diku urednu:
I s' stupaja srebarnoga
Dighlo rjekam okov lednu:
Poscigljuchiih po prostoru,
Da ures gnegov glase morru.

Indje medni pjet slavizi
Cjujahùse najmillie,
A Marsiglskoj po litizi
Pomladjene zicjat ʃmie:
I karscitse niʃ grebeni
Vepri bludom raʃceʃceni.

Poʃna i Dikla, dàe Proljetje,
Er noch jacja prikrje doli:
Kada meghjù rjedho zvjetje
Gora busjem uʃroholi:
I uʃbuknu ʃgar na stjeni
Po cesvinah tarn spleteni.

Niʃ

Nis hrid raſbjen snjegh pjegnasce ,
Rjekom bjeſcech toplie ljitto :
Snaſcnijem vjetrim jektiasce
Scjupglja prozjep gromovito :
Vlagga oblakom dima kruta
Maghliasce raſmarſnuta .

Primaljetje kad videchi ,
I scgnim mjerech gardu spillu ;
Nemio posmjeh ſa jad vechi
Pusti placna Vil pod sillu :
Ter ovazjem sebe sama
korit uſe besjedama .

Eto rados dragu svuda
Ponovgljena Narav plodi :
Ljepos , pokoj , i raſbluda
Po livadah tancjaz vodi :
U gljuveſni sladkoj gore
ſvjeſde , Nebbo , kopno , i morre .

I ti iſ groba hod' ovoga ,
Vjenze kitti , beri zvjetje :
I obasjaj liza tvoga
Primaljetjem primaljetje :
ſnasc , da gnekad drago tvoje ,
Mandaljena , vrjeme ovoje?

ſnasc , Kad slaviz sta pjevatj ,
Mnech , da u tebi zoru sreta ,
Kad ſa tebe zelivati
Vjetriz zelov pusti od zvjeta ?
Kad suncjani Zvjet gledòje
Mjesćte sunza occi tvoje?

Hochjètise : da neoslabisc
ſapusćtenu dragos tvoju :
Da josc Bogu dusce grabisc ,
I pridruſcjasc k'starom broju :
Da tvoj skroven ne mre u tebi
Sćtettan ures ſemgli , i Nebbi .

Ho-

Hochjètise, o Grescnize,
Nu stav' pamet iſlaſechi,
Da ne omarkne danu lize,
Grescni Pako tvoj paſechi :
I ne proghje ſimno u bitje
Prid strahochjom tvôm Proljitje.

Mlado ljetto, kak' i prie,
ſàte ne gre s' istjem redom :
Proſ suſèga najgorcie
Druſjem paſi sad pogledom :
Uſmi s'sarzem sad drughjeme
Drughe misli drugo u vrjeme.

Ah Proljetju primjerenà
Gnekadascgna mâ ljeposti,
Jelli s'tebe nach vremena,
Kêmi proghje beſ ſcjalosti,
Kad svee ſemglje sred pokoja
Nepokojnàe duscja moja!

Dali bio dan, noch ſa danom,
Primaljetje, ljetto, i ſima,
I s' promjenom podsuncjanom
Svako doba, vajmeh, ima
Svegh u zvilu beſ promjene
I ostavit, i nach mene?

Placcem ljetti, sčto neiſgara
Scgnim ſa Viscgnem moj duh ovi :
Placcem, sčto má boles stara
S' Proljetjemse neponovi :
Placcem ſimi, pokli moje
Sunze od mene dalekòje.

Placcem plodno vochja u vrjeme
Moga sarza neplodnosti :
Placcem mrakom prid nochnjeme
Sčto nesvighjam moj grjeh dosti :
Placcem u dan, svjet paſechi
Uſrok tesckoj môi nesrechi.

O proljetna diko milla ,
Kâ bisernjem rosam drasjim ,
I rumenom ruscjom krila
Vjetrizima kittisc blasjim ,
Kâ svjem blagom resisc lize
semglje od Nebba vjerenize.

Ljepa mladosti od vremena ,
Navjesnize mira ugodna ,
Od pokoja rasblughjena
Srechni usroce, majko plodna ,
semglje usagne, krunno od ljetta ,
Sliko od Raja, Raju od svjeta .

Vrjeme Nebbu obgljubjeno ,
S' kojem poce Svjet stvoreni :
Vrjeme sveto , i blasceno ,
Kê nasc Odkup sace opchjeni :
Vrjeme, Kê Bogh karvi uresj
Nad uresom svjeh Nebesi .

Ah blagàti cesje tvoja ,
Gdi s'stvoregnem svjem ujedno
Slavisc hvalam , a bes broja,
Kraglja od svjeta tac naredno :
I svjedocisc u radosti
Moch gnogovu tvôm ljeposti.

semglju s' Nebbom, kraj s' valovim
S' tvoga mirisc ti dohoda :
Pace svjesdam treptise novjim
U prosracnom lizu od vodaa ,
Dàse ogleda sgar , i ghisda
svjesdaa u sraku srak od svjisdaa .

Ti Boscjanstvu neismjernomu
Varh otara svjeta ovega ,
U selenom skutu tvomu
Nosisc parvi plod od svega :
Termu usciscesc na cjas goru
Ljepscjem srakom sunze , i zoru .

Ti

Ti ſcjuberisc s' medenjeme
Slavizima Priviscgnemu :
Odisagnem mirisnjeme
Zvjetju iſ ustaa dahnesc gnemu ;
I od zvjetja s' tisuch' occji
ſarcisc Sunze rajske iſtoci.

A u meni svakcjas jacja
Ah jaoh raste ſima plaha ,
Vihri od smechje, daſcdi od placcja,
Maghle od sumgne, gromi od straha,
Mraſ u sarzu, a u svjesti
Nadmen oblak svjeh bolestji.

Neſavidim nu nikako ,
Ljepo Doba, tvojoj srechi,
Da Viscgnega gljubisc tako,
I moj korisc led gorechi :
Neghte molim, kroſ tvê plame
Dàga gljubisc vechma, i ſàme.

Nùse tuſcim tebi, a nàte ;
Cemu uſpreſcesc meni sada
ſlu ſamjenu slicne plate ,
Sctòte uſcivah ſlo gnekada :
Cemu, prem da u spomeni ,
Slas ikakvu davasc meni ?

Tjem pomechjem sarza iſ moga
Mislit tvojoj o ljeposti :
Ter iſ skuta ſbiram tvoga
Svescto mogu nach gorkosti :
Tebi ostavgljam scto dragòje ;
Sctòe bolesno, mnim ſa moje.

Moj ſviſd ſmajski, tvoj glas ptizaa ;
Bud' ti u sjenzi, ja sred jame :
Moj cemèrje, tuâ traviza :
ſàte ruse, draccjàe ſàme :
S' tobom tihi vir, samnome
Vodde, Kêse niſ hrid lome ,

Eto

Eto odjelih tvoga iʃ krila
Sccto podobno, ʃnam, menìje:
A tvâ dobra sladka, i milla
Nek uʃciva, tko umie
Boga slavit gnegovjima,
A ne vrjeghjat darovima.

Pace ʃa moch, kôje trjebi,
Sve u duscju doʃvat jadde;
Mislim svescto Viscgni u tebi
Podnje ʃa moj grjeh gnekade:
I ponavgljam sve spomene
Mê Radosti ʃàme ubjene.

Ah tvê vrjeme neozkvargnena
Mom' Jeʃusu ʃnaje ljetta:
Ti pocetak svjeh vremenaa
Svarsci Stvorza nepoceta:
I kroʃ smartni trud najgori
S' svjeta otjera, tko svjet stvorj.

Tvoje targne bji, gnegovu
Kê prislavnu glavu probj:
Po nemillom tvom' darovu
Osctro prutje puttmu osnobj:
Na kom' stece smart prigljutu,
Dubse uʃgoij tvomu u skutu.

Tvoja ʃelen bji najbliʃcja,
Kû posctrapa ʃnoj karvavi:
Pet kladenaz' pustj s'kriʃcja
Po tvojemu zvjetju, i travi:
Tvoji vjetrizi, cjem iʃdisce,
Svoj pokogni dah primisce.

Tjem marʃimte, o pritamni
Streniteglju Draga moga.
Alli eri ti svenu, i stamnji
Groʃno placcjuch martva Boga,
Draghsi opeta tuʃcnoj meni,
Kô moj slicjan drugh gljubjeni.

Draghsi, er zvjetje bji tvê u doba,
Kjêmmu martvu ranne iſkittih:
Draghsi, er niknu slavno iſ groba
Rajski tvojeh zvjet u zvjitjih:
Draghsi, er donje tvoje uſ zvjetje
Ljepsce duscjam on Proljetje.

Draghsi, draghsi; er menìse
Najprie uſkarsnut moj Ghiſdavi,
Perivojnik cinechise,
Sred ſeleni tvoje objavj:
I kaſàmi svôe suncjane
Prozvjetalle Slavom ranne.

A nadasve vrjeme drago
Tìsi, i dragos beſ prozjene;
Er slikujesc vjecno blago
Od Millosti Boſcjanstvene:
I proſiram u ljepomu
Sve mê dobro lizu tvomu.

Ah nicemu, prem kô tebi
Nemoſcèse primjeriti
Boſcja Millos, kâ pod Nebbi
Duscjam Rajske vjenze kitti:
I svôm vlasti stvara u vjike
Od grescnikaa blaſcenike.

Millos s'slasti neraſdiona,
A ti od ſemglje raſbludàsi:
Ti trjeskove ſimgne, a ona
Vjecne osvete plame gasi:
Gnomse nascja svjes ponovi,
Kako tobom vas svjet ovi.

Tìsi od vochja doscjastoga
Plemenito srechno uſagne:
Ona od blaga neumarloga
Prikoobilno obechjagne:
Tìsi plodnos kopna, i morra,
Ona od sarza, i od raſbora.

To-

Tobom pusti lughse odjiva;
Gnom duh svakoj u kreposti:
Tobom zvjetje, gnomse uſciva
Ljer od parve pravednosti:
Ti dan kaſcesc raſvedreni,
A ona Boga beſ ſasjeni.

Ah sctòe beſ gne duscja! U tmini
Zarna, i sljepa u pogledu,
Dub nerodnoj na parſcini,
I perivoj suh na ledu,
I u oblicju samom ſciva
Vjecne smàrti sjen strasciva.

Scto hoch cini: mukkam svjima
Pecjalìse, sahni, i bljedi:
Sve strahochje daj occima,
Svjem cemerom usta oſledi:
Jednu u miso skuppi, i stucci,
Svescto ragna, smeta, i mucci.

Pridaj tjelo ſa u prah starti
Gvoſdju, hridju, lavu, i ſmaju:
Mri neumiruch dugom smarti,
Naprjed kuscjaj Pako u vaju:
ſàte Nebbo nejma plate,
Kad nije Millos viscgna uſàte.

Nascja pravda svakolika
Prid Viscgnemje potisctena:
Sama Millos gnèje dika,
Gne dostojnos, snaga, i zjena:
Kojoj samoj platu odvrachja
Bogh, kad nascju pravdu plachja.

Ovòe Millos, ocistjene
Kôm Vmarle Bogh draguje,
I ſcestoko gnih gljubjene
K' svomu sarzu pridruſcjuje:
Dar najvechi ſgara onàje,
Ki povoglno Boghnam daje.

 Rjeh

Rjeh povoglno gnu podatu
Vjecne iſ ruke Stvoru svomu :
Tojes, ne ſa dugh, i platu,
Er Bogh darſcjan nije nitkomu :
I kad Millos Bogh istìje,
Tko da Vmarli dostoìje ?

* Nu ſasve toj, ſa gnu stechi
Kû dostojnos i duscja ima :
I dar taki od svjeh vechi
Nedavàse leſcjazima :
Djellûe i duscja, nu prem mallo ;
Boſcja Pomoch svèje ostalo.

Djello er voglja gljudska naga
Bogo-stjecno tvorit ne ide,
Ako vjecna Pomoch draga
U druſcbùjoj ſgar ne side,
I necini, dabi ustalla
Gne nejakos grjehom palla.

Taka Pomoch sveghnas gleda,
I kreposti, kê tvorimo,
Ne samònam ſapovjeda,
Neghli i cini, da cinimo,
Podſciſcjuchnas skrovnjem plami,
I djellujuh pored s' nami.

Pritjecenas, nek hochjemo :
Druſci, da prav put poſnamo :
Podpomaga, da moſcemo :
Sljedi, neka krunnu imamo,
I darſcimo neiſgubjeno
Dobrohtjegne Boſcjanstveno.

Ona data htjegnu, i svjesti
Vaſda Vjerru najprie budi :
Pak ſa ſaklad Rajske cesti
Viscgne Uſagne stavglja u gljudi :
Dokle uſdighne priljepoga
Gnih na Gljubav Chjachka, i Boga.

* S. Auguſt. Lib 1. ad Simpl Qu 2. *Ut velimus* (Deus) *& ſuum eſſe voluit, & noſtrum : ſuum vocando, noſtrum ſequendo.*
Id. Lib. 2. de Peccat. merit. & remiſſ. Cap. 5. *Adjutor noſter Deus dicitur : nec adjuvari poteſt, niſi qui etiam aliquid ſponte conatur.*
Id. Serm. 7. de Verb. Apoſt. ad illud; *Peto vos non infirmari. Niſi ſciret eſſe in eis propriæ voluntatis conſenſionem, tibi & ipſi aliquid agerent, non diceret; Peto.*
Id. Tract. 4 in Epiſt. Jo. loquens de caſtificatione hominis. *Caſtificas te non de te, ſed de illo, qui venit, ut inhabitet in te. Tamen quia ibi agis aliquid voluntate, ideo & tibi aliquid tributum eſt.*

Ter

Ter uſroci, da oni tvore
Sve rad Boga gljuveſnivi:
I kad ſgrjesce, mrù s'pokore,
Samo erbòsu Bogu krivi:
I ſasjeku, sve na svjiti,
Prie negh Boga iſgubiti.

Tadàim gljubav s'svoje strane
Bogh na gljubav vrachjat harli:
I osobno na gnih gane
Svôe gljuveſni plam neumarli:
Ter sred sarza millostiva
Radosnòih prigargliva.

U rjec jednu; poglavita,
Kû rjeh, Millos priblaſcena
Ino nije, negh cestita
Nascja Gljubav ſgar gljubjena:
Drum rajskoga uſlaſisćta,
Po kôj svêsmo, beſ kê nisćta.

Ovòe Millos, kómse uredi,
I prosine duh iſ nova
Kô kraglizu, ter gnu sljedi
Dvorba iſvarsnjeh od darovaa:
I kô svoju Majku, garle
Cestitosti sve neumarle.

Ona duscju kitti u lizu
Slavom, koja neſahodi:
I gnu srechnu Vjerenizu
K'Gljubovniku rajskom vodi:
Pernizùjoj pirnu tere
U Boſcjemu sarzu stere.

Spravglja u goju gnoj neiſrecnu
ſvjeſdam ſgraglıjen stan varh toga:
Davàoi ſa pir rados vjecnu,
Raj ſa druſcbu, ſa dar Boga,
A ſa porod u dragosti
Vjecne u sarzu vir sladosti.

Ona obrachja ſlobne, i krive
U pravedne, ciste, i nove,
Slughe u kraglje, martve u ſcive,
Protivnike u sinove,
Bjesna u ſnanna, tughja u svoga,
ſemglju u Nebbo, gljudi u Boga.

Bogu uſmnaſcja Zarkve, i szjenu,
Zarkvam Svete, Svetjem ſnagne,
ſnagnu krunne, krunnam zjenu,
Zjeni vjecno nepristagne,
Nepristagnu sve jednaga
Dare, cjasti, srechje, i blaga.

Ona otajsva, i ſatvore
Occituje od Nebesa:
Raſjaſiva sve ponore
Najdubgljega skrovna Vdesa,
Ter ùgn slavnoj u slobodi
Prorocjanske svjesti uvodi.

Ako uſciva sred ſcjalosti
Svetaz, terse ragna, i parli:
Ako s' ſrellom hrabrenosti
Mrjet ſa Vjerru djete harli:
Ako Viscgnem Vil pomgniva
Cistu ljepos posvechiva.

Ako pleſcjuch moch naravnu
Cjudotvornik svaki objavi
Svemoguchstvo gneko, i slavnu
Varhnaravnos u naravi;
Tvojje darov, o Millosti,
Srechni iſhode svjeh krepostji

Hchjeri sarza Boſciega,
Sladka Utjeho nascja uſdana,
Kgnigo ocinstva najljepscega
Boſcjom karvi podpisana:
Zjeno od srechje rajske svete,
Od blaſcenstva stavni Uvjete.

Ah

Ah Millosti sidi u mene,
Sidi, pokli ne isċtem ino,
Negh da suſe mê skrůscene
Primi Dobro mê jedino:
I bolesti moje i trude
Blaghjem lizem poſret bude.

Svetjem cjuda, i sve ostalo
Daj, prid tobom kî sve mogu:
Mojoj dusci snaghe mallo,
Prineharna da nije Bogu,
Da pokorne jadde ove
Moſce podnjet, i iſnach nove.

Cestitosti vjecne nechju,
S' kômse druſcisc ti svudjere:
Svaku ostavgljam ces najvechju,
I Boſcie ſrak ſamjere:
I ſa gljubav Draga moga
Odricemse Raja istoga.

Mâje ſceglja, mâje odluka
Neplachjeno ſâgn jaddati:
Bud' mâ gnemu draga mukka,
Nek moj ſcivot ſa svegh pati:
Neisċtem plate, ma platàje
On da uſciva na mê vaje.

On da uſciva s' najteſcega
Bolovagna moga ovamo:
I ako uſcivat ſcjudim gnega,
Uſcivatga ſcjudim samo,
Er svôa dragos millostiva
Uſcivana bit uſciva.

ſarosite, o Nebesa,
Nàme Millos dara ugodna,
Da prozvjeta iſ nicesa
Mâ svenuta svjes neplodna,
I u proljetno ſene vrjeme
Primaljetjem nebeskjeme.

Ovòe doba, kad prigljuta
Boſcja mukka grjehu odolj:
Kad vascega ſemgli iſ skuta
Najvechjàse millos prolj:
Ah doba ovo bud' vascjima
Plodno i ſàme darovima.

Vigh tvê srechje, Mandaljena,
Primasc Millos gnu ſcelechi:
Sctòe negh Millos, ſceglja oghgnena,
Kojom Millos ſcjudise stechi?
Eto docjem ſceglno zvjelisc,
ſcelech primasc, svesćto ſcelisc.

Buddi sćto hoch, miso màje
Svegh uſdisat sred nemira:
U Millosti tko mni dàje.
Taj od sebe Millos tjira:
Ah beſ svarhê placna u lizu
Szjenitchjùse ſa grescnizu.

Rece, i varſce misli, koje
Donosasce sumgna milla:
Isćtuch, cjembi sarze svoje
ſcestocie raſcjalila:
Ter podobno svjes obrati
Boſcju Mukku raſbirati.

Suarha Petoga
Uſdisagna.

U/DISAGNE SCESTO
U PO/CJALJEGNU.

JEs tko veli : josc da nije
Cjovjek parvi sagrjescio,
Dàbi s'desne Sin Bo/cie
Nàse gljudsku putt stavio,
/a proslavit s'slicne slike
Podnebeske Pravednike.

A er bar/echja na grjeh gljuti
Nascja narav pravdi oprjèse,
Ne samòse Viscgni uputj,
Neghli i tescku smart podnese,
I prika/a svesčto ima
/a dragh odkup potrebnjima.

Tjem svojechi mi Grescnizi,
Sčtònam mogu /avidjeti
Isti, rjetchju, Pravednizi,
Imamòse srechnii rjeti,
I bla/cene /vat krivine,
Kênas koli srechnjeh cine.

Ter tko tu/cisc, ako od vechje
Kunesc tughe, kê grjeh rodj;
Oba/rìse i na srechje,
Kè /a sobom /lochja u/plodj,
I u/viscjuj nei/receno
Millosardje Bo/cjanstveno.

Pace /a ljek svegh ponavglja
Spasiteglja martva u svjesti,
Kô Vil, koja /ceglnu /dravglja
Bo/cje u ranne miso umjestj,
I sve ovako ka/ce redom
Bo/cje mukke svôom besjedom.

Ah kâ bji noch ona zarna ,
I pakgljene zargna od nochi ,
Kad hudobska nesmotarna
Ulas ʃavidnoj u strahochi
Posla gljudi varlovite ,
Da s' privarom Boga uhite !

Kad ʃçjalosnoj Majzi, i meni
Ivan placni jedva iʃrece ,
Da Raʃgovor nasc ʃcjudjeni
U zelovu poraʃ stecę ,
I da Gljubav Boʃcjanstvena
Osta oruʃcjem svoêm ragnena .

Ja tjem glasom strena u smechi
Padah beʃ snaghc, i beʃ mochi ;
Kad Djevizu mrjet videchi ,
Pojavihse ʃa pomocchi ,
Da neumre s' nepokoja
Boʃcja Majka, Majka moja .

Vruchjem suʃam povrachjenu
Tjescih i ja ʃceglna utjehe :
On povoglno, rjeh, ʃcjudjenu
Smart ʃa umarle sreta grjehe :
Draga Majko pri potrebi
Shrani ʃcivot Sinku u tebi.

On tvoj ʃcivot ʃa svoj broji ,
Er svoj ʃcivot vech svoj nije :
Vas svjet grescjan gnega osvoji
ʃa svoj ʃcivot davno odprie :
Nemoj, Majko, tvoj rod sveti .
Da uʃbude dvasc umrjeti .

Ona k' Nebu s' gorke boli
Uʃdighnute darʃcech occi ,
Toli uredan , sladak toli
Stavnjem lizem vaj svjedoci :
Da bit moʃce vaj u Raju,
Raìbi takom bio stan vaju .

Kadse

Kadse osvjestj, rece : Jèlli
Mom' prilicna nepokoja?
Ures pade moj veseli,
Pade, vajmeh, krurna moja:
I s'tobomse, ah moj Milli,
Sve mê dobro vjiku odjili.

Alli er tvàsam po millosti
Majka, a sluga po naravi,
Sve podlagam verno dosti
Tvom'posluhu mê gljubavi:
Sċto hoch, hochju: umri ureda.
Nu rjet; Sinko; placjoj neda.

Pak gdi tuſcna ja mojimi,
I gne tugam mrem, i bljedim;
Obrachjàse, velechìmi:
Ako ſcivot hoch da sljedim,
Mâ Pridraga, dokje vrjeme,
K'mom' ſcivotu sadruſcime.

Hodmo, hodmo, Mandaljena,
Put Solimskjeh hudjeh mjiraa,
Gledat cjuda nevidjena,
Gdi Bog-cioviek sad umira.
Hodmo uſ svoje ucit vaje
Koli gljubav moguchjâje.

Rjehjoj: Majko, neprilaga
Ah tvom'trudu trude nove.
Odgovorj: Mochmi, i snaga
S' ſamjerèchje doch gnegove.
Rjeh: Tvojchjèga vid poraſit.
Dragòè, klice, draſjeh paſit.

Odbesjedih: Ah nech mochi
Proſ oruſcje doprjet k'gnemu.
Odgovorj: Gljubav prochi
Moſce i k'Nebbu najviscemu.
Tad ſaglavih: Majko, evòme:
Hochli i na smart, grem s'tobome.

U to iſnese Zora bljeda,
Neſnam kako, placne ſrake :
I neustupj dan s' pogleda
Strahovite nochi opake,
U kôj ostà uhitjeno
Rajsko Sunze Boſcjanstveno .

A mi iſ bjele Betanie
Sred Solime Karvne, i gljute
Ulaſimo objedvie
Jadnjem lizom poniknute,
Gdìse ſdruſcj naın' smuchjena
Pravovjernjeh cetta ſcenaa .

Mukli ſcjamor svud sretamo,
Svakse scjapchje, svèje u smechi :
I occitu, jaoh, gledamo
Svudi nascjoj kob nesrechi :
Naprjed, naſad sarnu prjizi
S' Graghjanima Redovnizi .

Sarnu, allìmsè sarze trese
Bljedo s' ſgode nenadane :
ſcjude vidjet, a strascèse
Gledat ruke te sveſane,
Kê svu narav tolizjima
ſapanisce cjudeſima .

Uſbugnena posred Grada
Uzvigljennas Petar sreta,
Pun pecjali, brighe, i jadda
ſa rad svoga grjeha kleta,
Zarnjem prahom po sve strane
Prame posut iſkidane .

Sljep od suſaa jedva kade
Bogorodnu Djevu poſna,
Doghje, i prid gnom niza pade,
Vapech s' rjekom placcja groſna :
Skrivih, Majko, i dragoga,
Jaoh, ſatajah Mesctra, i Boga .

Ah

Ah Jesuse, diko od Raja
(Rjeh usdiscjuch ruke oboje)
Najdrascite Drugh sataja,
Zelovomte drughi isdòje:
Uscto usati vech tebìje,
Kadte ista gljubav bie!

Pokrjepismo Starza bljeda
Druscbom zvila, vech negh rjeci:
Pitasmòga, da spovjeda
Svaki od nochi stvor najpreci:
A on kasati sve poredom
Usdahnivom sta besjedom.

Kô Pridraghi nasc ismoren
Zjech karvava snoja, i mukke,
Isbjen, smuzan, psovan, koren
Bji nepravdi dan u ruke,
I svjet vidje priklonita
Na svom' sudu Sudza od svjita.

Kî tescega zjech porasa
Smioni samah, i slobodni
Varh rajskoga svoga obrasa
Od gvosdene ruke podnji,
I tekuchja karv nisdoli
Po slavnomse lizu proli.

Ah prie, neghli tac sakrivj
Scto neusahnu, sla desnize:
Mnim ad usahnu, nu da oscivji,
Kad prisveto teghnu lize:
Kê vidjegnem samjem vratj
scivot duscjam tolikrati.

K' tomu Petar josc isrece:
Stoparvàse dan sabjelj,
Kadsu gnega u dvor prece
Prid pristoglje Rimsko odveli:
A ja odhodim na najgoru
Slicnu slochi môj pokoru.

Grem,

Grem, o Majko, grem zvilechi,
I rasbiruch mê prikore,
Nepristavno mrjet bolechi
U najdubgljoj hridi od gore :
Grem tajatse Nebbu istomu
ſli ſatajnik Bogu momu .

Na pokoru onse uputj :
A tvôm sarzu, Djevo iſbrana,
Neda, vajmeh, odahnuti
Iſa ranne gorcia ranna :
Tere primasc Ivanove
Teſce od parvjeh glase nove .

Vratise Ivan tac pun smechje,
I u svom' vaju ſabjen toli,
Kô da boles necjue vechje
S' neiſmjernoga mnoſctva od bolji :
Jedva mochjan rjec iſrjeti,
Bljed, iſceſnut, van pameti .

Sparva umucja, i mucechi
Vele vechje lizem kaſa :
Pak ſavapj govorechi :
Bismo, er njesmo vechje : omraſa
Gljubav dobj, pravdu osveta :
Boghie umoren, svarhàe svjeta .

Jeſus nascja sladka nada
Osughjenje na smart krivu :
Ni bji dosta toj do sada
Paklu, i Puku nabunglivu,
Krunniscèga josc iſbjena
Vjenzom tarna nesmigljena .

Vidjeh, sve one mukke trudne,
Djella nochne od slobode,
Gdje ſlotvori na gnem' u dne
Ponavgljaju, i nadhode :
I gdje ostaje opravdana
Noch varlinom prjeka dana .

Vid-

Vidjeh gnega pri Barabi
Rasbojniku pogardjena :
Vidjeh, kadga silla ugrabj
Pravdi Sudza jur smigljena :
Vidjeh, ruscnjem odjechjami
Kadga opaki Kragl osramj.

Kraglga osramj tvard u slochi,
Cjuda tvorit scto ne htjisce :
I nebjìmu posnat mocchi,
Da od svjeh cjudaa cjudòe visce
Gledat ondi svesanoga
U slotvorskjeh rukah Boga.

Gledat tamnu slavu, i krepos,
Cjaas gardjenu, dobro streno,
Bes ljeposti Viscgnu ljepos,
Velicjanstvo potlaceno,
I od slobnjeh pridobito
Svemoguchstvo vjekovito.

Takjem glasom porascena
Naslonjse Djeva nàme :
Ove isustech raszvigljena;
Ah moj Sinko; rjeci same :
A mi udrismo u najjace
Tia do svjesdaa glase, i placce.

Skupno vapech : Ah ovòli
Tvoj od tebe Bogh dostoja,
O neharni Puce oholi :
Komu dare on bes broja,
Pace is Raja donje svoga
Na dar milli sebe istoga ?

Gdjèste nasci Djedi sveti,
Da vidite u kôj muzzi
scegliu vascju sille umrjeti
Nemillosni vasci Unuzi !
U kôj boli gre na magne
Usdisano vasce Usagne !

U

U to nasc trud ʃa osladiti ,
Mnech da ugodan glas donjetchje ,
Priloʃcinam Ivan rjiti ;
Da svjet ruʃcit prista vechje ,
I da svoga pravdom suda
Pucce objescen karvni Juda.

Na sliscjagne huda imena ,
I smart, kâmu prem podoba ,
Nasarnùme uspomena
Svjeh gnegovjeh sċtetnjeh ʃlobaa :
Planuh, i moj plam najbarʃce
U ovakìse glas provarʃce .

Prem bji raʃlogh, da ne od ʃvjeri ,
Od nakaʃni, alli sarde ,
Negh da plata tvôj nevjerri
Doghje iʃ tvoje ruke garde :
I da karvnik hughi od svega
Krivza umorisc najhughjega .

Zarknuòsi na visini ,
Erte ʃemglja nehtje nàse :
I tvâ duscja speta u tmini
Silno utrobom proarvàse ,
Er ustima nesmje, koje
Svoêm zelovom Bogh tegòje :

Poghi dakle, pogh', o tmasti
Iʃdavnice kleti Boʃcji ,
Pogh' oghgnene sred propasti
Tvôm gardochjom Pako uʃmnoʃci :
Pogh', i skuppi vas vjek ùte
Sve pakgljene mukke gljute .

Sljeghjah : kadse moja oprjecj
Nerodjena Majka nàme :
I priblagom ovom rjeci
Millostivo pokaràme :
Sad osvetam nije vremena ,
Negh millosti, Mandaljena .

ʃnaj ,

ſnaj, da iſ vjecnjeh moſce sctetaa
Iſet Druga putom kjime,
Sve moj Jeſus mukke opeta
Podniòbi, a i ja scgnime,
Kìje doscjo uſdisanu
Iſgubgljenjeh ſa sahranu.

Ah scto ugrabj u neufagnu,
O nesrechni Vcenice,
Slavu Viscgnem smillovagnu!
Scto ne smiscglja, o Grescnice,
Dàte u Vartu tvoj Bogh mio
ſasve iſdavna ſagarlio!

Alli docjem mj karſmamo,
I nasc stupaj sam sobome
Neumie kud, ni kamo,
ſatarnuo mramorkome:
Ternam bolni jad naprjeda,
Naſad gljubav ſtupit neda.

Eto s' trubgljam bojna vikka,
I cjujèse, ah jaoh meni,
Kognaa oholjeh, i kognikaa
Oſctri bahat, ſvek gvoſdeni:
Svaka okolo jekti gora
Bukkom mukla rogobora.

A ja u mnoſctvu nabugnenu
Kê na bliſu jur prisclòje,
Poſnam s' kriſcjom na ramenu
Obgljubjeno Dobro moje:
Ah vidjegne, kom' nije slike,
Da neosuscim liza u vjike!

On s' smutjegnem ſemglje, i Nebbi
Po prostorjeh svoga Grada
Nosi tescki pagn na sebi,
I treptechjem stupom pada,
Ter povrjeghja ranne, i prima
Diſcen krutjem udorzima.

Tarnom krugnen, kô najparvi
Svjeh od trudaa krag bolechi,
Vas u karvi, vas beſ karvi,
I beſ snaghe mre hodechi
Sred navale ghgnjevna Puka
Smuzan, tiskan od sto rukaa.

Oko gnega sjeva oruſce,
I jak mugnom pogled ragna:
Dva lupeſcja scgnimse druſce
Ruſcniega rad skoncjagna:
Vas grad ſa gnim ſarne, i leti,
Reſci, vapi, psuje, i prjeti.

Cjemga paſim jadna, i bljeda
U prigorkom trudu temu:
Cjem dragoga ſrak pogleda,
I man isćtem gnega u gnemu,
U ove rjeci, vaj, puklòje
Od bolesti sarze moje.

Tìli kraglsi ljepi od stvoraa,
Kì jur lizem dan poſlatj:
Odkle sunze, odkle zora,
Odkle ucise ſvjeſde sjatti;
Odkle uſe iſgled svomu
Uſcivagnu Raj vjecnomu?

Tìlìsi oni pun uresa,
kî dojeſdj skoro u dizi
Svega od Puka do Nebesaa
Slavjen s'pomam u desnizi?
Kakav doghje! kakav sada
Gresc odpravgljen tvoga iſ Grada!

Treptisc, vajmeh, ti kì uſdarſcisc
Trjema parstim tvarghju od svjeta!
Osughjensi ti, kì parſcisc
Sudgnem plamom djella kleta!
Ude Vmarli tebi Bogu,
Kî gnjm dajesc moch, da mogu!

Dali

Dali moj grjeh ti prigrabj,
I scgnim moju smart, i trude?
Ah moj Bo∫ce, ah jaoh dàbi
To bit moghlo, da ne budde,
Nek ja u Pako grem oghgneni,
Ne ti na smart, moj Gljubjeni.

Tac mâ duscja nemucjasce
Prostrjegljena rannam trjima:
Sada Sina, sad zvjegljasce
Majku, i sebe tu∫cnu u gnima:
Kad na ∫emglju Je∫us zarnu
S'tesckjem darvom jaoh posarnu.

Pro∫ oru∫cja tajcjas gljuta
Upusctamse, i pro∫ mace:
Naprjedse arvem odmetnuta,
Padam, stajem, sarnem jace:
Gliubavmije sa svom mochi,
I mâ boles u pomochi.

Dokle usarnuh ja vitescki
K'Vjereniku dusce moje:
Podigohga, i u kri∫c tescki
Sna∫cno ulo∫ch ruke oboje;
Stavte, vapech, ah kri∫c ovi
Nàme, o silni Vite∫ovi.

Pogledajte: onje od mukke
Vechje martav, ∫civ negoli:
Eto k'vami di∫cem ruke,
I na ustjeh duhvas moli;
Dajtèmiga odmjeniti,
Il ∫agn, illi scgnim umrjiti.

Ah ∫a millos, o Nemilli,
∫a nemillos, rjetchju boglje,
Darujtemi, da ra∫djili
Moj Dragh samnom svôe nevoglje:
Imatchjete s'djella toga
Dva muccena ∫a jednoga.

S'tjem uʃpreghnu Vojska, i silla
Mê poʃnano paʃech lize:
I ustavj (ah sljepilla!)
Od priljepe glas grescnize,
Kjêh nemooʃce da ustavi
Sasvjem mukkam Bogh karvavi.

Tad pristupj Majka slavna,
Bolnìje Ivan uʃdarʃcechi,
Vele Sinku rjet pripravna,
Nu nejaka rjec iʃrechi:
I besjedit uʃe scgnime
Samjem ʃgledom ʃcjalosnjime.

Sretajùse occi mille
ʃamjegnujuch nepokoje:
Iʃ ʃenizaa daʃcdi strjile
Millos, ʃcjalos, gljubav svoje:
I u pogled ʃa oʃcivjeti
Iʃ sarzàim vas duh leti.

Ah i na iʃgled tuʃcjan roli
Karvinizìse neganusce,
Prid kojembi puklo od boli
Sctòe beʃ sarza, svjesti, i dusce:
Prid kjêm isti Raj veseli
Od millosti, mnim, prozvjelj.

Prid kjêm isti ʃnam da Pako,
Bud' ne millos, strah ochjutji,
Dva ona sarza videch tako
Boleʃniva protarnuti,
Kâsu rasap Pakla varla,
A spasegne svjeta umarla.

Docjem Draʃi tac kuscjaju
U gljubavi kêsu ranne;
Ja mom' garlim sladkom Raju
Noghe i gnekad zelivane:
I s'tlji piem u zelovu
Pitje Anghjelsko; karv gnegovu.

Alli

Alli odvede naghla cetta
Na brjegh smartni Dobro nasce ,
Ter povenu Majka sveta ,
Kâ vidjegnem tjem ſcivjasce ,
I na nasce tajcjas ruke
Poluſciva pade od mukke .

Tac protivnom kad u oblaku
Drugo sunze sunze otvori,
Jedna drugu vedru ſrakku
Gleda, gljubi, ſarci, i dvori :
Nu kad jedno ſaghje u tmine ,
Scgnim i drugo sunze iſghine .

Scgnom ſcjalosnom najposlie
Polit karvi put sljedimo :
I varh gljute Kalvarie
Trudni stupaj uſnosimo :
Gdìnas, vajmeh, pricekasce
Sve u skuppu tughe nasce .

ſaskocismo, gdi Bojnizi
Opojeni strascnjem bjesom ,
S' tlji karvasvjeh svikolizi
S'bukkom, s'vikkom, s'urnebesom
Prigvoſdjenu jur na Kriſcju
Nasce dusce Duscju uſdiſcju .

Silno uſdiſcen pagnse stresa ,
I s'neredna raſtresagna
Pribjen Gospod od Nebesaa
Ranne obilne raſprostragna ,
I putt slavnu od svudjere
Neotessanjem hrekom dere .

Rannaa iſhodi (ah jaoh ranne!)
Rjeke od karvi scglju po svemu :
Uſglavjèsu svjem prostrane ,
I posteglja ranne gnemu :
Vissi o rannah, rannam staje :
Vàsje u rannah, vas rannàje .

Tersè na smart svôu ne sarci ,
Neghje garli blagh najprece :
Usta sahnu, pogled marci ,
Cesne sarze, duh utjece ,
I utjehùmu prid trudima
Vjecni Chjachko svaku otima .

Kakvo sarze, toj videchi ,
Slavna Djevo bji tvê tada !
Kî jedino tebe u smechi
Proletjesce trjeszi od jadda !
S' kômte prikrj nemillosti
Val beskrajni svjeh scjalostji !

Tkomu dàte svjeta ovega
Prilikujem, o Jedina
Majko Sina najljepscega ,
Najtuscnjega Majko Sina ,
Majko us tielo Sina sveta
Na krisc duscjom tvôm propeta .

Da svjem morrem otrov smuti ,
Dàse u nalip semglja stvori ,
Dàse cemer Nebbo ochjuti ,
Da svôu gorkos Pako otvori ;
Jedvàbise tjem sadosti
Ismjerile tvôe gorkosti .

Kô jagagncich priklan kada
S' placnjem glasom krotko isdisce ,
Matti ovciza harli is stadda ,
Kudje gljubav svôa nadisce ,
sove, obtjece a saludu
Isdahnuchju svôu rasbludu .

Oko kriscja, gdìje gnoj trjebi ,
Takô Djeva scivot traje :
Nesna tuscna drugo o sebi ,
Neghli samo tuscna dàje :
Staje, obhodi, nejma mira ,
Muci, gleda, placce, umira .

A ja ʃasve jur beʃ snaghe
Mjesto u zvilu hlepim parvo :
Kad nemogu doprjet draghe
Stupe garlit, garlim darvo :
I kôm darvo politòje ,
Mjescjam s'karvi suʃe moje.

Pridagn padam , k'gnemu u glase
Vapim, diʃcem ugn ʃenize ,
Karscim ruke, targam vlase,
Tucem parsi , gardim lize :
I ʃa oʃcivjet tkòme stvori ,
Scgljem s'uʃdasim duscju uʃgori.

Ah moj jeʃik pusĉta, i muci
Broit beʃbrojne mukke drughe,
ʃcjuc otrovnu, gore od ʃcjuci
Puka objesna psovke, i rughe,
I od gusaraa ʃljeh na srechju
Raʃdjegljenu cjasnu odjechju.

U tuʃibo môj ʃabjena ,
I ghinutjem Stvorza moga
Iʃceʃnuta, ʃapagnena ,
Nestavihse, rjetchju, od toga :
Alli vechje iʃdahlòje
Nadnebesko Blago moje.

Tad kô rjeka ʃastavgljena ,
Kâ gre priko svjeh ʃaprjikaa ,
Gorka ʃcjalos mâ skupgljena
Proarvàse svakolika ,
I van sarza proʃ mê usti
U ovakèse tuʃcbe iʃpustj.

Kakva occi mê videte ,
O ubjeni moj Pokoju!
Kakve gledam dike svete ,
I prislavnu ljepos tvoju !
Takòlite, vajmeh meni ,
Umorisce tvoji Gljubjeni !

Takolìte ah pogubj
Tvoj Puk milli beʃ raʃloga ,
Koga ʃceglno ti obgljubj
Varh ʃcivota tvoga istoga ,
I takèli ranne u plati
Tvôj gljuvenoj ranni odvratj ?

Viscgna Pravdo, vjecni Boʃce ,
Dali kroʃ svôe smjenstvo mnogo
I svjet ʃcivje, da to moʃce ,
I svjet ʃcive, kìie to mogo ,
I svjet ʃcivjetchje iʃa toga
Od ʃcivota smartim svoga ?

Nu tvê Vbojne pod Nebesim
Krivim kriva od svee sctette ?
Jàte u sarze mojem grjesim ,
Oni u tjelo ranniscete :
Oni sljepo, ja nemillo :
Moj bji uʃrok, gnih bji djillo .

Cjavli u rukah tvojeh mâsu
Nepravedna djellovagna :
Plechi tvoje bicim rasu
Pokoj moga uʃcivagna :
Tebe obruʃcj, i tuj gdìsi
Tebe oholas moja uʃvisj .

Miso , i pamet mâ beʃ reda
Targne splete tvoga cela :
Bludnos mojeh od pogledaa
Tvêje occi potamnjella :
Ljepi obraʃ tvoj skoncjava
Beʃobraʃna mâ naprava .

Mê stupaje tascte, i dvorne
Plachjasc stupom pribjenjeme :
Na raʃkosce mê prikorne
Zargljenisce tjelom svjeme :
I nemoguch smarti od tvoje,
Smarti umròsi dusce moje .

Tjem

Tjem darʃcjagne, Boʃce, cjime,
Cjim da odvratim mê na svjitu?
Ah pod kriʃcjom tvoêm primìme
Karvi ovako tvôm politu :
Ah ovaku primi mene ,
Ersam darov beʃ prozjene .

Smillujmìse, moj Pridraghi ,
Sarze gledaj, slabos prosti :
Prosti, Sudce milli, i blaghi
ʃaklinamte tvôm millosti :
ʃaklinamte priesckjeme ,
I prigorkjem Kriʃcjom tvjeme .

Ah sred smarti tvê blaʃcene,
Prem da klagnam s'svom jakosti
Tvê naravne Boʃcjanstvene
Svekolike Iʃvarsnosti ,
Parvo klagnam, kô pravvòje,
Millosardje sladko tvoje .

Ti Moguchstvo mruchi ukaʃa ,
Er duhovni nov svjet stvorj :
Vjekovitos, er s'poraʃa
Tvoga vjecnu smart umorj :
Neiʃmjernos, er pridobj
Neiʃmjerni grjeh u ʃlobi .

Pravdu objavj, dugh platechi :
Vjernos, varscech svesćto obechja :
Jakos Pako podloʃcechi :
Nuè poʃcjudi môj najvechja ,
I najdraʃcja ziech pokoja
Millosardna blagos tvoja .

Neiʃmjernos nesmiscgljena ,
Vjekovitos tvâe beʃ mjere,
Stavna Jakos, Pravda oghgnena ,
Nepomicna Rjec od vjerre :
Nuè ʃamjerno nad injema
Millosardje Nevoglnjema .

Kô

Kô toj rece, suſe udrisce
Iſ gne occji, jak niſ rjiku:
I sta garlit, kâ scgnom bjisce
Tuj propetu Boſcju sliku
S'takom sillom, kô da hiti
U dno sarzàje usaditi.

S-varha Sceſtoga
Uſdisagna

U/DISAGNE SEDMO
U GLJUBJEGNU.

Ako mo/ce kâ stvar biti
Od Viscgnega viscja vjeku ,
Toìse ima gljubav rjiti ,
Koju nosi Bogh Cjovjeku ,
Pokli ona svako u vrjime
Gnim gospodi, vlada gnime .

Narecèmu : Svjet nastani ;
Kad i/ nisćta vas svjet /inu .
Naredìmu : Svjet sahrani ;
A on prighnu svôu vi/inu .
Htje da u trudjeh ce/ne , i preda :
Htje da i umre ; umrje sireda .

Tjem svesćtòsmo, svesćto imamo ,
Svesćto u/amo mi najvruchje ;
Millostivi darje samo
Te Gljubavi svemoguchje ,
Kâ odnas nechje dare na te ,
Van gljubjegna, ine plate .

Velech : Tebi s' Nebbom ove
O Umarli, /vje/de oghgnene :
Svesćto leti, hodi, i plove ,
Svesćto raghja, zvjeta, i /ene :
Tebi blaga sva be/ broja ,
Meni sama gljubav tvoja .

Gljubi, gljubi, pokli tako
Od bla/cena stecchjesc ime :
Ra/gledaj ne pomno, i ako
Njesam ljepa , negljubìme :
Bo/cjem sarzu Hchjisam prava ,
Pokoj, ures, dika, i slava .

Ona

Ona tako, tako i ʃàgnu
Vape ujedno svi stvori,
Cjem ʃamjeru kroʃ svakdagnu
Svaki Vmarle lizem kori;
Cemu od sebe svôu najvechju
Negljubechi ces odmechju.

Alli Evrjenka mâ gljuvena
Tac neharno dni ne traje,
Negh svegh gljubi obgljubjena,
Vech negh onda gljubilàje,
Kad Bogh rjeci svoôm proslavj
ʃcestocinu gne gljubavi.

Ona ʃa u vjek nedospjeti
Gljubav, i scgnom boles prjiku
Iʃdjegljani Kars raʃpeti,
I karvavu Boʃcju sliku
(Ah millosti!) po sve cjasse
Garli, gleda, hrani uʃase.

Vprje jednom ugn, ʃa tjeme
Diʃce pogled k' Nebbu u gori:
Ter da glasom sarcjanjeme
Skrovnu usilnos iʃgovori;
Odi ucìse prava (kljce)
Gljubav, rajski Gljubovnice.

Neka misli tvê bolesti,
Neka paʃi ranne tvoje,
I raʃbira pomnom svjesti
Tvê pritescke nepokoje;
Tkogod ʃcjudi ʃnat, moj Boʃce,
Sctòje gljubav, i scto moʃce.

Tvoju gljubav neka mjeri,
Tko neharnos mû ʃnat hochje:
Mû neharnos nek ʃamjeri,
Mê svevoglje, smjenstva, i ʃlochje,
Tkogod opet ʃnatti haje,
Da tvâ millos neiʃmjernàje,

Kroʃ

Kroſ gljuveno, ah jaoh, cjudo,
I kroſ tvoju oblas mnogu,
Ah da ikako, mâ Raſbludo,
Pritvoritse ùte mogu,
Ùte trudna, ùte bjena,
Opsovana, iſragnena.

Nechju, nechju srechje drughe
Mukkamije sama draga:
Nechju, nechju bit beſ tughe,
Videch tebe tuſcna, i naga:
Nechju ſcivjet, da ni umrjeti,
ſa trud smartim nedospjeti.

Nu sctoje ovo? Kad smuchjene
Suſe ljevam ja skruscena,
Boles moju tjera iſ mene
Gneka u suſah slas skrovena:
I scto suſim vech naprjeda,
Mnim da ljevam suſe od meda.

Ah kô u meni promjegniva
Iſta ſcialos narav svoju,
Radujemse ſcjalostiva,
I muccimse u pokoju:
Chjutim, chjutim ah ſadosti
Raj u Paklu mê gorkosti.

Nu ako uſcivam, sctòse bolim?
Kadse bolim, cemu uſcivam?
ſa mê tescke ſlochje molim,
A u molbah mir odkrivam!
Ah vidjèli tko do sade
Trudan pokoj, sladke jadde!

Nu ſaisto rados chjutim,
Erje u placcju moja utjeha:
ſaisto bolim tugam gljutjim,
Er spomenom mrem od grjeha,
Uzvigljena, radostiva,
Mirna, jadna, martva, i ſciva.

O moj Boſce, sad ſnam sctòje,
Sctòsu tughe mê vesele;
Er s'gljuveſni zvjelit tvoje
Gljudkom sarzu draſcèe vele,
Negh uſcivat sve najvechje
Podsuncjane cesti, i srechje.

Tkòse bolji, erte uvrjedj
Gljubi tebe, Boſce pravi:
A tko gljubi tebe, i sljedi
Chjuti u tvojoj Raj gljubavi:
Er na Nebbu Raj istini
Tvoja gljubav sama cini.

Tjem kô gorka voda od morra
Kolikòse mucci, i hodi
Po ſahodu ſcjupgljeh goraa,
Prem toliko slaghja iſhodi:
Tac s'gljubavi trudech tvoje
Sladke chjutim nepokoje.

Misli, o Duscjo, varhu svega;
Kadje sladko tac zviliti,
I truditi rad Viscgnega,
Scgnim uſcivat sctòchje biti:
Kad u Dvoru priviscgnemu
Scgnimse sdruſcisc slicna gnemu.

Kadse u gnega priobraſisc
U gnem', po gnem', scgnim blaſcena:
I ures gnegov docjem paſisc,
Mresc od slasti ſatravgljena,
Nu neumirasc, er slas taka
Vjecni ſcivot datje jaka.

Sctòchje Pako? Ah raſmetni
Strascni ponor vjecnjeh sctetaa:
Trjeskoviti plam osvetni
Varſ' iſ ruke, Pravdo sveta:
Vars' oruſcja tvoja oghgnena,
O Rasargbo Boſcjanstvena.

Cemu dàsu spravne u vjike
Smechje, Sarde, i pogube
ʃa pedepsat odmetnike,
Kî dobrotu tvû ne gljube;
Kad pedepsa moʃce rjiti
Najvechjàse Negljubjti.

Negljubiti tvû ljepotu,
Kôm svèe ljepo, scto ljepòjc:
ʃa kôm gori u ʃcivotu
Svekoliko, dobro sctoje:
Kû ʃa stechi, dostàe htjiti:
ʃa ʃnat, dosta jes ʃciv biti.

I nacchjèse tkòchje rjiti;
Trudnòmije gljubit Boga!
Velèe trudgne negljubiti
Iʃgled dobra, ʃnaj, svakoga,
Kjêm ʃcivemo, kjêm chjutimo,
Kjem gljubimo, kad gljubimo.

ʃa nach ʃlata, kopno, i morre
Po sve strane naglo obtjecesc:
Rjeke odvrachjasc, zjepasc gore,
I u grob tamni josc ʃciv tecesc,
Podnosechi stanovito
Mraʃe u ʃimu, sunza u ljitto.

Robse stvarasc ʃa uʃit visce:
ʃa bit dvoren, injeh dvorisc:
Tvoje u misljeh sarze iʃdisce,
Stinesc sumgnom, ʃcegljom gorisc:
Trudisc ʃa stech dni vesele,
ʃa nepatit patisc vele.

ʃa moch draghe kê ljeposti
ʃceglnjem srupom u skut dochi,
Trajesc dugoj u gorkosti
Tamne danke, trudne nochi,
Kupujuchi (sctòe najgore)
Na tvoj pjeneʃ tvê prikore.

ʃa

ʃa uʃplodit tvê basctine
Mechjesc vaʃdan ʃnoj i blago :
ʃa pritechi ʃnagnem ine
U tmi duscisc vrjeme drago :
Srechju u boju ʃa stech boglju
Ghinesc s' srechjom tvôm na poglju .

Ah ne idèse po pucini ,
Nìse u muzzi duh satira
ʃa nach gljubav , koja cini
Dusci u nascjoj plod od mira ,
Kâ sladostim svôe raʃblude
Taʃci umarle brighe , i trude .

Iʃtok obit ah nije trjebi ,
Podne oghgneno , strane od snjega ,
ʃa stech Gljubav , kâ stan sebi
Sarza uʃdarʃci sred nascega :
Gljubav od nas dalek nije ,
Bliʃùe , s'namje , i u namìje .

Majkàe Narav u nas stavj ,
Dàe svegh nasce bitje spravno
Gljubit Stvorza od naravi ,
Docjem gljubi sctòe naravno :
I dopremo da do gnega
Po gljubavi svjeta ovega.

Tjem svjes nascja nejma mira ,
Kad svjetovnu gljubav sljedi :
Svudse varti , svud prostira ,
Preda , gasne , sahne , i bljedi ;
Pravu er svarhu na svjet odi
Svôe gljuveʃni nenahodi .

Plam u darvu sveʃan stoje ,
Neima pokoja od nicesa :
Sveghjer gleda mjesto svoje ,
Kêje gori kraj Nebesaa :
Tako i plamen nasc najlisce
Odi stojech hlepi visce .

Rezi :

Rezi : Nechju vech ſciv biti :
Nu ne rezi : Gljubit nechju ;
Pokli nemoſc negh gljubiti ,
Doklegodsi ſciv : i rjetchju;
Da i gljubit josc prisròbi ,
Toj pristagne gljubiòbi .

Mismo Gljubav, i u Cjovjika
Sctòje duscja, gljubav tòje :
Duscja s' htjegnem nije raſlika ,
Htjegne, i gljubav, ſnaj, da istòje :
Dakle osudit moſc pravedno ,
Duscja, i gljubav dàe sve jedno .

ſaisto tkogod ſcive, i cjuje ,
Nebi bio ſciv na svjeti ,
Da sctogodjer nedjelluje
Illi tjelom, il pameti :
Nu djellovo ne vjjkùbi ,
Scto djelluje, da ne gljubi .

Dakle, kada u naravi
ſcivotje isti djellovagne :
I kad nasce beſ gljubavi
Svako djello gre na magne ;
Poprav rjetse ſcivot ima
Sama gljubav Vmarljima .

Eto sarze svako u broju
Od gljuvenjeh suſcjagn' ide :
I prem da svi gljubav svoju
Raſlicnjeme putom sljide ;
Jednàe svarha, slados gneku
Chjutjet, kad scto gljube, steku .

Brodar s' vjetrim voevat radi ,
Tegh ſemgljaku jes od voglje ,
Bojnik strascnoj u ſavadi
Zarnom karvi masti poglje :
Gljubi uzvigljen duh ſabavu ,
Rob slobodu, Gospar slavu .

Ljepos ſcena, Mladzi rados,
Svjetnu stavnos svjesti sjede,
Mudroſnanzi hitru slados
Urescene sred besjede,
Pustosc Lovaz, i planinu,
Svjetlos Putnik, Gusar tminu.

Tako svakje gljubit obro,
Sčto mni, dobro dàe cjovjiku:
Gneko gljubi pravo dobro,
Gneko od dobra praſnu sliku:
Jedni svjetlos, druſi szjine
Koo ſa ſlato, ſa dan tmine.

Tjem kad prema dobru samo
Mi opchimo gljubech iti;
Vechje dobro vechma imamo
Iskat, sljedit, i gljubiti:
Er stvar boglju sljede, i ſcele
I iste ſvjeri vruchjie vele.

Da kî trudje gljubit Boga,
Koìje dobro svjeh dobara:
Koi pun dobra beſmjernoga
Svesčtòe dobro dobrjem stvara,
Nek dobrota nascjàe svaka
Svôe dobrote slika, i ſrakka.

Kad ſrak Sunza neumarloga
Tvoj priteſce pogled lasno,
Dali bitchje mukka mnoga
Isto sljedit Sunze jasno?
I uputit sve tvê voglje
Na ono dobro, kèje boglje?

Pak, o Duscjo, ti gljubechi
Moſc i nestech dobra umarla:
Boga nemoſc, negh svegh stechi,
Kadga uſgljubisc ſceglna, i harla:
Er istòje sarza iſ svega
Gnega gljubit, i imat gnega.

O cjudesa od gljubavi !
Duscja, o Boſce, má goruchja ;
Cjem s' tvôm vogljom svôu sastavj
Stvorilàse svemoguchja :
I s' tvôem htjegnem neraſdiona ,
Svesćto moſcesc , moſce i ona .

Er svemoguch tajse veli ,
Tko s' hotjegnem moch jednaci :
Koi moſce svesćto ſceli ,
S' djellovagna sveghjer jaci :
I kî moguch', sćtòe htjet obro ;
Samo hochje, svesćtòe dobro .

Taka i jàsam, tvû dragochju
Gljubech, sarza kôm primoſcesc :
Svesćto hochju, mogu; er hochju
Samo sćto ti hoch, i moſcesc :
I er tvê htjegne, htjegnèe moje,
Moje i svako tvê djellòje .

Hochme u vjeke pedepsati ?
Ja to uſcivam, ja to hochju .
Hochmi u Raju mjesto datti ?
Prid tvê lize ſceglno dochju .
Hochli, u nisćtor dàse obratim ?
Unisćtegne mê nekratim .

Hochli stvarat svjete nove ?
Hoch raſccinit tvâ Nebesa ?
Hoch varh ſemglje prolit ove
Svu pucinu tvôih cjudesaa ?
I ja kroſ mu gljubav mnogu
Sve to u tebi hochju, i mogu .

Ah sćto gljubav tvoja u meni
Od poroda josc ne poce ,
O moj Raju Boſcjanstveni ,
Moga plama ljepi Uſroce !
asćto kasno duscju u moju
Prigarlihte, moj Pokoju !

ſasčto opaki ja svjet gljubih
Beſ pameti, beſ potrebe !
ſasčto drago vrjeme iſgubih,
U kê gljubit mogoh tebe !
ſasčto iſtrattih, vaj, gnekade
U tasčtinah danke mlade !

Ah kâ tamnos svjesmi ugasj,
Terse sarzu mom' neobjavi,
Da pocetak i svarhàsi
Od stvorene ti gljubavi :
I svjetovna da svâ dika
Od dikèje tvê prilika.

Vighjah Nebbo ſvjeſdam milljim,
Jakno zvjetjem, nakittjeno :
Vighjah poglje zvjetjem bjiljim,
Jakno ſvjeſdam, naveſeno :
Vighjah sunze kraglja od ſvjiſdaa :
Vighjah mjesez gdìse ghiſda.

Obrachjahse na svjetlosti
Uſmnoſcnoga srebra, i ſlata :
Gledah punna raſlikosti
Stadda od ſvjerji, ptizaa jatta :
I ne poſnah, dàje gori
Ljepsci od svega, tko sve stvorj.

Mladjeh Dvoran' s' draga uresa
Chjutech duscju mû gorjeti,
Imah ured put Nebesa
Moju uſdighnut miso, i rjeti :
Boghme gljubi nad svjem, i ima
On bit gljubjen nadasvjima.

K' Nebbu obrachjen zvjet videchi
Gdìse uresom svôem veseli ;
Sčto ne rekoh : Vres vechi
Momu lizu Viscgni udjeli ;
Tjem zvjet kadje haran, cemu
Mâe neharna ljepos gnemu ?

Paſech

Paſech rjeke sasvom vlasti
It k' pocetku put pucine,
Gdi, nehaju kudchie pasti,
Samo dase scgnom sjedine;
Scto ne hargljah i ja k' momu
Jaoh Pocetku neumarlomu?

Bistre vodde romonechi
Beſ pristanka tebe ſvahu:
Tebe vjetri, kî parscechi
Livadomse proljetahu:
Tebe u morru narod njemi
I mucechi kaſascèmi.

Dàsi uredan nad injime,
Red od stvari meni ukaſa:
Dàsi osvetan, naucjme
Grom oghgnena pun poraſa:
Danje occita tvoja djilla,
Noch otajna svjedocilla.

Ah stvoregne docjem sljighjah,
Scto nepoſnah tebe tada?
Nu nije cjudo, da nevighjah
Tebe u stvorjeh Stvorza, kada
Moj duh grjesim ſasljepjeni
Nevighjasce mene u meni.

Nu da i vighjah, nehtjeh 'ſnatti
Nj obgljubit ſrak vidjeni:
I bih kriva tvj dvakrati,
Er bih kriva tebi, i meni;
Tebi, er tebe tad negljubih;
Meni, er mene tjem iſgubih.

ſato unaprjed môim ſcegljama
Tebe sama ſa iſgled datchju:
A svegh teſcjem pokorama
Mene u meni pedepsatchju,
Dokle platim, Diko od Nebbi,
Svescto skrivih meni, i tebi.

ſgodno vrjeme, ſgodo ljepa
Kudmi utece, vajmeh kudà:
Cjem ja tamna, tascta, i sljepa
Magnah telesnjeh sred raſbludaa,
Neſnam kako, pokoj stechi,
I Rai iſnach, Raj gubechi!

I menise prem dogodj,
Kako onomu, kîje szjenio
Dàmu u nochi sunze iſhodi,
Kadje od mugne ſrak vidio,
Iſ kê paka rannj gnega
Plam od trjeska nenadgnega.

Alii pokli po niednjeme
Nacinima nije ufati,
Da svôe kolo svarne vrjeme,
I da na tragh tjek povrati;
Kroſ gljubjegne svegh vrjednie
Nadodatchju, scto oghjoh prie.

Varſme u Pako, i pogubi
Gljubitchjute josc i tamo:
Nuse u Paklu jaoh ne gljubi!
Neſnam, neſnam, negh ſnam samo,
Da i sred vjecne pecchi gljute
Gljubitchjùte, gljubitchjute.

ſasve u Paklu tvù dobrotu
Nije tko gljubi po naravi;
Gljubitchjùte na sramotu
Od pakgljene negljubavi,
I plamomchju moêm satarti
Silne plame vjecne smarti.

Tebe posred dusce oghgnene
Darſcim ſa u vjek nepustiti:
Tjem propasti sred pakgljene
Sillàe tebi samnom siti:
A kad samnom budesc, meni
Rajchje biti jaſ pakgljeni.

Glju-

Gljubitchjûte, mâ Gljubavi:
Gljubitchjùte, moj Pokoju;
Dokle gljuven plam rastavi
Moga od tjela duscju moju:
I tlacechi svjet umarli,
S' tobom duhse moj ſagarli.

Slavna smarti, smarti blaga,
S' te gljuveſni kâ dohodisc,
Tisi od tughe svarha draga,
Ljepsci ſcivot ti dovodisc:
Pace s'vlasti tvôm gljuvenom
Djellom ſcivot, smartsi imenom.

ſa rjet boglje, tìsi iſ Raja
ſcivot varhu svjeh ſcivotaa:
Nejma svarhe, mjere, i kraja
ſâedno s' Bogom tvâ ljepota,
Kôm Graghjani ſgar goruchi
Sladko umiru neumiruchi.

Ah gljubimte tvom' u krilu
Eto iſdiscem, ah jaoh Boſce:
Eto plama tvoga sillu
Moj podnjeti duh nemoſce:
Ah sladosti, ah gljubavi,
Ah jaoh ghinem, duhme ostavj.

Tac pokorna Gljubovniza,
ſatravghjena Dikla sveta,
Svenu, i pade ſemgli niza
Rajskom slasti priuſeta:
Nùje uſdighnu sasvjeh stranaa
Od nebeskjeh skupp Dvoranaa.

Suarha Sedmoga
Uſdisagna.

UſDISAGNE OSMO
U UſCIVAGNU.

UTE, i tebi vjerovati
Dàe sve tobom, i sve uſate.
Tebe od tebe samo ufati,
I gljubiti tebe, a ſàte;
ſa uſcivat pak na Nebbi
S' tobom, tobom, tebe, u tebi.

Lasnòe, Boſce: i ovòje
Sam put, koi vodi gori:
Tjemsu iſpraſne rjeci, koje
Neraſborna svjes govori,
Da umarljeh ſa stupajaa
Premje visok put od Raja.

Er tko, dàte nevjeruje,
Kadte u svakoj stvari odkriva?
Tko, da ne ufa, kadte cjuje
Svud, i poſna millostiva?
Tko, ſa tobom da ne gorji,
Kad sctòe ljepo, ti ljep stvorj?

Pokorniza pokrjepgljena
S' Vjerre, Vfagna, i Gljubavi?
Kojoj Gljubav neiſrecena
Prave u jaddu slasti objavj,
Eto uſmaſcja Rajom sada
Gljuvenoga slasti od jadda.

Ter kô uſgori leti ureda,
Koja iſ vodaa ſrakka ſine,
Kadse Mjesez nochno ogleda
Valovite sred pucine:
Leti i ona ſa u Raj dochi
Placna iſ morra, hridne iſ nochi.

Gre Rajskoga put svjetlilla
Nach ufanu rados blifcju :
Dvorni Anghjeli skladâu krila ,
Terje u kolla jasna ufdifcju ,
Nosech na dan gnu mnokrati ,
Boga occito fa ufcivati .

Nu prostite vjecni Dvori ,
Ako fa moch srechju ifrjeti
Slavne Vile, k' vami gori
I ja ufletim môm pameti :
I umarle slikom sjene
Dike upiscem neifrecene .

A ti, o srechna Gljubovnize ,
Kâ varh sebe ufnesena
Sad Priviscgne gledasc lize ,
Bef promjene svegh blafcena ;
Spusti jedan frak, i gnime
U spjevagnu prosvjetlìme .

Nad visinam ufvisceno
Stagne Rajsko nejma mjere :
Kom' sej Nebbo podlofceno
Tle cestito sobom stere ,
Da kô femglja Nebbu ovemu ,
fa podnofcje Nebbòe gnemu .

Nebbo od Nebba tjemse veli :
Gnime sunze svjetlos prima :
On fvjefdama frake djeli ,
Pace frakom frake otima :
Er svjetlosti vas frak svoje
Neobhitno Bofcjanstvòje .

Kolicjakje varh od svjeta
Van kojega stvoraa nije ,
Prem toliko plemenita
Svoêm uresom fgradda obstrie :
Ter bef ifmjene od godisctaa
Svèje pod gnom, nad gnom niscta .

Varh

Varh temeglja neumarlosti
Stoji na plechjeh svjeh vremenaa,
Stvorna od same, ſnaj, radosti,
Same od slave sastavgljena;
Cjem gnoj ſa dat ures taki,
Bogh iſtrattj svesctôe jaki.

I ako u Viscgnu svjes kadàse
ſaciudjegne vidi pasti;
Rezi, da u gnoj snebivàse
Sve-stvoritegl svôom oblasti,
I priuſet odasvudi
Svemoguchstvom svoêmse cjudi.

Tuj posjeda duh stecenu
Svegh pohlepno ces najslaghju:
Tuj kí ſcjude, slas ſcjudjenu,
Od ſcjudjegna vechju naghju:
Tuj nije ſcjudjet, er najprece
Prid poſcjudom darov tece.

Tuj oghgneno sarze occima
Vidi dobro svôe najvechje,
Videch gljubi, gljubech ima:
A imajuch ſna, da nechje
Dogoditse vjik, da iſgubi
Svescto ima, vidi, i gljubi.

Tuje dusci gljubovnizi
Trjebi sctòjoj rados dava:
Njesu srechni Blaſcenizi,
Negh cestitos, srechja, i slava:
Svescto imaju, mogu, i sctòsu,
Slados, rados, blaſcenstvòsu.

Pisci sctòse ſcegljet more,
ſbiraj Pisoze od svudjera:
Bud' lis ſemglja, ingvas morre,
ſrazi od dana ſlatna pera:
Svescto ſcegljom moſc ſaceti;
Podpisano tvj bitchjèti.

Cini,

Cini, Anghjelske misli ujedno,
Dàse s'gljudskjem mislim stannu:
I sve misli tanko, i uredno
Smisle u jednu miso isbranu:
Sva ta miso doprjet nechje,
Scto tvâ duscja gori stecchje.

V ove Slave Mandaljena
sa doscjaste saklad cesti,
Josc u scivot bji vidjena
Varh Anghjelskjeh krilaa uljesti,
Na usdisani zelov svoga
Gljubovnika gljubjenoga.

Ter Boscjeme srakom tada
Prosvjetgljena plamenito,
Svesctòe vidjet ljepo ikada
Vidje u Viscgnem lizu occito:
I uplj svjesti punnom cjuda
U beskrajnos svjeh rasbludaa.

Svescto prosj, svescto usdisa,
Svescto oghgneno scjudje, stecce:
I pokoru, s'koje isdisa,
Priblascenu sasva, i rece:
Pricestite rece svoje
Sue minute nepokoje.

Kô zvjet zoru, sunze zora
Pasi, i tako scivot prima;
Ona vjecno Sunze odsgora
Nepomicnjem sarci occima:
Pace u pogled srechjan vjiku
Duscju obrachja svukoliku.

Neumrje, sasve da od slasti
Cesne, ghine, snebivàse:
Er nemosce smartim pasti
Tko sve dobro chjuti usase:
I kros pravu rados mnogu
scive Bogom, Bogu, u Bogu.

Te-

Terje uſpeta gneko, o Boſce ,
Na Boſcjanstvo tjem darima ;
Er sve scto ti moſcesc, moſce ,
I sve scto ti imasc, ima ,
S' tobom sgljubjena, i stuccena ,
Vte stvorna, i obrachjena .

Opojena tjem u Slavi ,
I u Boſcjanstvu raſkriljena ,
Po vesegliu, po gljubavi
Zavti u sebi Boſcjanstvena :
Nìse drugo spomegniva ,
Negh da gljubi, i da uſciva .

Tako punna uſcivagna ,
Nu ne vjiku nasittjena ,
Sred pokorna hridna stagna
Svojem suſam bji vrachjena ;
Da unaprjeda beſ gorkosti
Placce od mira, i od dragosti .

Kô ſa sunzem, kad ſapade ,
Josc svjet darſci ſrakaa dio :
Kô ſa zorom, ſaghje kade ,
Josc ſcjuberi slaviz mio :
Tac i s' Rajom raſtavgljena
Josc Raj chjuti Mandaljena .

ſatoj ona k' stvorim vechje
Neobſirèse umarljima :
Gnoj vidjene rados srechje
Sva chjutjenstva priuſima :
Dokle odloſcj najposlie ,
Sctòjoj podnjet sarzem nije .

Klice : Gdjèsam, sctòsam, kako ,
Po kom' cjudu josc na svjeti !
Jàli mogoh Viscgni ikako ,
Kâsam niscta, ſrak vidjeti !
Od Pravdèli vjecne liza
Smjeh pogledat ja grescniza !

Vid-

Vidjeh! Ah ne vidjeh, Bo∫ce,
Ni bjh jaka vidjet vjiku:
Er ko i∫mjeran vid da mo∫ce
Nei∫mjernu vidjet diku.
Nu opet duscja mâ vesela
Govorìmi, dàe vidjela.

Da ako vidjeh, mê gledagne
Bjìli u tjelu? Bihli ∫civa?
∫nam, i ne∫nam, i mê ∫nagne
Ista svjetlos obsjegniva:
Varhnaravni ∫rak koìje,
Sctomi ka∫ce, sobom krie.

Kako vidjeh, ne∫nam: alli
∫nam, scto vidjeh, dàje istino:
Pogledìsu moji po∫nalli
Bitje: o Bo∫ce, tvê jedino:
I kî ∫àtjem osta u meni,
Nevaràme plam gljuveni.

Ah tac gljubim; da mè u sebi
Sarze, i ∫civot jes, i nije:
Duhje gljubech vechma u tebi,
Neghli u tjelu stanom gdìje:
I u tjelùje, hotech tjime,
Dàte i tjelo gljubi scgnjme.

Ah gljubite scgnim i tjelo,
Ter gljubechi nepociva:
Samu u su∫ah roni millo,
U besjedah samu odkriva,
Samu u∫disce, moj Pokoju,
Samu odisce Gljubav tvoju.

Tìs' mâ svarha, krunna, u∫agne
Velicjanstvo, slava, i szjena,
Stra∫cja, pomoch, put, vladagne,
Odkup, plata, ljek, ∫amjena,
∫ceglja, utjeha, slas, chjutjegne,
Sarze, ∫civot, duscja, i htjegne.

Tebe molim, i ʃaʃivam,
Isctem, prosim, sljedim, stiʃcem,
Mislim, ʃcjudim, spomegnivam,
Sctujem, klagnam, djim, uʃdiʃcem,
Cjastim, dvorim, szjenim, gledam,
Slavim, glasim, pripovjedam.

Nu ʃasve toj nije moch moje
Plame iʃtakmit s' tvôm ljepotom:
Prem de gljubim kolikòje
Mochna snaga s' svjem ʃcivotom:
Ah ʃa uʃmnoʃcit gljubav mnogu,
ʃcelim gljubit, vech negh mogu.

Ah ʃa raʃcech josc plam jaci,
Svakcjas, mû Svjes Sarze pita:
Narizajmi, i tomaci,
Srechna o Svjesti, i cestita,
Sctòe Bogh, koga vidje, i sctoje
Priʃamjerno bitje svoje?

Odgovaram Sarzu momu:
Bogh kroʃ slavu stoji najvechju
Vas obsjegnen bitju u svomu:
Ah jaoh Boghje, koga nechju
Ni ja iʃrjeti vjik vidjena,
Ni ti doprjet iʃrecena.

Boghje, o komu da ij ʃnasc mallo,
ʃa gljubitga tòe ʃadosti:
Er tòe vechje, negh sve ostalo
Blago umarljeh od ljepostji:
I ako u ʃnagnu tvom' mallòje,
ʃnaj da u sebi neiʃmjernòje.

Bogh ne samo rjeci od gljudji,
Negh i pamet josc nadljeta,
Kâ po umarljeh slikah sudi,
Er gnih samjeh poʃna, i sreta:
Tmasto misli; er vidjene
Samèjojsu svjeta sjenne.

Tjem najboglje Boga ſnamo ,
Kad mislimo sc̀to Bogh nije.
Nije Bogh svjetlos, kû gledamo:
Nije Bogh Nebbo, kênas krie:
Nije Bogh sunze, komu plami
Suncjanisu pod nogami.

Nije Bogh blago, zarstvo, ſezjena,
Ni stvorene dike dio ;
Negh kom' sluſce sva stvorena:
Nije Bogh slavan, ljep, i mio,
Negh pricjudna, i pricista
Slava, millos, ljepos ista.

Sc̀tòe Bogh, pitasc? Onje, tkòje;
Er mi pri gnem', rjetchju, njismo:
I u nam' sc̀tòje, i kolikòje,
Sve mi iſ gnega primilismo:
Svesc̀to jesmo pod ſvjeſdami
Onje vechje, negh mi, u nami.

Sc̀tòe Bogh, pitasc? Onje u sebi
Duh priljepi, kjêm sva gore:
Blaſcen biti komùe trjebi,
I neblaſcen bit nemore:
Kîje sad, svesc̀to svegh biòje,
I svegh bitchje, sada sc̀tòje.

Sc̀tòe Bogh, pitasc? On pric vjikaa
U beſkrajnoj neumarlosti
Sebìje slava privelika,
I priuſmnoſcnom sebìje dosti,
Sebi plata, i dostojagne,
Sebi druſcba, blago, i stagne.

Sc̀tòe Bogh, pitaj svesc̀to gledasc;
On svèe svemu; ſavapitchje.
Pita i tvoj grjch, prid kjêm predasc;
Svèje on sc̀to ja njesam; rjitchje:
Pitaj Rajske Svjesti, i rjeti
Inokupno onèchjèti.

Ne-

Neisrecjanje , i neobhitni,
Neprimjerni, nesmiscgljeni,
Nepoceti, nedospjitni ,
Netelesni, neozkvargneni ,
Nepodloscni, nedobiti,
Nepomicni, neismjeniti.

Svojoj skroven u svjetlosti
Priusvisceni Bogh pribiva:
Svegh na istoku cestitosti,
Svegh u podne bitja sciva:
Tako slavan, kô samjeran,
Tac samjeran , kô neismjeran.

Svakcjas stvara svôe stvoregne ,
Cjemga hrani, pun pokoja:
Rukàmùje svôe hotjegne ,
Stupajmùje stavnos svoja ,
Rjecmùe djello, pogled snagne ,
scivot rados, i uscivagne.

Nije on vani, i sve obtjece:
Nije satvoren, i sve punni:
Svud nekrenut leti, i tece ,
Sve usdarsci resi, i krunni:
Suudje, i samo ondi nije ,
Grjeh, i sloba stanom gdìje.

Pace bud' ne po gljubavi ,
I tùe s' pravdom, kâ gre tiha:
Er s' osvetom blaghse objavi ,
I pedepsce magne od grjiha:
Ter millosti na gnegove
Pedepsomnas istom sove.

Svudje, i vasda: i kud poghje,
S' mjesta u mjesto on ne hodi:
I gdje prighje, nepridoghje ,
Odkle poghje, neodhodi:
Svjeta, u djeljeh vas stanuje ,
Kako u svemu vas svjetùje.

On

On nevidjen sue ſamjera,
Vidjen slavne cini u gnemu:
On beſ mjere svemùe mjera,
On beſ svarhe svarhàe svemu,
Ou beſ mjesta stvor umarli
Nesvarscenjem mjestom garli.

Srechja, i ſakon vogljàe gnemu,
Kôm sve vlada stvoregne ovo:
Udes vjerno tobujêmu
Na trenutje barſ gnegovo:
Cesti, kojem svjet mjenìse,
O gnegovu htjegnu visse.

Smartse istàmu sluſcit dici,
I na gnegov glasse oſiva:
Isto Nisčta Boſcjom rjici
Svôu neplodnos uſploghiva,
Da na svjetlos provru gori
Praſne iſ tmine ljepi stvori.

On na kriljeh cjasaa harljih
Vrjeme s' Nebbom varti odſgori:
Ter promjenaa punne umarljih
Broji stupaje sunzu, i zori:
I sčtòe prie, i poslie
Vremenitjem krugom vie.

Nepristaje tac harlechi
Pod pristogljem Boſcjem Urjeme,
Sve ſanosech, i vartechi
Kollovratom ſcderglivjeme:
Dokle i gnega neproſcdere
Vjekovitos, kàe beſ mjere.

Vjekovitos, koja nechje
Svarscit, kako nije poceta:
Kâe hip jedan, nu sljedechje,
I minuto sve susreta:
Kâ u djele neraſdiona,
Sveghje, i bitchje sčtòe svegh ona.

Kôm Bogh ſcive, ne vremenom,
Mjerom tjeka Nebeskoga :
Er nije mjerom moch svarscenom
Mjerit ſcivot Neumarloga ,
Kî sabira krilo u svoje
Scto bit ima, scto bji, i sctòje.

Josc prie, nego iſ nicesa
Probudjena svjetlos ova,
ſa obstrjeti sva Nebesa ,
Svôe ſlatjeno platno osnova :
I u skuppu jedne dike
Stvari ukaſa svjem raſlike.

Josc neobkruſcj signe morre
ſcjalim ſemglja stavna, i dicna :
Ni krunnisce ſemglju gorre ,
Gorru vjenzi dubja obicna ,
Kitno dubje plod beſ broja,
Slas i ljepos vochje svoja.

Od vjek' svjesti svôm prislavnom
Raſumiuch bitje svoje ,
I mudrosti nepristavnom
Obhitechi sve, on sctòje ,
Bogh neiſmjeran neiſmjernoga
Rodi u sebi sebe istoga.

Ovòe vjecni Sin, sve od svega,
Dobro od Dobra, Bogh od Bogal,
Rjec od ſnagna priviscgnega ,
Slika iſpunna Chjachka svoga,
Scgnim raſlicna, scgnim jedina,
Ista bitjem, sobstvom ina.

Sina gljubech s' svom naravi,
Gljubit sebe Chjachkùe trjebi:
I Sin istom svegh gljubavi
Sebe, i Chjachka gljubi u sebi:
Tjem odiscju srechno u gnima
Vjecnu Gljubav slicnu objima.

Ovòe

Ovòe Gljubav, koju sljidisc,
O' mê Sarze, Duh prisveti,
Kjêm scto vidisc, i nevidisc
Ureghjeno bji na svjeti,
Kî s'potopom svjeh dobara
Slaſi u nasce dusce odſgara.

Nesmjescjani, neraſdioni,
Gdìje gnih jedan, svìsu scgnime:
I djelluju sveghjer oni
Svemoguchstvom ſdruſcenime:
Ne to, erimje pomoch trjebi,
Negh er jedna stvarsu u sebi.

Trìsu u jednom, i naredan
Jedan u trji sklad poſnàse:
Svi trji ujedno Boghsu jedan,
Svi trji Boghsu naponase:
U trji sobstva Bogh istìje,
Sobstvo s'sobstvom isto nije.

Dvor ſamjeran na trji strane,
Vjecna rjeka u trji traka,
Dub sverodni u trji grane,
Rajska svjetlos u trji ſraka,
I svemu u svem svi jednazi
Trazi, strane, grane, i ſrazi.

Parvìje ſcivot ſciv, Drughìje
Iſ ſcivota ſcivot slavni,
Od ſcivotaa svjeh Trechìje
Oſcivitegl varhnaravni:
Jedan sobstvo sobom ima,
Iednjem jedan, jedan dvjima.

Ter kô u nami duscjàe jedna
Htjegne, raſbor, i spomena;
Tac vjeruje svjes pravedna,
Da u Bogu svjeh vremenaa
Sred Jedinstva vjik pricista
Trjìsu stvari sve stvar ista.

O mê Sarze ʃatravgljeno ,
Ovòe tvoga Raj pokoja .
Ovòe Dobro tve ʃcjudjeno ,
Tvâ raʃbluda , gljubav tvoja ,
Gljubav varhu srebra , i ʃlata
Tvê gljuveʃni krunna , i plata.

Ovòe tvoj Bogh , koga mnogu
Cjem slavu iʃrjet moj duh trudi ,
Ni ljeposti svôoj , ni mogu
ʃadovoglit môj poʃcjudi :
Nemogu iʃrjet ; a o gnem rjiti
Nemogùse nasittiti

Tjem gljubìga Gljubovnika ,
Ceʃni , veni , kopni , gori :
Cin' da gljubav privelika
Tjelo satre , spraʃci , umori :
I scgnim martvjem ʃemgli ostavî
Sve ʃaprjeke tvê gljubavi .

Gnega gljubi , gdìje sve blago
Gnega hvali , gdìje sve slavno :
Gnega garli , gdìje sve drago
Gnega uʃcivaj , gdìje sve stavno :
Ti vech ne ti , negh on buddi
Ugn stvorena po raʃbludi .

Dospje , er podnjet jaka nìje
Vech neiʃmjerni plam parsima :
Ghine , i ogagn , u gnoj kîje ,
Sctòje umarlo iʃ gne otima :
Gnu pritvara , i gne dike
ʃa blaʃcenstva resi u vjike .

Ter vech dostojna , i spravgljena
ʃa cestitjeh ʃgar visinaa ,
Boʃcjem tjelom pokrjepgljena
Slavna iʃ ruke Massimina ,
Od gljuveʃni umrje , i svoga
ʃa svegh stece ʃcjudjenoga .

A sad, sveta Diklo, koje
Obrah gljubav u∫disati,
Okrugneno celo tvoje
Millostiva nàme obrati,
I u spjevagnu mom' veselo
Primit ∫cеglju htjej ∫a djello.

∫cegljeh doprjet pjevajuchi
Privisoke hvale tvoje,
Kê sam Je∫us svemoguchi
Gneghda slicno spovjedòje:
∫cegljeh, alli nejma mochi
Sunze uresit sjenna od nochi.

Nu ako Nebbo sarza gleda,
Terje i ∫ceglja s'dostojnosti,
Dajmi, ah dajmj, da unaprjeda
Moj grjeh ∫cjalim tvom ∫cjalosti,
Pak da gljubim gori u Slavi
Tvoga Draga tvôm gljubavi.

Svarha Osmoga,
i najposledgnega V∫disagna.

RAſLIKE
PJESNI DUHOVNE,
I DJELLO-IſPRAVNE
SPJEVANE
PO ISTOMU.

Istomacegne od pet Pjesnji S. Tome od Aqvina visce prislavnoga Tjela Isukarstova.

P J E S A N I.

Pange' lingua gloriosi Corporis mysterium &c.

PJeva' otajstvo, moj Jeſice,
Boſciega slavna Tjela,
Kojegàse dvorbom dice
Cette viscgnjeh od Anghjelaa.

Pjevaj i Karv beſ prozjene,
Kû ſa odkup gljudske ſlobe
Proli od svjeta Kragl, blaſcene
Plemenite rod utrobe.

Onse ſa nas ne ſasramj
Nàse umarlo stavit lize
Nami podan, rodjen nami
Neteghnute od Djevize.

Svoga u vrjeme s' nami stagna
Od nauka prosu sjeme:
Zknjegne svoga pribivagna
Svarscj redom ſamjernjeme.

Pokli uſmnoſcj srechje nasce,
I da ures pravoj Vjerri,
S' dragom Bratjom kad sjeghjasce
Napokognoj na veceri.

Parvo iſvarscj, svesćto veli
Puka ſakon Evrjenskoga:
Pak ſa pichju Druſcbi udjelj
Svojem rukam sebe istoga.

Putt

Putt Rjec vjecna kruh istini
Rjecim u svổu putt prinese :
Rujno pitje karvse ucinj ,
Prid kojomse Pako trese .

I er cjudo toj doprjiti
Po chjutjegnu mochnam nije ;
ʃa Pravedne pokrjepiti
Sama vjerra ʃadostìje .

Dakle od vjecnjeh svjeh dobara
ʃaklad ovi cjudnoviti
Pocjastimo varh otara
Sar zem , lizem prikloniti .

Nekse novjem prid ʃakoni ,
Stari ʃakon krie , i taji :
I naukse davgni ukloni
Toli srechnoj obicjaji .

Stanovite neka vjirre
Krepka pomoch budde dosti ,
Gdi chjutjenstvo nedopire ,
I umarle vid slabosti .

Ozu , i Sinu , kjêh millosti ,
Slave , i hvale lete svudi ,
S' svom radosti , s' svom kreposti
Cjas , blagosov , poʃdrav buddi .

Od gnih oba koi iʃvira ,
Steko istu cjas na svjeti ,
Jezer slasti , rjeka od mira ,
Vjecna Gljubav , Duh prisveti .

PJE-

Pjesan II.

Zarkvo opchjena s'cistom vjerrom
Pjevaj tvoga Spasiteglja :
I Vojvodom, i Pastjerom
Narizajga sred veseglja.

Lauda Sion Salvatorem, Lauda Ducem, & Pastorem in hymnis, & canticis &c.

Napri pjevat sa svom vlasti,
Er tvâ hvala jaka nije :
Onje vechi svake od cjastj,
A tvoj jeſik umarlìje.

Osobite iſgled slave,
Kruh ſcivuchi, pichja ſciva,
ſa napittat dusce pravve,
Danastise prikaſciva.

Kjêm nesumgnisc s'vjerre stavne,
Da bji najprie pocitana
Na tarpeſi goſbe slavne
Dvanaes Bratje druſcba iſbrana.

Tjem podpunna, i glasovita
Ovo Otajstvo hvala sreti :
Buddi ljepa, i cestita
Rados svake od pameti.

Pokli srechne uspomene
Ovi blaghi dan svetkuje,
Kad tarpeſe sej blaſcene
Parvinàse slavi, i sctuje.

Goſbom Kraglja kad novoga,
Novi Vaſam koju glase,
Staro puka ſcidovskoga
Prominutje svarscivàse.

Sjenne

Sjenne tjera vedra istina ,
Pri novini staros pada ,
Noch poslanom iʃ viʃinaa
Prid svjetlosti gre naʃada .

Scto, na goʃbi Bogh jedini ,
Bogh uputtjen djellovòje ,
Svеè prikaʃo , dàse cini
Rad spomene vjecne svoje .

Svetkovinu on ovùje
Vjernom Puku do na ʃnagne ,
Da kruh s' vinom posvechjùje
ʃa spaseno prikaʃagne .

Nauk on poda Karstjanima
Poglaviti , i najparvi ,
Da prisveto bitje uʃima
Kruh od Putti , vino od Karvi .

Nek hrabrena k jepi vjirra ,
Sctòse vidu ne bjavi ,
I scto pamet nedo ira
Priko reda od naravi .

Pod ʃamjeram raʃlizjima ,
Kê bigljeʃi , ne stvar , jesu ,
Da vjerovat svakih ima ,
Stvari iʃvarsne skrovenèsu .

Pod dvje slike Boghje occito ,
Putt kruh , pitje Karvje ʃciva :
Ter Isukars stanovito
Pod tjem slikam vas pribiva .

Nedjegljena , nesmarvjena ,
Negh svi gnega zjela prime ,
Varh otara posvechjena
Kise gostit idu gnime .

Sobom

Sobom pittat on uſciva ,
Kô jednoga, mnoſjeh tako:
Alli primgljen nesvarsciva,
Bit"êmuje svegh jednako.

Blagujùga Krivi, i Pravvi ,
Nu s'raſlicuom sasma cesti,
ſa stech ſcivot jedni u Slavi,
Druſi u vjeke smart ſa sresti.

Jednjem srechno Rajsko stagne ,
Druſjem Vjecni vajse odredj:
Vigh , jednako pocitagne
Kô raſlika svarha sljedi !

Nemoj sarza bit ſumgniva ,
Kadse Prices slomi u cemu;
Pokli Jeſus, ſnaj, pribiva
Vas u marvi , vas u svemu.

Djegljegnèje od bigljega ,
Stvarse njedna tuj ne djeli:
Stavnòe bitje od onega ,
Pod bigljegom kîse veli.

Eto Anghjelski kruh iſbrani
Putnizimse pichja cini ,
Nedostojno psima dani,
Od Sinova kruh istini.

Koi otajnjem ſlamenima
Slikujèse starjem svudi:
Tako i sunze, kê doch ima ,
Po nochnjehse sjennah sudi:

Er jagagnaz jur Vaſmeni,
Manna data Iſraellu ,
Iſak Viscgnem posvechjeni ,
Bisce slika Boſcjem Tjelu.

O

O Pastjeru dobri, kìsi
Vjernjeh duscjaa kruh jedini,
Millostìnas tvôm u∫visi
K'tvojoj slavnoj kragljevini.

Tìnas cjuvaj, tìnas pitta
Slavnjem Tjelom, kê primamo;
Da pak dobra vjekovita
S' Bla∫cenizim u∫civamo.

Viscgni Bo∫ce, koga ∫nagne,
I moguchstvo svud gospodi,
Kro∫ sladosti ki svakdagne
Umarljehnas pittasc odi.

Cin', buđemo u rađosti
Sred jasnoga tvoga stana
Basctinizi tvoji, i gosti
S'dru∫cbom rajskjeh od Graghjanaa.

P J E S A N III.

BLagdan ovi nad sve ostale
Radostiima sdru∫cen buddi:
Ter i∫ sarza svjeh od gljudji
Primaj svake cjasti, i hvale.

Sacris ∫olemniis juncta ∫int gaudia, Et de præcordiis ∫onent præconia &c.

Sćtòje u gljudske dusce unjela
Stara ∫lochja, sve pustimo:
I jednaga ponovimo
Sarza, ∫ceglje, rjeci, i djella.

Er ponavglja dan veseli
Nochnu go∫bu novoj Vjerri.
Kad posledgnoj na veceri
Kruh s'jagagnzom Bogh ra∫djelj.

On

On obslufcech isti ispravno
ſakonite ſapovjedi,
Starjem Ozim kê naredj,
I Evrjenskom Puku davno.

ſa jagagnzom, kímue slika;
Svoje tjelo slikovano
Bji gnegovom rukom dano
Druſcbi srechnjeh Vcenikaa.

Sve bji dano svjem ujedno,
I ponase sve svakomu:
Kô nauku po vjecnomu
Vjerujemo mi pravedno.

Nelagodnjem on podjelj
Pokrjepgljegne tjela svoga:
Cjascjom pitja Nebeskoga
Uzvigljenjeh raſveselj.

Govorechi: Svi uſmite,
Kîvam dajem, Sud prisveti,
I svi sarzem, i pameti
Rajsku iſ gnega slados pjite.

Tako svojeh on napravj
Svetilisćte sej iſ ustji:
I Misnizim vlas dopustj
Uſviscenu varh naravi.

Da Blaſcenjem slicni ù Raju
Oni, kako pristojnòje,
Boga uſimglju ruke iſ svoje,
I svôe iſ ruke druſjem daju.

Kruh Anghjelski varh otara
Srechna od gljudi hrana biva:
Rajsko brascno dovarsciva
Sva ſlamegna svoja stara.

O

O cjudesa, kjehse cjuje
Visce od sunza glas hvagljeni!
Eto Boga potisčteni ,
I uboghi rob blaguje!

O Boſcjanstvo jedno, i troje,
Koga jakos svjem gospodi ,
Onakònas ti pohodi ,
Nascja djella kô dostoje.

Putom, kjêmse gre put Nebbi,
S'neiſmjerne tvê dobrote
Provedìnas, molimòte ,
U onu svjetlos, gdìje stan tebi.

Pjesan IV.

RJec Priviscgna, Bogh od Boga
Svoga iſ Raja iſhodechi:
I pristoglje neostavechi ,
Kêmue ob desnu Chjachka svoga.

Verbum ſupernum prodiens ,
Nec Patris linquens dexteram &c.

Na svjetovne trude, i smechje
Cjem povoglno ſa nas harli ;
Od ſcivota ſrak neumarli
Smartni u ſapad svarnu vechje.

I er imasce bit s'ſasjida
Smartnjeh pridan protivnizim ;
Parvo sebe Vcenizim
U ſcivuchjem' brascnu prida.

Kjêm Putt, i Karv na gnih trude
Pod dvje slike bji dat'trjeba ,
Da vas cjovjek, kîje ſa Nebba,
I ſa ſemglje , tjem sitt budde:

On

On rodechse cjovjekùje
Drugh, a hrana scgnim jeduchi,
Zjenàmùje umiruchi,
Kragljujuchi platàmùje.

O spaseno Svetilisćte,
Koje otvorase Slavu dragu,
Dajnam pomoch, dajnam snagu,
Cjemnas grescna ratt pritisćte.

Buddi vjecna slava onomu,
Kî u trji kipa Boghje opchjeni:
Kînam ſcivot nesvarsceni
Gori u mjestu dao rodnomu.

PJESAN V.

Poniſceno klagnam jàte
Boga occita, i skrovena:
Cjem istino ſakrivate
Od prilikaa ovjeh sjenna.

Adoro te devotè la tens Deitas, &c.

Svèse tebi mê podlaga
ſceglno sarze, duh goruchi:
Termi ghine moch, i snaga
Tvoja otajna raſbiruchi.

U tebise mê teghnutje,
Okuscegne, i vid vara:
Nu vjerovat duh prighnùtje
Sćto cju od tebe stavno ſgara.

Tjem vjerujem svesćto odprie,
Blagh Jeſuse, nam naredj:
Er istine slicne nije
Toli istinoj pri besjedi.

Jur na kri∫cju bji skroveno
Tvê *Bo∫cjanstvo* samo u putti:
Odi i bitje Bo∫cjanstveno,
I cjovjeko vid nechjuti.

Nu ja, oba dàsu u tebi,
I oba odi; ∫nam, skrovita:
Terti pitam u potrebi
Sc̃to pokajan Lupe∫c pita.

Prem, kô Toma, da tve ranne
Ja neticem, i negledam,
Tvoje istine vjerovane
Cjastim, klagnam, i∫povjedam.

Ah daj da svegh vjerujùte
Jace ∫ceglje mê sljedechje,
Da svegh stavno ufam ùte,
Dàte gljubim svakcjas vechje.

Bo∫cje smarti millostive
O Spomeno pribla∫cena:
O Je∫bino, kôm o∫cive
Nascja duscja grjehom strena.

Ah dopusti, da svjes moja
S'tebe o∫cive srechno dosti,
Da vjecnoga sred pokoja
Tobom kuscja sve sladosti.

Ptizo otajna, kâ svakako
Karvi o∫dravgljasc ptichje ubjene,
Operìme ghnusna ovako
Tvojom karvi be∫ prozjene.

Od kê jedna kapglja sama
Mo∫ce ∫lochje svega svjiti
U∫mno∫citjem ∫amjenama
Prikomjerno ∫aplatiti.

Bo-

Boſce, koga gljubim dike
Pod ſlamenim tjem videchi,
Ah molimte dajmi u vjike,
Sčto toliko hlepim, stechi.

Da vidjegnem tvoje Slave
Mâse duscja poblaſceni,
I ljeposti tvê ghiſdave
Svegh uſciva beſ ſasjeni.

P J E S A N VI.

Varhu Porodjegna Gospodinova, alliti varh onjeh rjecji,

Commovebo cœlum, & terram, & mare, & aridam: & veniet Deſideratus cunctis gentibus. Haggei cap. 2.

BJehu tminom vas nemillom
Svjet pritisle tamne ſlochje,
Kê parvoga Oza djillom
ſabragneno rodj vochje.

Iſ dubinaa, gdi sjedisčte
Boſcji Odmetnik davno prope,
Viscgna osveta kadga tisčte
Vjecnjeh suſaa u potope,

Vas napugnen ſcegljaa varljih
Skocj, i prostrje svôu scibiku:
Ter u gljudjeh sjedde umarljih
Boſcjanstvenu harat sliku.

Vjdje Viscgni smjenstvo opako,
Vidje ohole raspe, i smechje,
Gdje tragh gljudski silni Pako
U neslicno robstvo mechje.

Tjem otvorj usti svoje,
U ovi nacin ter poklice:
Tvoje smjegne velikòje,
O pakgljeni Protivnice.

Dali stari ʃaboravj
Boj, i svaku ʃgodu inu,
Kad promjenj Raj ghiʃdavi
Vjecnjeh ogagn' u pucinu?

Tada tebe, kîsi hajo
Glavu oholu propet visce,
Nedobitni htjeh Mihajo
Da pravedno satarisce.

Duh Mihajo htjeh s'osvetnjem
Pravovjernjem Dusim prie
Tebe Duha s' Dusi' odmetnjem
Da poplesce, da dobie.

Sad na vasce tvorstvo varlo,
Sad na vasce, samovoglje,
ʃatocnikchje Djete umarlo
Na ʃemaglsko iʃit poglje.

Dàvas satre, kad iʃpusti
Duga iʃ robstva svôe Pradjede,
I pakgljenjeh iʃ cegljusti
Starjeh Otaz' dusce iʃvede.

Rajska urata kad raʃtvori
ʃa gnih pokoj po sve vrjeme,
I na vascja mjesta gori
Cjovjecjansko sjede pleme.

Rece, i gdje ʃrak vjecni siva
Nedohitne sred vjechnize
Neraʃdiono sjedigniva
Slavno vjechje od Troize.

Si-

Sinje u Chjachku, Chjachko u Sinu,
U gnih oba Duh pribiva,
I svôu cjudnu velicinu
Jedan drugom udjegliva.

Jednjem ſnagnem, jednom ulasti,
Jednjem htjegnem svakìje vrjedan:
Jedne slave, jedne cjasti
U troizi Boghje jedan.

Kôse od vjechja na ſbor toga
Samodarſcjaz rajski uvede
Sred svjetlilla skroven svoga
Varhnebeski pod kram sjedde.

Sjedde Anghjelsko na pristoglje
Pod nesmiscgljen krov od Nebbi:
On sam pace, ſa rjet boglje,
Pristogljèje samu sebi.

Nad gnim svaka krepos prava
Krunnu uſdarſci svjeh ljepotaa,
Blagodarnos, Mudros, Slava,
Svemoguchstvo, Mir, Dobrota.

A pod gnime potlaceno
U verigah leſci Vrjeme,
I gospostvo Smarti streno
Tesckjem robstvom neumarljeme.

U prislavnom ſboru ovomu
Kad odluka Boſcja cjùsse,
Ghgnjevna u lizu plamenomu
Vjecna Pravda podighnùse.

Rece: Ustajem na osvete
U varlini desne moje:
Er nepravde gljudske klete
Taku srechju nedostoje.

Cjovjecjanski grjeh, i ſlochje
Od blaſcenjeh stecchje ime ,
Cjem ſamjena taka docchje
Gnih djellima nepravjime .

Dali, vjecni Sudce, tvoje
Pogardjene ſapovjedi
Doli u vjeku prilicnòje ,
Neprilicjan dar da sljedi ?

Dali rajske iſ raſblude
Tvoj uputjen Sin cestiti
Umarlèchje gresene trude
Svojom smarti ſaplatiti ?

Cin' da osveta tvoja ſine
U trjeskovjeh Nebbo obori :
I svjetovne na krivine
Slicnom platom odgovori .

Silna u nacin ſatocnika ,
Silnjeh oblas plesat hodi :
Smarsi i grjeh, i grescnika ,
Dàse nighdjer nenahodi .

Sctòje Cjovjek, dàse toli
Uſmicèmu Pako sade ,
Kad u propas broj oholi
Od rinutjeh Duhaa pade ?

Tamnjem skutom od nicesa
Obujmjena gnega iſvadj :
I varh ſemglje ſa Nebesa
Udahnutjem tvjêm posadj

Ti poniſcj, Boſce, gnega
Od Anghjelaa mallo magne :
Ti iſ kala iſvedèga
Injeh stvoraa na vladagne.

I on neharan visce toga
Od stvoregna pri gljubavi ,
Stid, i rasbor, i rajskoga
Stvoriteglja tebe ostavj .

Tescko udari trjeskom sctetnjem
Svjet u svojeh slochjah tvardi ,
Da prid tobom tarne osvetnjem ,
Millosnàte tko pogardj .

Prista, i punna sargbe tada
Trjeskovitom rukom strese :
A od oghgnena skupni gradda
Vihri letjet vidjescèse .

Nadmen oblak strascne osvete
Plamaa gustjeh, zarna dima ,
Plac, jad, smechje, raspe, i sctete
Prjetit use grescnizima .

Alli osvetnjem nad oblazim
Tajcjas vjecno Sunze objavj
Suprotivnjem svojem srazim
Mirnu Dugu od gljubavi .

Pravdu uspreghnu, gljudske trude
Smirj, kako davno obechja :
Cinj, millos da usbude
Od istoga grjeha vechja .

Od cjudàse ured smutj
semglje stavnos, tvarghja od goraa ,
Kad priviscgni Sinse uputj
Is Chjachkova k' nami dvora .

Contremuit terra, fundamenta montium conturbata sunt. Ps. 17.

U strascnizah nochnjeh kâje ,
Odkle uhodi gljudska djella ,
Cetta jasnjeh od svjesdàje
Ljepscjem srakom satreptjella .

Stellæ dederunt lumen in custodiis suis, & lætatæ sunt. Bar. 3.

Nabungliva smionos Pakla
Doscjastjemse Boſcjem smete :
Plamse oledj, kí potakla
Na umarle bjesce sctete .

Infernus ſubter conturbatus eſt. Iſ. 14.

Pako utarnu mraſnjem leddom ,
Morrem krenu rados ſciva,
I uſigra skladnjem redom
Sctogod gnega napugniva .

Moveatur mare, & plenitudo ejus a conſpectu Domini. Pſ. 95.

Darvo od dubrav' Spasiteglju
Svom' harace da vesele :
I buknusce u veseglju
Kitni cedri, vite jele .

Exultabunt omnia ligna ſylvarum a facie Domini. Pſ. 95.

Abietes lætatæ ſunt, & cedri Libani. Iſ. 14.

Zvjetjem poglja, zvjetjem strane,
Kô zvjet ſenu sarze u puku:
I od radosti ſgar poslane
Rjeke udrisce s'rukom ruku.

Florebit, & germinabit Iſrael. Iſ. 27.

Flumina plaudent manu. Pſ. 97.

Er tko vlada krepko dosti
Trjema parstim ſemglju, i morre:
Tko ſamjernom svoôm mudrosti
Ravni viscgne sve prostore.

Qui appendit tribus digitis molem terræ. Iſ. 40.

Et prudentia ſua extendit Cælos. Hier. 10.

Spustj iſ svoje nam desnize
Rjeke od mira, i od gljubavi;
Da u nacin poplavize
Vas oghreſne svjet u slavi.

Ego declinabo ſuper eam quaſi fluvium pacis, & quaſi torrentem inundantem gloriam gentium. Iſ. 64.

Da raſkoscjam celo okruni
ſapusćteno kopno, i morre:
Sve darſcjave da napuni
Mljeko iſ barda, med iſ gore.

Terra inculta facta eſt hortus voluptatis. Ezech. 36

Stillabunt montes dulcedinem, & colles fluent lacte. Joel. 3.

Da otrov pusti ſmaj planinom,
Mirne danke da provodi
S' tigrom sarna, lav s' jelinom,
A vuk s'stadom u slobodi.

Aſpis, & regulus non nocebunt, & non occident. Iſ. 11.

Habitabit lupus cum agno &c. Ibid.

Dàse

Dàse u sarpe kopja bojna ,
A u ralla maci ukrive ,
Da sred sklada svak pokojna
Uſcivajuch srechno ſcive .

Conſlabunt gladios ſuos in vomeres , & lanceas ſuas in falces . Iſ. 2.

Eto Bogh , kî Nebbom varti
Side , i millos scgnim obilna ,
ſa smart donjet nascjoj smarti ,
ſa start jakos grjeha silna

Roditeglja Sin vjecnoga
Neiſrecnom po nacinu
Pod ſakone svjeta ovoga
Svôu podlaga velicinu .

Rjec , u kojoj svemu svjetu
Svjeh uſrokaa Uſrok pravi
U pocetku nepocetu
Svoj pocetak poda , i stavj .

Rjec , kû Umarljem neiſrecenu
Jednu s' Ozem svi klagnamo :
Kû scgnim bitjem sjedignenu
Raſlucjuje sobstvo samo .

S' nascjem tugam Raj promjenj
U svjetovne harlech strane ,
Da Umarle tko ſapljenj
Prid Umarljem pljen ostane .

Bogh naravi podlagàse ,
Od naravi Stvoraz kìje :
Bogh u vjeku poraghjàse
Od svjeh vjekaa rodjen prie .

ſa ljek nasce Boga ſlobe ,
U nalicju gljudskom odi ,
Stvoriteglja svoje utrobe
Neteghnuta Majka plodi .

U ponochja Sunze sjeva ,
Plodna Matti Djevizàje :
I u porodu kâ bji djeva ,
Po porodu djeva ostaje .

Svemoguchstvo placce nago ,
ɾmu oghgnena Gljubav chjuti :
Svjetlo od Raja tamni blago
Pod ſemaglskom skrovno putti .

ſa postanka gnemùe dosti
Starmjeh gljutji hridje pallo ,
Kogàe cjudnoj beſmjernosti
Sve stvoreno tjesno , i mallo .

Loſcnizàsu beſ uresa
Puste jasli u planini ,
Komu oholi krov Nebesa ,
A podnoſcje ſemglja cini .

Koga rajske sred viſine
Plam nebeske Svjesti gori ,
Griu priproste dvje ſcivine ,
Dàga ſimgni mraſ neumori .

I er gljudska narav kriva
Vſe slike Paklu obicne ;
S' nam Boſcjanstvo sjedigniva ,
I cinìnas Bogu slicne .

Ti ova tvorisc cjuda , uredno ,
O Gljubavi , kâ u vjek sivasc ,
I dva sobstva bitje u jedno
Tvôm kreposti sadruſcivasc .

Alli smiona mâ poſcjuda ,
Cjem tvâ visce djella gleda ,
Trepti od ſtraha , tarne od cjuda ,
I nemoſce proch naprjeda .

Negh

Negh priklona ide pasti
Prid Boſcjanstvo tvoga ſnagna ,
Da scto doprjet nejma vlasti
Smjernjem mukom cjasti , i klagna .

Pjesan VII.

Jeſus djete u Betlemskoj spilli.

BOgh priciste od gljubavi ,
Rajska Gljubav, Raj od Raja ,
Spilli u pustoj nagh boravi
Sred studeni, tughe, i vaja .

I Majka, ah Boſce, sred mraſne varline
Ogriat nemoſce svôe Dobro , kê stine.

A tvê sarze, o Vmarli ,
Josc ganuto, vajmeh, nije :
Svoga Stvorza josc ne harli ,
Vruchjem suſam da raſgrie .

I neſna, da milli med kuscja vjik s'toga,
Tko gljubi, ter zvili varh placna Dragoga.

I er djetigna parva ljeta
Svak draguje na ovem svjiti ;
On kip uſe od djeteta
ſa zelivan, i dragh biti .

Tjem gljubi svôu diku, ſa bit dragh, i cestit:
Gljubi sad u vjiku ſa u vjeke, gljubjen bit .

PJESAN VIII.

Isukarsta propeta prilika na sarzalu ispisana.

U sarzalu istom' tvoju
Sliku gledam, gledam mene,
O propeti dragh Pokoju
Moje dusce priuzvigljene.

U tebèse pace ogledam,
I snam scto ti podnje sàme:
Ter u sarzu gorko predam
Zjech krivine, kâje usame.

Nu takoga sred vidjegna
Samirivam mê potrebe,
Buduch saklad od spasegna
Rasgledati sebe, i tebe.

PJESAN IX.

S. Katarine Djevize, i Mucenize tjelo, po Anghjeljeh na goru od Sinai odneseno.

U Istocnjeh stranah svjeta,
Gdi semaglski Rajse stvorj,
Mudra Djeva lesci gori
Na visoki varh uspeta.

Ona u ſemgli Raj uſciva
Bliſu Nebba na visini ;
Ista er ſemglja Rajse cini,
Rajsko tjelo gdi pribjva.

Nu sctòe goljeh od litizaa
Kruſce kridi kamenite ?
ſasćto zvjeti neresite
Od iſvarsnjeh Zvjet djevizaa ?

Gnùbi zvjeti naresili ;
Alli niknut sram imaju ,
Er gnih ures dobivaju
Gne cistochje ljeri bjili.

A i svôim ſrazim sunze oghgneno
Zvjetje plodit nejakôje :
Gubi sunze ſrake svoje
Ljepscjem sunzem ſasljepjeno.

Onàe sunze, kâ s'Nebesaa
Sjajuch vjecnoj u svjetlosti,
Svakcjas zvjetje svjeh krepostji
Plodi, i vochje svjeh cjudesaa.

P J E S A N X.

Krepos vremenu nepodloſcna.

ISTINA ako jes, Cjovjece, da odi
Pod ſunzem svaka ces dohodom odhodi.
Da stavno nije niscta da vrieme primaga
S' ljepostim godiscta, i jakos, i blaga.
Da mjeni svjetse u cjas, i da noch svôim tminam
Suncianu gasi vlas, dagni ſrak grabìnam:
Scto cekasc? Nepuscaj vremena : po trudu
Pusctenu ſgodu, ſnaj, hittatchjesc ſaludu.

Pri-

Pridobit mosc vrjeme, prie negh on na svjeti
Strjelama smartnjeme domorit buddèti.
Samje sctit proch gnemu krepos, hâ nevarsci,
Kâ jakos satrèmu, i smartu strjel skarsci:
Kâ svojom svjetlosti, kôm sunze nadsiva,
Gnegove tamnosti svaku sjen dobiva:
Kâ ljekom isbrane od slave, kûnam daa,
Gnegove sve ranne u gljudjeh isvida.
Nek gljudi s'slavom svôom hvagljeni sve vrjime
Usscivu sa sobom scivotom ljepscjime.

PJESAN XI.

Nauk od rasbora, is Sicilianskoga jesika.

Sctogod vidisc, sctogod cjujesc
Tarpi, o hitro Sarze moje:
Cin', da vjiku neoccitujesc
Svescto u tebi skrovenòje.

Svjetje gori na godiscta;
Sàtoj tisuch' occji otvori:
Parvo misli, pak govori,
Sluscjaj vele, vjeruj nitcta.

Od Prjategljaa broi mnoghìje,
U kjêh prave nije gljubavi:
Gladite ovi, dàte ubie,
Garlìte oni, dàte udavi.

PJESAN XII.

Majka, i Djete ljepi, i polusljepi iʃ Latinskoga jeʃika.

POʃoromje sljep desnjeme
Djete Zorko, ljevjem Matti;
A oba mogu svôem draʃjeme
Lizem sunze ʃatjezati.

Uʃmi u Sina Majko ljepa
Poʃor, kímu srechja ostavj:
Tad on bitchje Gljubav sljepa,
A ti Majka od gljubavi.

PJESAN XIII.

Garda Vila: iʃ Latinskoga jeʃika.

SVoju u vodi paʃech diku
Jur Narciʃo u dubravi,
Tac obgljubj svôu priliku,
Da scgne iʃghinu zjech gljubavi.

A ti, o Vilo, sasvom vlasti
Od ʃarzala bjeʃc, da nebi
Iʃdahnula od pripasti,
I od omraʃe suproch tebi.

PJESAN XIV.

Duscevnu Priateglju.

SArgba, i Gljubav silne ulasti
Dva plamàsu ʃlobom druga:
A jeʃikje braʃ ʃa pasti,
ʃatoj lasno potaknùga.

Tjem nevjeruj, na drugogà
Kad tko u sargbi ʃlobno rece:
ʃasljepjenu ghgnjeva od svoga
Lasno iʃ ustaa laʃc utece.

Kad tko uvrjeghjen primi svoga
Na ʃlotvora hud plam ùse;
Sarda od jaʃa pakgljenoga
Taj svoj ʃlotvor cinimùse.

I prem jakno Sarda dàje,
Punnjem ʃlochjaa svjeh sudìga:
I mni, dàmu sve pristaje,
Scto psujuchi jeʃik riga.

Chjudje od sargbe sva beʃ reda:
Tughi grjesi gnojsu occiti:
A sctòe dobro il' ne gleda,
Illi gleda ʃa iskriviti.

A i gledajuch, ʃnaj; ne vidi:
Er grjeh najmagni Uvrjednika
Siva prid gnom tac, da bljidi
Scgnega i krepos privelika.

Ghgnjevje od mugne sjagne, koje
Bistrinu okku svu poraʃi:
Il'zklo zarno, proʃ kê sctòje
Svjetlo, pogled zarno paʃi.

Tjem

Tjem darſc ſa laſc, tlapu, i tminu,
Kad bjes ghgnjevan druſjeh kori :
Er kô da tad rece iſtinu,
Ako neſna sċto govori ?

Na isti nacin nedaj vjerre,
Kad Gljubovnik samse hvali,
Da gljuveno vochje bere
S' bogljom srechjom, neghli ostali.

I kad ime netajuchi
ſa potvardit rjeci svoje,
Veli s' Diklom tom kriuchi
Da gljuvenu svarhu imòje.

ſnaſc rjec onu, kâe vidjena
Po svakdagnoj occitosti,
„ Da od recena do stecena
„ Dughje, i trudan put ſadosti.

ſnasc i drugu rjec, kâ veli ;
„ Sċtòse htjello, tojse snjello :
I da mnoſjem rjec podjeli,
Sċto nemoſce dàtim djello.

ſnasc i trechju, kâ govori ;
„ O Jeſice, pomoſìme :
A i cetvartu, kâ rugh tvori,
Kô mlatavzim, Gljuvenjime.

Ti kad snaghje ta nakàſte,
Gnegov govor primi u smjehu :
Ne tac vjetri dim, ko hvaste
Smjeh raſmechje u pospjehu.

I prostìmu na slabosti :
A sve Dikle beſ ſla occita,
Darſc ſa punne svjeh krepostji,
I posċtegna plemenita.

PJESAN XV.

Pricize, Koie sliede, u Slovinskisu jesik is Gabrie Garckoga spievaoza prinesene.

Κερδῶ βότρυν βλέπυσα μακρᾶς ἀμπέλυ
Πρὸς ὕψος ἦρτο, καὶ καμῦσα πολλάκις
Ελεῖν, ἀπεῖπε, πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
Μη κάμνε ῥάγες ὀμφακίζυσιν μάλα.

Grosdje kuna srello varh duba vidje stat,
Terse use veselo put gnega propinat.
Petrise, i verre, i lomi, i mucci,
S'kê srechne namjere jedàga dokuci.
Kad bilo man tòje; rece najposlie:
Nechjùga, gljutòje, sasrello josc nije.
Isgledje rjec ovaj onjem po raslogu,
Ki hule dobra taj, ka stechi nemogu.

PJESAN XVI.

Λεόντα Δορκὰς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
Ω μοῖρα θηρῶν, εἶπεν, ἀθλιωτάτη.
Εἰσωφρονῶν γε, δυσκάθεκτος εἶ Λέων,
Πῶς νῦν μανεὶς ἐ μεςὰ δακρύων δράσεις.

Jednomse Lav smami: vidjèga Sarna svjim
Mahnitat gorami, ter svjerma rece injim.
Cekànas plac velik, porasnam ima prit:
Kadje Lav citav prjik, kakavchje bit mahnit?
Odi vigh, Moguchjeh koe sčtetna namjera,
Ghgnjev, alli sceglja kjeh is svjesti otjera.

PJESAN XVII.

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα,
Οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα, μῆτερ, ἐκκέω.
Η δ' ἂν γελῶσα, μὴ φοβοῦ τέκνον, ἔφη.
Τῶν σῶν γὰρ οὐδὲν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων

Utrobom volovom ſgodiſe prijesti
 Djetetu, kû s' mnogom sta rigat bolesti.
Vikasce: Duha nji; er, Majko, na pecce
 Proſ usta jaoh meni vas pikat utjece.
Na ludos rjecji tjeh, i na strah, kjem preda,
 Iſpustj Matti smjeh, odgovor pakmu da.
Nisctàse tjem neboj, pokli to, neka ſnasc,
 Nije tvoje, Sinko moj, negh tughje, scto rigasc.
Od Sina, i Matere ljep nauk ovlje:
 Er tughje tko ſcdere, rigàga poslie.

PJESAN XVIII.

Θανεῖν ἔθεντο Πτῶκες, ἢ ζῆν ἐν βίῳ
Ὡς εὐτελεῖς ὡς ὄντες ἀδρανεῖς ἄγαν.
Λίμνῃ δ' ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖς ἠπειγμένοι
Ἔσχον φυγόντα βατράχῳ θάρσος μέγα.

Rjesce jur ſezovi: Sctòchjemo ſcivi bit:
 ſcivotje nasc ovi bogljènam utopit.
Erbòsmo prem slabi u svakoj protivi:
 I da stvar malla bji, bjeſcimo strascivi.
Pocesce svi ſa to kuppitse i spravgljat,
 Duboko gdìje blatto, ſa skocit ugn na vrat.
Kad eto smetene tuj vide neredno
 ſcjabe pristrascene bjeſcjati s' kraja u dno.
Paſechi toj, od gnih tad jedan klice u glas:
 Bratjo, eto plascivjih jesſvjerji vechje od nas.
Eto odi vidimo, kjêh i nasc strah mori:
 Domase vratimo, en njesmo najgori.
Tugama hoch prid svjem raſgovor nach sebi?
 Svegh misli, da mnoſjem goreje, negh tebi.

P J E S A N XIX.

Ητει τροφὴν Μύρμηκα Τέττιξ ἐν κρύει.
Μύρμηξ δ' ἔφησε, τὶ θέρους ὄντος ἔδρας;
Ως ἐν θέρει, εἴρηκεν, ᾖδον ὀξέως.
Χειμῶνος ὀρχοῦ, φησὶ, μὴ τροφῆς ἔρα.

Gladan krjes sred ʃime u Mrava, kô ʃnasce,
Potrebam svojime kû pomoch pitasce.
Klice Mrav : Sčto ljetti hranu ne dobavj ?
Rece krjes : Tad pjetti radih po dubravi.
Odgovor Mravmu da : Ne ufaj hrane mê;
Pjevòsi kad tada, sad tanzaj sred ʃime.
Naukje : tko leʃcjak truditse ne cjuje
U mlados, tuʃcjan pak pod staros gladuje.

P J E S A N XX.

Ωμοις Ονος παρῆγεν ἀργυροῦν βρέτας,
Οπερ συναντῶν πᾶς τις ἂν ἐπροσκύνει.
Τύφῳ δ' ἐπαρθεὶς, μὴ θέλων μένειν Ονος
Ηκουσεν, οὐ Θεὸς σὺ, τὸν Θεὸν δ' ἄγεις.

Oso stup nosasce srebarni na sebi,
Kî slikom sivasce Boʃcjanstva ʃgar s'Nebbi.
Klezasce Narod vas prid noghe Tovara,
ʃa Bogu datti cjaas, kî bjesce odʃgara.
Tad Oso (nut' misli od tasčte ʃcivine!)
Te cjasti, promislj, gnemùse da cine.
Nu vikkom gnemu u cjas svoj Vodaz svjes vratj,
I rjecim oholas ovazjem prikratj.
Cjastjeno, kô szjenisc, tovarstvo tvê nije;
Neghli to, kê nosisc, nalicje Boʃcie.
Slika ova daje ljek ʃa tasčljeh ʃahvalaa;
I moguch er cjovjek umarlije, i od kala.

PJE-

PJESAN XXI.

Ἔθαλπέ τις Γεωργὸς ἐν κόλποις Ὄφιν
Ὥρᾳ Κρύους, ἐπεὶ δὲ θέρμης ᾔσθετο,
Ἔπληξε τὸν θάλψαντα, κἄκτεινε τάχος.

Hlap u mraſ najpreci ſmiu u svoj skut pria,
Kojàga ſlo pecci, netomse raſgria.
Onàga htje ubit: *nek ſnamo, da vjiku*
Sčetnòje haran bit neharnom ſlobniku.

PJESAN XXII.

Ἔλαφον ἐξήλαυνον οἱ Κυνηγέται,
Ἡ τις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,
Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων,
Κυνηγετοῦσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.

Prid Lovzim koscjuta sahranu cjem isčte,
Loſova sred skuta iſnaghje skroviščte.
Leſcech' tac skrovena loſovjem pod listi,
Uſèih smamgljena podkidat, i gristi.
Toj cjusce, i skocisce Lovzi, kî cekahu,
I tajcjas ubisce pod Loſom ſvjer plahu
Priciza kaſce, da pedepsa, ſgar odi
Poslana, ureda Neharne nahodi.

PJESAN XXIII.

Κώνωψ καθῆστο πρὸς κέρας Ταύρου πάλαι,
Ὅνπερ κέλευεν, εἴπερ ἐκπτῆναι θέλει.
Ἤκουσε δ', ὅπερ οὐκ ἔγνω καθημένου,
Οὕτω δὲ μὴ πτήσαντος αἴσθησιν λάβῃ.

K' Volùse Cjam pria, ter dvoran, blagh, i tih
Recemu: pochju tja, akòti domorih.
Pogh', il' stoj, kakohoch (klice Vo jedovit)
Nitèsam cjuo doch, nitèchju cjut otit.
U ovem nauku iſgledje svjem Slabjim,
Ki szjene, u Puku da misli svak o gnim.

Pjesan XXIV.

Αγρην Γεράνῳ μέριξε ϗ Κερδῷ Λέων.
Πρωτην δὲ μοῖραν, εἶπεν, ὡς νομεὺς ἔχω,
Τὴν δευτέραν δὲ, φησὶ, ὡς ἄναξ φέρω.
Τρίτη δ' ὃς ἀνψ~ύσειεν ἔργῳ μανδάνοι.

Lov s' Scdralom djegljasce, i s' kunom po srechi
Lav, terim vegljasce ovako djelechi.
Parvìmi gre dio, ersam ja kragl nad svjim
Drughi, ersam trudio, da djele ucinim.
A trechi, vidjetchju, tkòchje od vas smjet teghnut
ſa svoju nesrechju, ſnajuchi kôsam gljut.
Svak darſc ſa potrebe nauk ovi nad ine:
I s' jacjem od sebe ne cini druſcine.

Pjesan XXV.

Φραγμοὺς Αλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλεν,
Ολισθανοῦσα, ϗ βάτου δεδραγμένη,
Εξεςο πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
Μέμφου σεαυτὴν, μὴ μέπερ, κεῖνος φάτο.

Htech kuna viſinu priskocit od plotta,
Pade, i u kupjinu nogamse ſamota.
Nemoguch podnjet jad, ni odkud pomoch ſvat,
Kupjenu klice tad proklinat, i psovat.
Nu Draccja rece gnoj: Tvojàje krivina,
Tjem mene vech nemoj, negh sebe proklina.
Kaſanu vigh odi priliku gljudji tjeh,
Ki u svooj neſgodi okrivglju svegh druſjeh.

Pjesan XXVI.

Βελει τὸ στῆθος Αετὸς τρώθη πάλαι,
Αλγῶν δὲ λοιπὸν ἦςο πολλὰ δακρύων.
Βλέπων δ' οἰςὸν εἶπεν ἐπτερωμένον,
Βαβαὶ, πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Strjel s'perjem letechi jur Orla prostrjeli :
On use zvilechi klet gvosdje na strjeli .
Nu kadmu sa tjeme vidjeno perje bji ,
savika : Mojème orujcje jaoh ubj .
Mosc odi naucit', koliko varh imjeh
Gorkaje ranna, bit uvrjedjen od Svojeh.

P J E S A N XXVII.

Odgovorno pjegne, alliti Responsorio
S. Francesku od Assigia.

TKO cjudesa neisrecena
Pravovjeran iscte, i scjudi ,
Franceskova proslavjena
Cjudotvorstva gledaj svudi .

On svjetlillom dusce obsiva ,
Drjesci vese, ranne sdravi :
Svôa desniza millostiva
sapovjeda svoj naravi .

On nad vodam oblas ima ,
Vjetrim, oghgnim vrjeme u svako :
Pace rjecim gnegovjima
Podlagàse smart, i Pako .

On svjetlillom dusce obsiva ,
Drjesci vese, ranne sdravi ;
Svôa desniza millostiva
sapovjeda svoj naravi .

Robstvo, i tughe gnega cjuju ,
Gnega cjuju gluhe gore :
Terga slavnjem rasglascjuju
Svi, kojìga cjaste, i dvore .
On svjetlillom &c.

Ozu, Sinu, Duhu, trjima
Jedna hvala, slava, i dika :
Kó bji, kô jes, kô bit ima
Od pocetka do vjik vjika .
On svjetlillom &c.

P J E S A N XX VIII.

Sladko ime Iesusovo, is Talianskoga jesika.

O Jesuse sladko ime,
O Jesuse nasc scjudjeni,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boscjanstveni .

Svak Jesusa sovi, i kuscja
Od imena slas svojega :
Svjesti i sarzem vjerna duscja
Nepristavno pjevaj gnega :

Jesus dragos millostiva ,
Jesus vjecni med rajskìje :
I Jesusa tko sasiva
Rajsku slados sarzem pie .

O Jesuse sladko ime,
O Jesuse nasc gljubjeni,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boscjanstveni .

Jesus ime sveto, odsgara
Kê spasegne svjetu udjelj
Suse nasce tasci, i stvara
U dragh pokoj priveseli .

Tko cistochju scjndi isbranu
Stech sa vasda sarzu u svomu ,
Utezìse na usdanu
K' svom' Jesusu priblagomu .

O Jesuse sladko ime,
O Jesuse nasc gljubjeni
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boscjanstveni.

Ako chjutisc boles koju,
O Umarli gnega sovi:
Er u duscju pritchje tvoju
Rasgovori Jesusovi.

Jad, kôìte ragna, i koglje,
Pobjeghnutchje vas prid gnime:
Tjem svegh vapi sa tvê boglje
Jesusovo sarzem ime.

O Jesuse sladko ime,
O Jesuse nasc gljubjeni
Bogogljubnjem dnscjam svjime
Sladki Raju Boscjanstveni,

Vasdàe Jesus moj pridraghi;
Jesus gljubav neisrecena:
Dobrostivi Jesus blaghi,
Jesus krepos neozkvargnegna.

Boghje, i cjovjek Jesus pravi,
Snagu u dusci gnim stjecemo:
I po gnemu sad u slavi
Mi Jesusa klikujemo.

O Jesuse sladko ime,
O Jesuse nasc gljubjeni,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boscjanstveni.

Svegh Jesusa svi sovimo,
Kìse sa nas da propeti:
Svegh Jesusa svi hvalimo
Sarzem, duscjom, i pameti.

Duh

Duh nasc uſpet na visoko ,
Kudga uſdiſcju vruchi uſdasj ,
Harlo , ſceglno , i ſcestoko
Svegh Jeſuṣa cjasti , j glasj .

O Jeſuse sladko ime ,
O Jeſuse nasc gljubjeni ,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boſcjanstveni .

O Jeſuse mâ sladosti ,
O Jeſuse mê spasegne ,
O Jeſuse svá ljeposti ,
I Nebesko narescegne

O Raſbludo milla i draga ,
O Jeſuse kraglju , i Boſce ,
Tis' môj dusci moch , i snaga ,
Da Jeſusa vapit moſce .

O Jeſuse sladko ime ,
O Jeſuse nasc gljubjeni ,
Bogogljubnjem duscjam svjime
Sladki Raju Boſcjanstveni .

P J E S A N XXIX.

Rjeci S. Katarine od Siene , kojoj vjecni Gliubovnik ſarze iſ parsji odnese .

SArze odnese mê ragneno ,
Tkôje od sarza draſci meni !
I josc gorim ja gljuveno
Gnegov na ſrak priblaſceni !

Nu

Nu nije cjudo, kad menije
Sva mâ jakos moj Isbrani:
Sarze, i scivot moj pravìje,
Sarze, i scivot tko moj sanji.

Da bes sarza mê scivòje
Bitje Viscgna htje dobrota:
I dàe samo sarze moje,
Tkòje scivot svjeh scivotaa.

Nek' oteto svakoìn vaju,
On od Raja Raj najvechi,
Moje sarze darsci u Raju,
U ruzìga svôoj darscechi.

Pjesan XXX.

U hvalu Kgnigaa po G. Markantoniu Gvigves mudrosnanzu Franackomu sloscenjeh visce sadarscjagna od Nebesaa.

O Pisoce, koi harlo
Snagnem letisc po svem' svjiru:
Ki tlacechi bitje umarlo
K'Nebbu steresc svjes cestitu.

Tvoju slavu, tvoje ime;
Da tvâ svjetlos vjik ne gasne,
Svojem srazim oholjime
Upisasce svjesde jasne.

I ako ini tvê Darscjave
Macem kuju cjaas do vjika,
I na kriljeh leti od slave
Od Franackjeh glas bojnikaa.

Ti sljedechi trude drughe,
ʃa donjetjoj cjaas podpunnu,
Gnoj Nebeske svjetle krughe
U dostojnu stvarasc krunnu.

Ako ini na boj parvi
U viteʃckoj teku vlasti,
I kazigam bojne iʃ karvi
Vjekovite zarpu cjasti;

Ti cjem slavan svudse cjujesc
Sjedech srechna sred pokoja,
Istjem ʃvjeʃdam gospodujesc,
O kjeh visse cesti od boja.

Pero iʃ krilaa svôih vadechi
Poda tebi Slava blaga,
Ista Narav ʃa dar vechi
Ukaʃàse tebi naga.

Skrovna cjuda svjetu objavgljasc,
I po ʃnagnu stavnom tvomu
Istjem ʃvjeʃdam red postavgljasc,
Ucisc ʃakon Nebbu istomu.

Tjem s'Iʃtoka do ʃapada
Priko pogljaa, i darʃcjavaa
Prostirèse tvoja sada
U suncjanjeh kolljeh slava.

Da cjem Nebbo s'tisuch'occji
Nadʃemaglska djella uʃgleda,
Tvê mudrosti glas svjedoci,
Tvoju iʃvarsnos pripovjeda.

Da cjem jasni kruʃi uʃgore
Vedrjem plamom sred visine,
Tvomu ʃnagnu slavu tvore,
Tvojoj slavi svjetlos cine.

Pje-

Pjesan XXXI.

Zorka ragnena od pcele.

ZOrka dikla privesela,
Kê posctegne s' sunzem leti,
Jednom prighje ʃa vidjeti
Roj proljetni mladjeh pcelaa.

Tuj slobodnoj u ʃabavi
S' Druʃcizama boravechi,
Rannìje pcela, gne szjenechi
Lize ʃa zvjet prighiʃdavi.

Ta gne u lizu ranna uʃroej
Dàse u ruʃcju ljer obrati,
I da uʃme proljevati
Ona biser groʃni iʃ ocji.

Kad ʃagorko, kî dalece
Varʃce vas svjet rad Nebesaa,
Videch nemir gne Uresa,
Rjeci ovakom gnu ʃatece.

Mlada Zorko, ʃnaj sadara,
Gdìte boles ta skoncjava,
Kô umarla slas iʃdava,
Kô svjetovna gljubav vara.

Er svjetovnoj ʃnaj gljubavi
Slicnàe pcela, kàte uvrjedj:
Obje medom, obje ʃledi
Moguchjèsu po naravi.

Pcela svojnam med ʃavidi,
Gnèse u slasti ranne taje:
Slas takoghjer gljubav daje,
Kù svegh nemir sljedom sljidi,

Vaʃ-

Vaſda s' trudom iſmjescjana
Doghje, i proghje u cjas odi,
Ter ſa sobom plac ohodi
Svaka rados podsuncjana

Taka i ſgledna ſvjeſda objavi
U nochìse nam ob ljetti:
Cjassom sine, ter proleti,
Pak markliu noch ostavi.

Tjem marſimo na gljuvеſni,
I na slasti, kê svjet djili,
Akochjemo ſcivot milli
Uſcivati beſ boljeſni.

Na Nebbùje slados samo
Kâe nad slastim injem krunna:
Onàe prava, vjecna, iſpunna,
Gnu sljedimo, gnu gledamo.

Pjesan XXXII.

Svjett Prjategljn netarpechjn.

KAd scto o tebi progovori
Gradska ſloba, terte uvrjedi;
I u djellu, i u besjedi
Skocisc, jakno ſmaj u gori.

Nu tjem negresc, kud hoditi
Mudroj svjesti obicjajje;
Er osveta najvechjàje
ſlobne rjeci pogarditi.

Neda uſroka, pakse dici,
Da imasc vele ſlohotnikaa:
Erje Mudru cjas velika,
Dàse od ſlobnjeh ſloban lici.

U kreposti ſcivjet radi,
A na stvari smjejse ostale:
Nije pod sunzem vechje hvale,
Negh bit marſech ſloj cegljadi.

Pjesan XXXIII.

Andrji Cjubranovichju Spjevaozu od Jeghjupke, nadgrobniza.

ODi odlucj Vdes varli
Cjubranovo tjelo unjeti:
Nu glasovit duh neumarli,
Smart plescjuchj, tjelo osvetj.

Cjim Jeghjupku toli uresj,
Vlasti istakm Boſcjanstvene:
Er sam moſce Bogh s' Nebesi
Stvari uſvisit potisctene.

I akòga pjesni koje
Dosle martva nehvalisce,
Gnega hvale pjesni svoje,
Nad kjem hvale nije nach visce.

Pjesan XXXIV.

Pohvala Oza Lehsandra Komulovichja, koi u kratko, nu privrjedno sloſcj u Slovinski jeſik ſarzalo od Iſpovjesti.

SUe Vjechje paklgljeno videchi iſ plama
Sarzalo sloſceno grescnizam duscjama.
ſnajuch, da ſbrojena tuj svaka ſlochjàje,
Nek duscja skruscena svidìse, i kaje.
ſareſcja iſ dubine, ter viknu: Ako ikad
Rjeh sillom istine, sillomchju rjetje i sad.

Le-

Lehsandro ti nad svjem strah nejmaj, da tve ime.
Polipsce ʃabitjem, i mrákom nascjime.
Er vidim, eto ti ʃbj nascju moch strenu,
I u ljek obratj svu ʃlobu pakgljenu.

Pjesan XXXV.

Cestitagne vjerenu Priateglju.

Kad najprie glas cestiti
Cjuh od srechne Vjere tvoje,
Otok ovi kameniti
Vasmi zvjetjem prozvjetòje.

Tolikàme slas obtece,
Priateglju srechni dosti:
I toliku na dalece
Rados primih s'tve radosti.

A to er sarze mê s'tvojeme
Stuccech Gljubav stavno, i jako,
Cjutmi cini svako u vrjeme
Svaku s'tobom ces jednako.

Nu od veseglja odi moga
Uʃroszìsu mnoʃi occiti,
Jedan ljepsci od drugoga,
A svi ujedno plemeniti.

Parvi, er rajskom svôom ljeposti
Prem ʃamjerna Dikla tvàje.
Drughi, er mnogoj tvôj vrjednosti
Svôom dobrotom prikladnàje.

Trechi, er rodno mjesto ceka
Od vas plodde slicne objima,
Proslavèga da do vjeka
Uʃviscenjem krepostima.

Tjem

Tjem tac srechnom u pokoju
Cjemse tvoje sarze kaſce ,
Cestitamti Vjerru tvoju
Svesčto mogu jace, i draſce.

I scgnom slutim, dàtse uſmnoſce
Sve ine srechje, kê mojàti
Stavna gljubav ſcjudjet moſce,
A tvâ krepos dostojati.

Pjesan XXXVI.

Suproch Gljubavi, kad miscgliasce Pjesnik u Red prichi.

TO da u vjeke, o Gljubavi,
Robujèti mâ poſcjuda:
I tvoj sljedim stjegh karvavi
S'mallom platom, s'vele truda?

Ne, ne: vratit mâje odluka
Pokoj sarzu, mene meni:
Nije vech ſàme vaj, i mukka,
Plam, i Pako tvoj gljuveni.

Tolikìse nenahodi
Broj parſcine: pokraj morra:
Magne vochja jesen plodi,
Zvjetja poglje, listja gora.

Noch ſa sobom opchi iſvesti
Drobnjeh ſvjeſdaa cettu magnu;
Negh nastaje broj bolestji
U gljuvenom robovagnu.

ſa rallomse Teſcjaak ſnojj
Trudech tjelom ſimi, i ljetti:
Kgniſcnik tjelo svòe pokoji
Nepokojan u pameti.

A tko gljubi, ʃa stech mochi
Dragu ljepos Vil jedine,
Ljetti, ʃimi, u dne, u nochi
Tjelom, duscjom pati, i ghine.

Kîsu u Paklu dobro ʃnaju,
Sčto bit od gnih ima vechje:
I mir gneki, rjetchju, imaju
Zjech poʃnane svôe nesrechje.

A Gljubovnik sad uʃàse,
Sadse boji, sumgni, i preda:
Placce, tuʃci, skoncjavàse,
Neʃna sčtòchje bit naprjeda.

Sva gnegova stoji srechja
ʃceni u ruzi, kâ gnim vlada,
Kâ neiʃvarsci, svesčto obechja,
Svegh gnegovjem placcjom radda.

Da boluje, tkòje gljubi,
Natjecèse svaka od Vilaa:
Josc da ʃcivot ʃagnu iʃgubi,
Onàbise tjem dicila.

Ternam djeli pomoch mallu;
Nek s'Boʃcizam uporeda,
ʃuʃaa nascjeh u ʃarzalu
Svoju u diglje ljepos gleda.

Ona nascem nepokoju
Vjik podpunna neda ljika,
Pokli mjeri ljepos svoju
Po poʃcjudah Gljubovnika.

Velech: Tescko s'mene on trudi,
I u ʃcegljah ʃàme umire;
Kad beʃ mjere ònme ʃcjudi,
Tótsam ljepa ja beʃ mjire.

U neiſmjernoj ſcivu smechi
Svi kî placcju, a ſaludu:
Nu ne u magnoj, kì gljubechi
Scto ſcjudjesce stech uſbudu.

Ah mê sarze poſnalòsi
Kadgod, da kô srechniàje
Gljubav, toli sobom nosi
Obilnie tughe, i vaje.

Tkòbi reko! Suproch meni
S' velicinom skrovnjeh rannaa
Skoccj na boj nesmigljeni
Mâ cestitos oruſcjana.

Svescto stekoh docjem gljubim
Bjimi uſrok gorki od smechje;
Scto jur stekoh da ne iſgubim,
I da unaprіed stecem vechje.

Podſciſce ogagn, a ne gasi
Dar gljuveni bludne Vile:
Iſa gnega jaci uſdasi
Rastu, i misli prem nemille.

Ne tac lava karv nascteна,
Ne tac morre vjetri oghgneni,
Kako millos dopusctena
Raſdraſcjuje bjes gljuveni.

Parvo kgniga punna uſdahaa
S' vele poruk', i poſdravaa,
Ne beſ sumgne, ne beſ straha
Glasnizìse vjernoj dava.

Ah kô ostaje vas u smechi
Oni, kîje tac posila;
Kôchje srechna bit mislechi,
Treptech dàse nebi odkrilla.

Nùe primgljena: krunni vlase
Lovorikom Mladce isbrani:
Dikla ljepa prighnulàse,
Plac ne pade tvoj samani.

O Nesvjesni, kî tùu sčtettu
Neprivighjasc u rasbludi,
Trjes u sraku, smiu u'zvjetu,
Cjasci u slatnoj cemer hudi.

Cinitchjeti josc tvâ Vila
Marsnut simi, gorjet ljitti:
U noch svjetlos dana bjila,
A noch u dan obratiti.

U trudùchjesc tescku, i skrovnu
Kuscjat druscbu jadovitu,
Pitje gorko, pichju otrovnu,
A pernizu draccjom svitu.

Svjem odvartan, svjem nevjeran,
Vas samiscgljen sarzu u tvomu,
Vas nestavan, vas cemeran,
I vas marsech sebi istomu.

Alli nakon mnogo ljita,
Na gne sluscbi koja istratj,
Tvoja Ljepa pridobita
Platu obilnu pripravgljàti.

Tkòe rasboran sliscjaj odi,
I skrji svoje lize od srama;
Dàse tolik bjes nahodi,
I sljepillo meghju nama.

Onem', kîje s'liza draga
Duscju istrajo, svjes, i snagne,
Blago, i vrjeme drasce od blaga,
Pokoj, szjennu, dostojagne.

Onem',

Onem', kîse sćtedio nije
ſa gljuvcſan duh da iſpusti,
Ah ſa platu ſadostije
Pogan zelov bludnjeh ustji.

Pak sćtòe gore ne odloſci
Tomse slasti gljuven Pako:
Raste sumgna, strahse uſmnoſci,
I poſcjuda ſcgnim jednako.

Sumgna: đrugom da, kò i tebi,
Svoju gljubav nedat budde
Strah: da smela kâ ces nebi,
Alli odkrilla tve raſblude.

Strah, i sumgna đio od slasti
Grabe, a dio dajmo trudu;
Da sćto ostaje, sćto dopasti
Moſce oghgnenu, jaoh, poſcjudu?

I mao cemer ſnam da umie
Ogorciti meda vele:
Droban oblak cesto krie
Sunz ſrake privesele.

Zarv malahan skrovne sćtette
Gradi dubim od sto vjekaa:
A nech rados tvu da smete
Strahu, i sumgna privelika?

Eto s'nochi danse mjeni,
I privrachja ſemgli bitje
Mraſna ſima ſa jeseni,
A ſa ſimom primaljitje.

Sunze iſtjece, i ſapada:
Sad vrji, sada leſci morre:
Sad oblazi daſcdee, a sada
Gromoviti trjes obore.

Svèse mjeni u naravi ,
I nije stavan red od svjita,
Samo boles u gljubavi
Svèvjekèje stanovita.

Dugo trudit, mallo stechi ;
Svakcjas bogljet ʃa uʃcivati:
Mnjètse srechjan u nesrechi :
I mrjet na dan tisuchkrati.

Smjet, i nesmjet: marʃjet, ʃcjudjit:
Neʃnat reda u ʃcivotu:
ʃlo ʃa dobro, ʃa ʃlo sudit
Dobro od dobra na sramotu.

Gljubovnikàe ʃcivot mlada,
Kîse neʃna slobodjti:
Ah vidjeli sunze ikada
Smeteniu stvar na svjiti!

Bjeʃcmo dakle ʃcjvot hudi
Pun vjecnoga nepokoja:
A tko nechje, temu buddi
ʃa pedepsu gljubav svoja.

PJESAN XXXVII.

Prjateglju, Kogàse gljubav bjesce prorekla u Puku.

TAkàe gljubav, moj Prjateglju,
Kadse u nasce parsi umjesti,
Primamìnas u veseglju,
ʃa iʃdatnas u bolesti.

ʃnasc prjateglstvo nasce stavno;
Gnim sad mjeri ʃcjalos moju,
Koju chjutim nepristavno
U tvojemu nepokoju.

Gdi

Gdi tvoj gljuven plam skroveni
U Pukùje prodimio:
I tve Vile ʃrak posċteni
Mallomagne potamnio.

Rjet nechjùti; da ʃlo ucinj
Gljubav sljedech, nichju magne
Prjecechìse toj krivini
Tughe uʃmnaʃcjat tve sadagne.

Potrebème jace sillee
Koli prie ljek donjiti,
ʃa pomocchi cjaas tve Vile,
I tvoj nemir odloʃciti.

Cjujme u mallo: cjaàsje u sebi
Stvar sckakgliva, i rabechja:
Nùje svemu ljek pod Nebbi,
I gdìje ʃnagne, tùjje i srechja.

Umiej samo ʃamaʃati
Vaschje ʃcjamor bit ʃamani:
Posctegnèse naʃad vrati
Onjem, kìsu mudri, i ʃnanni.

Posċtegnùje ljek najvechi
Mucjat, tarpjet, gasit rjeci:
Er najboglje neljecechi
Od cjastìse ranna iʃljeci.

Tko na ghnusnu ʃemglju pade,
Primi odjechjam sctettu mallu,
Ako ustane lako tade,
I neuʃmice tjelo u kalu.

Nu varʃ' oko put pucine,
I pogledaj, kako s'malla
Ona uʃavrji iʃ dubine
Varhu hridja, varhu ʃcjalaa.

Dune platta, pokuppìse
Parvo prostor ravni od morra:
Paka s' valom val stuccìse,
Dokle usraste visci od goraa.

ſnaj, dàe taki Puk od Grada,
Kadse ugn kígod glas uplace:
Pocne s' malla, nu ne pada,
Neghli raste svakcjas jace.

Jedan scjapchje do drugoga,
I pristavglja laſc k' istini:
Dokle uſbukne van raſloga,
I od dlake gredu ucini.

Nu varh toga trjebije ſnatti,
Da Puk svesċto rece, i cjuje
Neſna occito, tjem mnokrati
Sumgni, a mnokrat nevjeruje.

Er ſna, dàsu stokrat bile
Nepravedno obadjene
ſljem jeſikom cjasne Vile,
I dostojne svake szjene.

Ter pod teſjem skrovne sċitom
Josc i krive Dikle stoje:
Er krivinom neoccitom
Gnih koriti nepravòje.

Puk ſcjamori o svakkomu,
A pak neſna, jèlli, nijèli:
Ter valekrat sebi istomu
Nevjeruje svesċto veſi.

ſnàse, lagat Puk da umie,
A tko laſcjaz jes occiti,
Josc da istinu pripovie,
Nije dostojan cjuven biti.

ſnà-

ſnàse, da Puk maghlu sljedi,
I ſa tjelo sjennu uſima:
ſnàse da on u besjedi
Tako dava, kako prima.

ſnàse, da on sudi opako,
I unutra nepogleda.
Hochli vidjet, jèlli ovako?
Cjuj sctòchjùti rjet naprjeda.

Glas bitchjèse kî prosuo,
Tko najprie ſgodìtise,
Upitajga; odkleè cjuo:
I rjetchjèti: Govorise.

Pitaj opet i drugoga;
Govorìse; onchje rjeti:
Sljedi pitat do stotoga,
Odgovorit istòchjèti.

Da kô Puku da nosìse
Vjerra, nosit kû pravòje:
Kad svak svakjem svjedocìse,
A svi vjedno neſnau sctòje?

Neſnau sctoje, i neſnaju
Odkle, i kako toj iſhodi,
Scto po svakom Grada kraju
Trace mnogoj u slobodi.

Cjudnàe nakaſ Puku svemu
Uſcji, i ustaa punje ſdvora;
Nùe beſ glave, pokli u gnemu
Nejma svjesti, ni raſbora.

Svegh, i odasvud osluhuje,
A pogledmu punje tminaa:
Oncjas lici svescto cjuje,
Ni raſbira jèlli istina.

Sato

Sato josc da Puk uſaſna
Grjeh kê Vile, ljekse iſnachje:
Od Pukàje rjec iſpraſna,
I ſa mallo poparscjatchje.

Nemoj samo, dàsu occiti
Grjesi, i sarze gne gljuveno;
Sunze u podne prièchjesc skritti,
Negh scto od mnoſjeh bji vidjeno.

Nu scto pricjut Puk uſbudde,
Illi u sumgni samo imati;
Pusti misli, pusti trude,
Po sebìchje iſlignati.

U toliko tvâ Dikliza,
Kèse necjaas sumgni u Puku,
Hitrom boli smuti lize,
Svilen uſmi veſ u ruku.

Bjeſci prozor: bud' priprosta,
Sjedi, i usti darſc mucechje,
Prid domachjom druſcbom dosta,
Prid tughinim vele vechje.

U rjec jednu; sve nacine
Kaſci od dobre sredi oblicja:
Bjeſci, kô smart, sve tasctine,
I prilike od biſghiccja.

Er kad taka prid svakjeme
Ukaſcèse, vjeruj meni,
Gnojchje barſo putom tjeme
Povratitse glas posćteni.

Najprièchje rjet Mladize,
Kê gne u kuchju posjed ſdruſci:
Nut' iſvarsne Djevojcize,
Kô nepravo Pukje obruſci!

Nu-

Nùtje u djelljeh, nùtje u slizi,
Jèlli nàgnu grjeh sumgniti!
Ah scto nechje ʃli jeʃizi,
I ʃla cegljad iʃmisliti.

One iste najposlie
Gnèchje krepos svud raʃnjiti;
ʃcena er ceka jedva prie
I ʃlo, i dobro raʃglasiti.

Terse gne cjaas hvagljenia
Raʃploditchje sa svom vlasti
Po jstom putu, kjemse usia
U Puk sumgna gne necjasti.

Grjeh gne sumgnen, a ljepèchje
Gne kreposti bit vidjene:
Skrovna od grjeha moʃce vechje
ʃrak kreposti odkrivene.

Moj Gljubjeni, ljekom tjeme
Oʃcivgliva cjaas viligna:
A i s'promjenom svojom vrjeme
Svaku scettu ponacigna.

Pjesan XXXVIII.

Prjateglju, koi svaku Vilu gljubjasce.

SVe raʃumjeh ʃceglje tvoje,
Priateglju moj gljubjeni:
I tve sarze podpunnòje
Tvoja odkrilla pjesan meni.

Nu ja chjutim sve inako,
I misòje mâ raʃlika:
Er nije gljubit lize svako
ʃa tac vrjedna Raʃumnika.

Tko

Tko nijednu Vil negljubi
Prièchje od mudra dobit ime,
Erse nicjem svjes negubi,
Kô stravgljegnem gljuvenjime.

Cjujme, er sctogod mallo rjitchju,
Pokli i mallo ʃnanùe dosti:
I tankòti raʃloʃcitchju
Iʃ najdubglje ʃnaj mudrosti.

Tkogod uprav gre gljubiti,
ʃnaj, da ʃcjudi nadasvjima
Srechi gljubech, i dobiti
Ono dobro, kê ne ima.

Er scto ʃlòje, negljubìse,
Kako gardo, i potiscteno:
A sctòse ima neʃcjudìse,
Neghse uʃciva jur steceno.

Dakle ono scto gljubimo,
Boglje od nas u sebîje:
Pokli scgnime strech ʃcelimo
Ono dobro, kê u nas nije.

U rjec jednu: tko uprav gljubi,
Gljubi od gnega boglje sctòje:
Erse inako gljubav gubi,
I ʃcjudjegne iʃpraʃnòje.

Tìsi cestit hvalom svakom,
I ghiʃdavjem pjesnim svjito:
Ti dobrote vjecne ʃrakom
Urescensi plemenito.

Tjem uʃdiʃcjuch sarze tvoje,
Paʃi pravo dobro gdìje:
I na Nebbu gljubi sctòje
Vele od tebe ʃamjernie.

A

A uilignu vech ne isčti
Ljepos, kûsi sljedit obro,
Koja Vmarljem vid ſabljisčti ;
I podmechje ſlo ſa dobro .

Pokli prave ſnaj dobrote
Mallo uſ ſcensku nachjesc diku :
I gne iſpraſne ſrak ljepote
Samo od dobra kaſce sliku ;

O Iſvarsajeh ja ne velim ;
Ke svou ljepos sobom rese :
U kjeh s'lizem privesljim
Ljepa krepos nadtjecèse .

Nùe tjeh mallo , i trudse ima,
ſa nach dike gnih istine
Meghju injem tolizjima ,
Ko beſkrajne sree pucine .

Tko ſla od mnoſčtva nàponase ;
Da Vil taku smjeri ikako ?
Tko da lasno neupoſnàse ,
I neobere ſa Raj Pako ?

A najlisce ti ki Vile ,
Te jednaga dvorisc sada ,
Kochjesc ſlochje gnih nemille
Ubjeghnuti moch ikada ?

S' vele rjecji , s' mallo stvora
Chjud nestavnu sarzem vrjeſce :
Jednàc prjeka , druga gora :
Jedna parli , druga ſceſce .

Sve raſblude , svi nacini ;
Svème u gnima strascji od vechje ;
Ova er gljubi , ona er hini ,
Ova er ſcjudi , ona er nechje ;

Ako

Ako koja tihe chjudi
Krotku blagos ʃdvora kaʃce ;
Po oblicjùje vjik ne sudi ,
Er prilika vara, i laʃce.

Morre utaji silnos gljutu,
Pod pepelom plamse krie :
A rumenom zvjetja u skutu
Sakrivene leʃce ʃmie .

Akòtìse osctra cini ;
Scgnom mir nachi vjik ne szjeui :
Pri oholoj gne varlini
Lako pada trjes oghgneni .

Ako koja sarne, i haje
Svaki u govor smiona ugljesti ;
ʃnaj, s' velizjem rjecimàje
Mallo ʃnagna, magne svjesti .

Ako koja ʃadubena
Muci, i misli skrovno u sebi ;
Ta ʃamela sva stvorena
Rad' umarle pogubèbi.

Ako koja veselàje,
Vedre slike, svjetla cina ;
ʃa radosti plac nastaje ,
A ʃa sunzem sljedi tmina .

Kae nazarna liza svoegà .
Ciste vjere u gnoj nije ;
Koja kaʃce parsi od snjega ,
Sarze od ledda ʃnaj da krie .

Ako zarnjeh occji kàje ,
Iu ʃenizah nochim varti ;
Tamnos vaʃda nekobnàje ,
Erje slika bljede smarti .

Okko plavo prilicnòje
Strascnom morru, dobro ſnamo,
Koje oholo u svojòjje
Nestavnosti stavno samo.

Prame rude strjelovito
Bjeſcjat ima svacje htjegne:
Er u gnima vidi occito
Svôe slobode ſamarscegne.

Duſi uſroce teſcju smechju,
Kôm gljubovnik jace ghine:
Vechje er uſe mukku vechju
ſarobjenoj dusci cine.

Zàrnje pramen stjegh nemio,
Pod kjêm vojnik trudse paſi:
Koga dimje pozarnio,
Kî iſ ohole glave iſlaſi.

A ſa ſlatnjem tkogod hodi
Na ſlatuje rob kupgljeni:
Pace gdìse ſlato plodi,
Nach ikakav plod ne szjeni.

I ne samo, dàje svjema
Sarze u varkah ſadojeno,
Negh i ljepos ista gnima
Privaràje, himba, i pljeno.

Silna u ustjeh gnih ruſciza
Silno zvjerje sillom plodi:
I s' pristoglja ljepa liza
Ponoſſita laſc gospodi.

U obraſùim ter svudjèrse
Ghiſda uresna varka milla,
I mnokrati bjakke, i cerse
Kriu naravna gnih bljedilla.

Gnima

Gnima odasvud oko glave
Isviàse , plete , i varti
Potisctene zjech naprave
Strahovite pljen od smarti.

Cjem martacki pram hitrechi
Vjescto na svoj pram prisade ;
Da scto odvarsce zarv smardechi
Vilignàje dika sade.

Svèje u gnima bes temeglja,
Nejma u gnima vjere, i reda
Lize, pogled, stupaj, sceglja,
Plac, veseglje, cin, besjeda.

Rjeh, scto sarze rjetme usillj;
Tjem tvâ mudros pusti vechje
Gljubit tvoje poghibili ,
I sljediti tvê nesrechje.

Gljubìih, kôse gljubit ima ,
Kônam isti Boghje reko:
Svako dobro scjudi gnima ,
Nu stoj od gnih na daleko.

Er kô plamen, ki grie millo
Daglja, a bliscgna gorko usciscе;
Parsci scena duscju, i tjilo
Onem, kîse gnoj pribliscе.

Toli gljubav tebe stravj
Tac da nemosc marsjet nagnu ,
Daj rasboran u gljubavi
Od dvje tughe usmi magnu.

Dvori, i sluсci jedne urese:
Iscti, i sljedi jednu diku:
Er s' dva sarza nevidjèse
Plemenita duscja vjiku.

PJE-

Pjesan XXXIX.

Alliti Rasgovor, u komu Matti sagorku svjettuje na udadbu: a ona pri ljeposti od Dievicjanstva udadbene rasblude pogarghiva. Sloscegne u mallòne sve varste od spjevagna slovinskoga, na priliku od Pindarovjeh mnostrukjeh pjesnji, Kojèse sovu Dythirambi.

GDI tekuchje u Jezero
sselenìse Gaj ogleda:
I govori, cjem scjamori
Kros listjèmu vjetriz milli;
Ljepòti resìme
Proljetno sej vrjime.
Tuj sagorku sjeda Matti
Use ovako svjetovati.

Mat. sagorko, cjuj mene:
Nije dobro, nije pravvo,
Tvê bitje ghisdavo
Bes Druga da vene.
sdruscìse Draga mâ;
Er mlados svôu gubi
Tko gljubjen negljubi,
A gljubit moch ima.

Sag. sa prighnutme nejmasc mochi;
Er mâe miso stanovita
Svjet uscivat u cistochi
Koju szjenim vechje od svjita.
Nedostoji blaghe od cesti
Njednu sresti
Dobru sgodu
Pri sabavi od gljubavi
Tko ostavi svôu slobodu.

 Lje-

Ljepoè sljedit s' svom jakosti
Po dubravah lovne trude .
Matti Ljepscèe kuscjat u radosti
Dopusćtene slas raſblude.
Nevidiscli, kô vesela
Uſ dub milli loſa uſrastji?
Dubjoj dighni, probljeghjela ,
I pustàchje na tle pasti.
Pravàe rados posred krila
Vjereniku dragom biti.
ſagorka Pravàe slados ljetta milla
S' djevicjanstvom provoditi.
U gliuveſni nije koristi ;
Gledaj, Majko, gdi marſechje
ſcjamorechi plame odmechje
Svoga iſ krila lovor cisti,
Cjasni lovor, kìje dika
Svjeh Viteſaa, svjeh Pjesnikaa.
Gnegàchju sljediti , er prikor occiti
Menìse, Majko, mni; da dubi od gore
Nasc ſcivot gljuveni cistochjom svoôm kore.
Matti Pustàje mlados tvâ gora beſ dubrave ,
Beſ listja dubrava, livada beſ trave,
Tjem uſpreghni tej svevoglje,
I prigljubi veſ gljuveni ,
Buddi u zvjetju kitno poglje,
Buddi u vochju dub ſeleni .
ſag. Kad zavti zorni zvjit suncjanjeh prie ſrakaa ,
Tad ſcjudi naresit gnimèse Vil svaka .
Alli kad
Vberèga Pastjer mlad;
Ghinèmu vas ures .
Tac i Vil,
Kû gljuvena ranni strjil,
Kôj s' hude namjere
Pirni Bogh ubere
Zvjet, u kom sva cjaas jes,
Cnu bjeſci blaga ces :
Doklegod opchjene
Pogardom neszjene
Na svarhu povene.

Zvjet

Mat. Zvjet neubran mre najprece :
A kad Dikla ljepa, i mlada
ʃadjedèga ʃa pram, tada
Uʃ gne ljepos ljepos stjece .
Na dragom svom' busu rumenu diklizu
Proljetnu vigh rusu od zvjetja kraglizu .
Onàse gosposkjem grimiʃom odjeva ,
Gnoj ʃlatna ghiʃdave
Stoji krunna varh glave ,
Cestita naprava moguchjeh kragljeva .
Straʃcju od dracjaa osctrjeh ima ,
Rekbi uʃmnoʃcne glave od svjita ,
I podloʃcnjem nad zvjetima
Uʃdiʃcèse ponossita .
Nùse od onad' ʃnaj da slavi
ʃa zvjet najdraʃci, i najparvi ;
Kadjoi Majka od gljubavi
Ures poda svojom karvi .
Tjem ona sred plama raʃbludno sva gori ,
Kaʃcjuchse ʃvjeʃdama prie danka o zori .
Pak prosipgljuch na travizu
Rosni biser, veli svjeme :
Vighte, kôsam ljepa u lizu ,
O Pastjeri, beritème .
ʃag. Buddi sctohoch : nu svak veli ,
I occito tojse kaʃce ,
Da mirisce cemin bjeli
Od gljuvene ruse draʃce .
Tako sama
Nad gljuvenjem raʃbludama
Cistochjàje svjetu od szjene :
Ona dike neiʃrecene,
Ona miris od kreposti ,
Od radosti, od pokoja
Djeli iʃ svoga djevicnoga
Neodzkvargnena perivoja .
Mat. Narancevo bjelo zvjitje
Gorko, i gljuto vochje plodi :
Tac djevicko na svjet bitje
Njednu slados nenahodi .

Sag. Sveje inako, sve neblaghe
ſvjeſde kuscja Dikla udana,
I svarchjese na dni draghe
Djevicjanstva uſdisana,
Kê draguju, kê nad svjima
ſvjeſde gljube slicno gnima
Beſ drùſcbe sunze jes; tjem sčtoje u naravi
Sve gnegov dragh ures i klagna, i slavi.
Otvora tisuch' occji
Livada zvjetja milla
ſa gledat sred iſtoci
Gnegova ſrak svjetlilla.
On jesen uſrastjeljim
Kittama goji veselo :
A ljettu klasjem ſrelljim
Oghgneno ſlati celo.
Mjesezje beſ druga : dvorega ſvjeſde ſgar :
On nochni gospodar,
On jasnjeh od slugaa
Ograghjen banìse srebarna sred kruga.
Sčtòe ljepsce negh zora? Vigh, i gnu djevizu
Gdi viiri s' prozora u kitnòm zvjetizu.
Kon gne vjerna svegh daniza,
Kô djevicka straſcja siva :
Ona Dikla srameſcgliua,
Kaſcjuch rumen plam sred liza,
Kriese, bjeſci, nechje uſase
Sunza, kêjoj pribliſcjàse.
Svesčtòe ljepsce u naravi, eto najvechje
Djevicnomse cjasti slavi, i gljubav nechje.
Mat. ſnasc sčtòe djevstvo, neſnasc sčtoje
Bit gljubjena, i gljubiti :
I nevjesčto sarze tvoje
Svôu ces neſna prigarliti.
Nu kuscjaj, Hchjerze mâ, to dobro najpric,
I nachjesc, da nije
Pod sunzem stech ikad sladosti millie.
Imat Druga dicna, i mlada,
Koga tebi njedna ſgoda
Ugrabiti nechje ikada

Do

Do smartnoga moch ſahoda .
Misli, i srechje scgnim djeliti,
Jad, i boles u potrebi .
ſcivjet u gnem, a on u tebi :
Ti gnegova, on tvoj biti .
S' svoôm ljepotom tvâ ljepota
I duh s' duscjom ſdruſcen cjutti :
Scgnimse gljubit ſa ſcivota ,
Gnega garlech iſdahnuti .
Mirnom svarhom u pokoju
Okrunniti smart blaſcenu ,
I ostavit ljepos tvoju
U porodjeh ponovgljenu .
Cestitòsje, od kê nije
Nach pod Nebbom ſamjernie :
I josc sumgnisc ſagorko? Josc mlados tvâ nechje
Prigljubit sej srechje ?
ſag. Nije srechja, scto cini nesrechne , i smjerne ,
Kjêh veſom sjedini udadbe cemerne .
ſnaj da odi na ovoj vodi
Vidjelàsam tisuchkrati
Mnoghe udane Vile iſbrane
Suſam jezer uſmnaſcjati :
I cjas oni proklinati ,
Kîih djevicke iſ slobode
Na neſgode ,
Na raſmirja, na bolesti
Htje s' nekobnom hudom cesti
Na ſcenidben stan dovesti .
One vegljahu : Vjerre nji
Trudnomu nachi teſcjaku
U ſimnoj kratkoj vedrini ,
U ljetnom suscnom oblaku .
Ni u pirnoj Vilam raſbludi
I u Pastjeru gljuvenu ,
Ki kaſce gljubav oghgnenu ,
Dokle strech budde scto ſcjudi .
Stravgljen Pastjer gori od visce
Zjech ljeposti kê hvagljene :
Gorko uſdisce, ſceglno iſdisce ,
Ceſne, bljedi, gasne, vene .

Dubovoj u kori svud pisce drago ime ,
I kako vas gorji plamenom sladkjime .
Kad bjeli dan ʃjeva, kad muci markla noch
Svôu gljubav pripjeva, i prosi gnoj pomoch.
Tuj hvale, tuj tuʃcbe, tuj dari, tuj mita ,
Tuj molbe, tuj sluʃcbe, doklèje iʃpita.
A kadmùje ʃarucena, plove u radosti .
Ghine u gnemu sva spomena predgne gorkosti .
Gnu ʃcivotom pravjem ʃove, sebe oʃcivgljena :
Gnu od dusce Raj gnegove, sebe blaʃcena .
U to ʃine pirna zora ,
On rad ʃceglje miran nije ,
Moli sunze, da put morra
Svoj pospjesci stupaj prie .
Kad dan poghje sred ʃapada ,
Eto u vjenzu prighiʃdavom
Pridàmùse Dikla mlada
S'tanzim, s'pjesnim, s'goʃbom, s'slavom.
Gnemu parvo uʃcivagne
Plama ugaʃi vechi dio :
Er svak srechju szjeni magne ,
Kûje stavno posvoijo
Pak pospjescno svakcjas stine ,
Dokle mlados gne vilignu
Djellom sille, i varline .
Tescko ujarmi ʃa robignu .
Cjem rone niʃ lize
Vir suʃaa vjekovit ,
Ovako cjuh vapit
Udane Diklize .
Propusctam trud kaʃati ,
S' porodom kî nastaje .
Kom' cesto tuʃcna Matti
Svoôm smarti ʃcivot daje .
Kâ groʃne suʃe otira ,
Er josc da ʃdravo plodi ,
Vech' jada , neghli mira
U djezi svoôj nahodi
U kratko rjetchju sve : sloboda pridraga ,
Cistochja szjegnena varh ʃlata, varh blaga ,

Past-

Pastjerska nevjerra, udadba neblaga
U cistoj odluzi ſcivjetme podlaga.
Djevstvo mjesez, djevstvo gljubi
Vedro sunze iſa goraa :
I svoj nikad ſrak negubi,
Erse djevstvom dici zora :
Pace u djevstvu svoj vjek vodi
Sunzu, i ſvjeſdam tko gospodi.
Tjemchju u miru neozkvargnena
Slobodomse slavit mojom :
I ſcivjetchju raſdruſcena
ſa ſdruſcena bit s'pokojom.
Nechju druſcbu, nemir nechju,
Cista ſcjvjet, cista umrjetchju.
Cjem veli, prighje k' gnoj Tratorko, kìje ſceli :
A ona stupaj svoj, jak vihar, odjeli.

P J E S À N XL.

Molitva Jeremie Proroka.

Recordare Domine quid acciderit nobis &c.

SPomenìse, Gospodine,
Sctòse nami, vaj, dogodj :
Ah raſgledaj iſ viſine
Nasc pritescki prikor odi.

Silnjeh tughin' vlas moguchja
Nasce pljenit bitje ustaje :
Nasce ocinstvo, nascja kuchja
Inostranzim podanàje.

Sirotesmo : er nemillo
Ozi nasci martvi ostasce :
Udovicko u zarnillo
Upallèsu Majke nasce.

Iſmjerenu suhjem ſlatom
Vodu, vajmeh, mi piemo ;
I pod sillu jakom platom
Pusta darva kupujemo .

ſa garlònas Silnik hudi
Poteſasce, kô ſvjer plahu :
Ni svakdagni nasci trudi
ſceglni pokoj nahoghjahu .

S' Egiptomsmo jur pri grobu
I s' Asirim mir sklopili :
Dàbi nascju praſnu utrobu
Malljem kruhom nasittili .

Boſce, ne mi sagrjescismo ,
Negh nasci Ozi, kjêh nije vechje :
Sasvjem tjeme podnjelismo
Sve pedepse gnih najvechje .

Na nascjojse vidje glavi
Sluſcbenoga oblas Puka
I nitkònas ne iſbavj
Iſ gnihovjeh tamnjeh rukaa .

Er ſlotvorska sabglja tamo
I pustigne ſasjedasce ;
Kruh nejmahmo, neghli samo
U poſcjudah dusce nasce .

Koſcja nascja suhàe sada ,
I ſcestokoj slicna pecchi
Zjech navale silna glada ,
Kìnas hara gospodechi .

U Sionu bludnoj silli
Pridalìsu sve Mladize :
A ſcidovskjeh ozkvarnili
Po gradovjeh Djevojcize ,

Prjekom rukom objesceni
Poglavize ruʃcno bisce:
Ni Karvnizi nesmígljeni
Prid Starzimse ʃasramisce.

Na sramotno Mladze djillo
Gnihov pakgljen bjes usilj.
Djecizùsu prem nemillo
U koljevkah pogubili.

Nije na Vratjeh Starza ʃnanna,
Nije tko pravdu cinit haje:
Mladjeh Pjesnik' druʃcba iʃbrana
Pr nevogli ʃamuklàje.

Svakànamse rados skratj
Nascja sarza nemir uʃe:
I pjesanse nascja obratj
U ʃcjalosti, tuʃcbe, i suʃe.

Iʃgubisce nasci prami
Krunnu, s' koje svjetli bismo:
Vaj, i lele tuʃcnjem nami,
Pokli tescko sagrjescismo.

Eto nasce sarze placno
Pecjalìse, boli, i ghine:
Eto uʃcivat ʃunze sracno
Nedadùnam markle tmine.

Er Sionski varh prisveti
Poraʃisce smione guse:
Po gnem puste sred goleti
Gladne kune scetajùse.

A ti, o Boʃce, i tva dika
Nepristavna minut nechje:
I ʃcivjeti do vjik vjikaa
Tvê prislavno pristogljèchje.

Nu

Nu cemùchjesc Pukom tvjeme
ʃaboravgljen u vjek biti?
Dalìchjescnas po sve vrjeme
U neʃgodah ʃapustiti ?

Obratìnas: i obrachjene
Nachjesc tvojoj pomne u hvali :
Povratìnam dni ʃcjudjene,
Od pocetka kêsmo imalli.

Nu ti ghgnjeva pun gorkoga
Prostrje na nas ruku osvetnu:
Ternas iʃ prid liza tvoga,
Jaoh mnim ʃa svegh, Boʃce, odmetnu.

PJESAN XLI.

Od trji Djetichja u Babilonskoj pecchi.

PRionite Boʃcji stvori
Blagodarit Gospodina:
I uʃnosit hvalom gori
Varh najviscjeh svegh visinaa.

Benedicite omnia opera Domini Domino &c.

Vjecne Svjesti punne uresa
Kê u Raju dvoritèga ;
I ti, o kruʃce svjeh Nebesaa ,
Blagodari Priviscgnega.

Slavitèga blago dosti
Vode, kê varh Nebba jeste:
I nebeske sve kreposti,
Er ʃa vaʃda gnegovèste.

Blagosivgljaj gljubko u sebi
Sunze, i Mjesez Stvorza svoga.
Proslavite, ʃvjeʃde od Nebbi ,
Blagosovom harnjem Boga.

Vje-

Vjetri , kjêma Viscgni uredno
Usploghjva vas svjet ovi:
Dasc, i dascdiz scgnima vjedno
Viscgnu ruku blagosovi.

Blagosovi svôim djellima
Gnu plam oghgnen , i vruchina :
Blagosovi ljetto , i sima
Svoga slavna Gospodina.

Ljetna rosa, slana od sime
sahvalimu sred veseglja :
Mras, i studen priblassjime
Slavam dvori Stvoriteglja.

Led, snjegh buddi sasvom mochi
Blagodaran hvalom gnemu:
Klagnajtèse dnevi, i nochi
S' blagosovom Priviscgnemu.

Mugna, kojom oblak sine,
I svi oblazi u nalogu ,
I s'svjetlosti markle tmine
Dragh blagosov dajte Bogù.

Kolikàje tvâ scirina ,
Plodna semgljo , svud tvojega
Blagodari Gospodina ,
Hvali, usdiscj varhu svega.

Blagosovom proslavite
srak dobrote Boscjanstvene
Barda, i gore kamenite ,
I na semgli svescto sene.

S' kladenizima rjeke odsgara ,
Osdal morre sasvom vlasti
Neumarloga Gospodara
Blagodarnjem slavam cjasti.

Sve

Sve nakaſni morske, i njeme
Ribe, u vodi kê letite.
Blagodarstvom neiſmjernjeme
Neiſmjernoga proslavite.

Ptize krilim hitre, i spravne
Harlit viscgne uſ dvorove
Gospodinu nepristavne
Posilajte blagosove.

Plahe ſvjeri varlovite,
I pitomjeh skot ſcivinaa,
I Sinovi gljudski uſmite
Blagodarit Gospodina.

Iſraelski pravovjerni
Blagodari Puce Boga:
I svoj ures vjik ſamjerni
Hvali, uresa varh svakoga.

Posvetitegl svaki Boſcji
Blagosovom sctuj Viscgnega:
Blagosovom svaki uſmnoſci
Gospodinov Sluga gnega.

Blagosovmu dajte svudi,
Sveti, i sarzem Poniſceni,
I s'Duscjama pravvjeh Gljudji
Svi ſcivoti gnih blaſceni.

Vjecnom Dobru draghjem djellom
Daj blagosov Anania,
I s'privernjem Misaèllom
Bogogljubni Azaria.

Hvalitèga, kôje trjebi,
I ſceglnòga uſnosite
Visce od ſemglje, viſce od Nebbi
Krilim slave vjekovite.

S'

S' Duhom svetjem Chjachka, i Sina
Blagosovom svi cjastimo,
I svjeh Rajskjeh varh visinaa
Vjecnom hvalom uſdighnimo.

Blagosovjen Boſce tìsi.
Sred nebeske tvarghje, i dike:
Hvalom, slavom tìse uſvisj
Nad stvorima svjem u vjike.

Pjesan XLII.

Priblaſcene Djevize Marie.

GOſpodina u vesegliu. — *Magnificat anima mea Dominum &c.*
Uſviscivam dusce iſ moje:
Moj duh stravgljen uſigròje
U mom' Viscgnem Spasitegliu.

Erse obaſre Sluſcbenizi
Na priklonos poniſcenu:
Eto ſvàtchje sad blaſcenu
Narodìme svikolizi.

Pokli ucinj vele meni
On, kìje moguch nadasvjime:
Gnegovòje sveto ime,
Prid kjêm tarne ſmaj pakgljeni.

Millosardje djeli svoje
On svegh punno srechna plodda
Od narodaa do narodaa
Svjem, kojîse gnega boje.

On ucinj, dàje occita
Svôe miscize jakos mnoga:
I raſumom sarza svoga
Rasu ohole glave od svjita.

Mo-

Mochne s'stolom svôem rastavj:
Smjerne usvisj, i okrunj:
Gladne dobrim svjem napunj:
A obilne prasne ostavj.

Primj u millos s'blaghe srechje
Israella slugu svoga:
Termu eto scjudjenoga
Spasiteglja posla vechje.

Pametujuch svakolika,
Koja nascjem rece Ozima,
Abramovjem Sinovima,
I Abramu svom' do vjika.

Pjesan XLIII.

Svetoga Zakarie.

BLagosovjen Bogh priblaghi *Benedictus Dominus Deus Israel &c.*
Israelski Gospod bio:
Erje svoj Puk pohodio,
I poslòmu odkup draghi.

Onje usdigo nam vjecnoga
Od spasegna slave, i dike,
Sred cestite kuchje u vjike
Od Davida slughe svoga.

Kô po usta rece odavna
Od prisvetjeh svôih Prorokaa,
Navjesnikaa, i svjedokaa
Obechjagna svoga slavna.

Eto mìsmo, pri porasu,
Od slotvoraa sahragneni,
I od svjeh injeh, ki skupgljeni
Na nas goje smartnu omrasu.

On

On htje, darim da tazjema
Oze nasce pomilluje,
I svoj u vjek spomegnuje
Sveti ſakon Vmarljema.

Ovòe kletva kòm ſaklèse
Gnegda Abramu nascem djedu,
Dàchje iſvarscit svôu besjedu,
I na dàrnam pridatchjèse.

Neka od nascjeh neprjategljaa
Slobodjeni, varhu svega
Mi sluſcimo vjerno gnega
Opchjenoga Spasiteglja.

I nek' ſa svegh nasc pocigne
Vech putovat duh prid gnime
S'djellovagnem iſvarsnjime
Od kreposti, i svetigne.

A ti, Sinko, Priviscgnega
Srechnìchjescse Prorok ſvatti,
Prid gnim iduch ſa spravgljati
Gospodina drum tvojega.

Glasitchjescga Puku svomu,
I scgnim nauk od spasegna,
Kjêmchje od duga sagrjescegna
Odpusćtegne doch svakkomu.

Unutargnoj po millosti
Pohoditnas Bogh dotece:
Ter kô sunze ſgar iſtece,
Dànam stari grjeh oprosti.

Da obasja, kjeh obstira
Kruta tamnos smartne sjenni;
I da upravi nasc smeteni
Stupaj putomsrechje, i mira.

PJE

PJESAN VLIV.

Svetjeh Ambrosia, i Agustina.

TEbe sarzem snisceniem
Mi hvalimo Boga samo:
Tebe sama po sve vrjeme
Gospodinom spovjedamo.

Te Deum laudamus: e Dominum c onfitemur &c.

Tebe, koga sred veseglja
Varh Nebesaa slavit cjuje,
Sa vjecnoga Stvoriteglja
Vassajkolik svjet posctuje.

Tebe Anghjelske cette, i scgnima
Nebbo od Nebba, Raj ghisdavi:
Tebe pjesnim' neumarljima
Svjeh Moguchstvaa mnosctvo slavi.

Nedohitnoj na visini
Tebe, i slavnu diku tvoju,
Kerubini, Serafini
Nedospjetnjem glasom poju.

Vapech: Svetsi, Gospodine,
Svetsi, svetsi, Vojni Bosce:
Semglju, i Viscgne tvà scirine,
Punji slava, kâ sve mosce.

Tebe slavni Apostoli
Priusviscenoj darsce u szjeni:
Tebe klice skladno toli
Od Prorokaa broj hvagljeni.

Tebe hvali varhu svega
Mucenicka cista cetta:
Tebe u Krugu svjeta ovega
Pripovjeda Zarkva sveta.

Svemoguchje Chjachka oblasti
Sred neishitnjeh velicinaa:
I dostojna svake cjasti
Jedinoga tvoga Sina.

I svetoga Duha, koj
Odvjetnikse nasc nasiva,
Kîse Paraz bit dostoi
Slabjeh gljudji, svjeta kriva.

Isukarste, tìsi odavna
Kragl od slave varh Nebesi:
Ti neismjerna Oza slavna
Vjekuvjecni Porod jesi.

Ti, tvâ millos docjem iscte
samjeniti gljudsku slobu,
Nepogardj, ni potiscte
Poniscene Djeve utrobu.

Ti svjem Vjernjem Raj otvorj,
Da gnih srechja vjik ne varsci;
Kada silnu Smart oborj,
I gne osctrinu dobj, i skarscj.

Ti ob desnu Boscje mochi
Sred Chjachkove sjedisc slave:
Vjerujemo, dachjesc dochi
sa suditi krive, i pravve.

Tjem pomosi, molimòte,
Tvoje Slughe poniscene,
Kjêh is tugaa vjecnjeh ote
Tvojom karvi bes prozjene.

U rajskojse cin' da Slavi
S' tvojem Svetjem broje u vjìke:
I od nesgode svake isbavi
Tvê nevoglne Podloscnike.

Blagosovom tvôim dostighni
Svjehnas, kìsmo tvâ basctina:
Tìnas vladaj, ti usdighni
Neproscjastjeh put visinaa.

Ti, cjim pjemo tvê millosti
S' blagosovom svakdagnjime ,
I hvalimo s' svom jakosti
Tvê do vjeka slavno Ime ;

Ah dostojse segaj dana
Zjech dobrote tvê jedine ,
Proch grjehùnam bit obrana ,
O prisladki Gospodine .

Millosardjem tvôim prikrili
Nasce gorko uſdisagne :
Smillujnamse, Boſce, smilli ,
Kako prosi nasce ufagne .

Ljek pomochi tve jedine
Ufah tughe sred najvechje :
I mê ufagne, Gospodine ,
U vjekèse smesti nechje .

Pjesan XLV.

Svete Zarkve, Koju pjeva na Missi u blaghdan S. Chjachka Benedikta.

KOlla od slave, i od vremena
Nami blaghi dan dovode ;
Kadse sctuje smart blaſcena
Velikoga Vojevode
Benedikta, kî vjecnoga
Josc u ſcivot vidje Boga.

Læta quies magni Ducis &c.

Jur pravedne sve pameti
Punnji millos ſgar poslana :
Dàse u pjesnjeh svud raſujeti
Budde ovega cjaas od dana ,
I dà svescto radostiva
Usta poju, sarze odpjiva .

Varſ-

Varſmo pogled nascjeh occji
Put Nebesaa strjeloviti,
Ter paſimo sred iſtoci
Raju slicjan drum cestiti,
Kud gre Chjachko nasc pun hvalaa
Na pokoje vjecne oſdala.

Gnemu diku mnoſctvo vodi
Glasovitjeh od Sinova:
Istom sunzu, kjêm sve plodi,
Slicna plodnos jes gnegova:
Pace on Svetjeh vechje stvorj,
Neghli sunze zvjetja u gori.

Abram gnemu odgovara
Kroſ neiſbrojnu djezu svoju,
Komu obechja Viscgni ſgara
ſvjeſdam jednak rod u broju,
I parſcini, kâ beſ mjere
Po krajùse morskom stere.

Sluſci, i dvori vran krilati
Gnega Ilii starom' slicna:
On u spillù stagne obratj
Rodna dvora gospodicna:
I u hridni grob priprosti
Zvjet ukopa svóe mladosti.

Kad sjekiru iſ dno vode
ſapovjedi svoômje iſveo,
Poprav moſce s'te prigode
ſvarse novi Eliſeo,
Koi cjudom davno u vrjeme
Proslavìse jednakjeme.

S' Jozefomga stid prisveti,
I cistochja ſdruſci u svemu:
ſa doscjasto prividjeti
Drughi Jakob bjesce u gnemu,
Pokli gnegou vid prostrjèse
U najdubglje vjecne udese.

Ah on darʃcech u spomeni
Dasmo gnegov Puk, i cetta,
Priveònas u blaʃceni
Mir iʃ gorke ʃledi od svjeta,
I u rados, koju duscja
U vjek s' Viscgnem prima, i kuscja.

Pjesan XLVI.

Alli Talianski Sonet S. Filippa Neri iʃtomacen.

KAdje dusci bitje u Bogu,
I gne s' Nebba traghse uputj;
Kô da umarle stvari mogu
Duscju k' sebi priteghnuti?

Kad svàe od Boga, ter gnu stvorj
Beʃ pomochi Gospod ine;
Kô dàe satre, smakne, umori
Svjet bjeguchje pun tasctine?

Sasvjèmtjèmjoj nije temeglja:
Er gnu sille put poraʃa
Slabo ufagne, plaha ʃceglja,
Tascta rados, prjeka omraʃa.

Terje osljepe, da neugleda
Srechju, kâjoj dalek nije:
Kâ s' samoga, ʃnaj, pogleda
Poblaʃcenit moglàbije.

Cemùe odmetan, i beʃ vjirre
Ah u gljudjeh dio umarli
Onem djelu, kî neumirre,
I do Nebba ʃnagnem harli?

Cemu,

Cemu, ah cemu dusci tjelo,
Mrak svjetlosti posluh neda;
Cemu nepravvo, i nemillo
ſemglja Nebbu ſapovjeda?

Kî stan tac tvard ſasvorechi
Duscju uſdarſci, da neuſbude
Jaka iſdavnom svjetu utechi,
I raſkinut veſe hude:

ſa u pokoju stavnu, i mnogu
Plesat stupom ſvjeſde od Nebbi,
Boga uſcivat, bit u Bogu,
Bogu ſcivjet, umrjet sebi?

Pjesan XLVI.

ſcivot S. Chjachka Benedikta u Kratko sloſcen na nacin od Zarkovnjeh skupno-molitava, Kojèse ſovu Letanie.

SMill ujnamse, Gospodine
Isukarste blaghi, i milli:
Zjech dobrote tvê jedine
Ugledajnas, i prikrili.

Isukarste cjujnas s' Nebbi,
Ter uslisci nasc glas vechje,
Cjem vapimo pri potrebi
Iſ dubinaa od nesrechje.

Viscgni Chjachko jurse gani
Na zvigljegna vaj nascega:
I ti o Boſce Sinko iſbrani
Spasiteglju svjeta svega.

Dusce Sveti, kjêm sve mosce,
Smillujnamse gljubko, i prosti:
Sveto Trojstvo, jedan Bosce,
Prigarlìnas tvôm millosti.

Maria Majko Sina Boga,
Kâsi od Djeviz' krunna, i dika,
Moli sanas slavna tvoga
Chjachka, Sinka, Vjerenika.

Benedikte sgraditeglju
Redovnicke od dobrote,
sa nas nascem Stvoriteglju
Umolìse, molimòte.

O poganski satriteglju,
Kî nevjerstvu tvoj Puk ote,
sa nas nascem Stvoriteglju
Umolìse, molimòte.

Ti sciv posre u veseglju
Boga, i vjecne srak ljepote:
sa nas nascem Stvoriteglju
Umolìse, molimòte.

Ti hrabrenom u temeglju
Podnje od trudaa sve tegote:
sa nas nascem &c.

Plechi obarnu Roditeglju,
Cjem sa Sina Bogh usòte:
sa nas nascem &c.

Strenu sudu stavnos zjeglju
Vratj, i sciva svjet klagnòte:
sa nas nascem &c.

Obra hridje sa posteglju,
A sa druscbu svjerske skotte:
sa nas nascem &c.

scivje

ſcivje o gorkoj travi, i ſeglju ;
A vir starmi poijòte :
ſa nas nascem &c.

ſdruſcen tvomu Spasiteglju
Dalek svjeta, i grjehote :
ſa nas nascem &c.

Uskarsegna u Nedjeglju
Cjudnom hranom Bogh pittòte :
ſa nas nascem Stuoriteglju
Umolìse molimòte .

Draccjam smarsj bludnu ſceglju ,
Kad pomislj ti nehote :
ſa nas nascem &c.

O cjudesni Tvoriteglju ,
Dvasc ti ottovim jakos ote :
ſa nas nascem Stvoriteglju &c.

Vratse ulomj Nepriateglju ,
Iſ Subjaka kî proghnòte :
ſa nas nascem &c.

Tvoju krepos sunza bjeglju ,
ſli nemogu, da osramote :
ſa nas nascem &c.

Svjetlos Puzim donje u ſceglju :
Viscgni Anghjele posla pòte :
ſa nas nascem &c.

Hudobskomu Motriteglju
ſgradde opalj, lughe, i plotte :
ſa nas nascem &c.

Tebi, jak svom Streniteglju,
Pako odstupj pun sramote:
ſa nas nascem &c.

Kad ti obratj svou najvreglju
U rugh sargbu, sille u scpore :
ʃa nas nascem &c.

K' svomu uisegnem Shraniteglju
Narod vrachjen slaviòte :
ʃa nas nascem &c.

Provre iʃ hridi na tvû ʃceglju,
Jakno iʃ blatne vir mekote :
ʃa nas nascem &c.

Tvoje slike dàse udjeglju,
Hotje u kami, kî darʃcjòte:
ʃa nas nascem &c.

ʃgledno odrjescj veʃ Prjateglju :
Gvoʃdje iʃ vodaa sljedilòte:
ʃa nas nascem &c.

K' Nebbu it Sestru snjega bjeglju
Vidje u Duhu, kî vladòte:
ʃa nas nascem &c.

Mavro, o slavni Vciteglju,
It varh rjeke posluscjòte:
ʃa nas nascem &c.

Sinka oʃcivje nadu veglju
Placnom Ozu, kî snascjòte:
ʃa nas nascem &c.

O udesni Poʃriteglju,
Koje otajno minulòte!
ʃa nas nascem &c.

Ah kjêm bolnjem u veseglju
Ne povratj ti ʃcivote!
ʃa nas nascem &c.

Ah

Ah kê tesckom u dresegljù
Ne utjescj ti sirote !
ʃa nas nascem &c.

Kom' neucinj sljediteglju ,
Sve neʃgode dàse ukrote.
ʃa nas nascem &c.

Slavechìte, ah ne veglju
Od tvôih slavaa, Chjachko , ftote ;
ʃa nas nascem &c.

Nije moch iʃrjet svescto ʃceglju,
Tacsu uʃmoʃcne tvê ljepote :
ʃa nas nascem &c.

Hodte k' vascem Braniteglju ,
O Grescnizi , naglo hodte:
ʃa nas nascem &c.

O Jagagnce Boʃcjanstveni ,
Koi diʃcesc grjehe od svjeti ,
Oprostinam scto pakgljeni
Ponukànas ʃlotvor kleti.

O Jagagnce Boʃcjanstveni ,
Koi diʃcesc grjehe od svjeti ,
Usliscinas, Stvorce opchjeni ,
Kìse ʃa nas da propeti.

O Jagagnce Boʃcjanstveni ,
Koi diʃcesc grjehe od svjeti ,
Dajnam , Boʃce nasc gljubjeni ,
Tvê millosti dar prisveti.

PJE-

PJESAN XLVIII.

Tojes Davidov Salam CXXXV. *istomacen.*

GOspodinu slava, i dika,
Erje dobar, nekse poje;
Pokli stavno do vjik vjikaa
Millosardje gnęgovòje.

Druscbo slavi svakolika;
Od Bogova Bogh ovòje:
Pokli stavno do vjik vjikaa
Millosardje gnegovòje.

Hvali krepos svjeh jesikaa,
Od Gosparaa Gospar tkòje:
Pokli stavno do vjik vjikaa
Millosardje gnegovôje.

On cjudesa sam velika
Tvori, kjêma nije snat broje:
Pokli stavno &c.

Nebeskàje sva prilika
Od pameti djello svoje:
Pokli stavno &c.

Meghju djella svôa raslika
semglju u vodah sasidòje;
Pokli stavno &c.

Scgnega Mjesez, scgnega slika
Svjetla, i lize suncjanòje:
Pokli stavno &c.

Da

Da nochnoga Dobitnika
Dan vaskolik ſrazi osvoje.:
Pokli stavno &c.

Da suncjana Namjesnika,
I ſvjeſdaàse nochi broje :
Pokli stavno &c.

On Egipta tvarda, i prjika
Parvorodne pobiòje :
Pokli stavno &c.

Iſ sred hudjeh on silnikaa
Iſraella iſveòje :
Pokli stavno &c.

Mochna u nacin ſatocnika,
I ſamahom desne svoje :
Pokli stavno &c.

Val zargljeni u raſlika
Raſdjegljegna prosjekòje :
Pokli stavno &c:

Na sramotu svjeh ſaprjikaa
Kroſagn svoj Puk proveòje :
Pokli stavno &c.

Farauna raſbojnika
Kroſ vodene stratj boje :
Poklj stavno &c.

S' straſcjom svoga slobodnika
Po pustigni Puk prosejòje :
Pokli stavno &c.

ſljem udorzim, i beſ ljika
Varle kraglje posjekòje :
Pokli stavno &c.

Trjes

Trjes takoga Pomochnika
Snaſcne krunne sam satròje :
Pokli stavno &c.

Amorrea Nevjernika
Cettam donje ſlo svakoje :
Pokli stavno &c.

Basanina ſasjednika
Slomj u nacin tanke hvoje :
Pokli stavno &c.

ſemglje svojeh Protivnikaa
ſa basctinu svoju uſòje :
Pokli stavno &c.

Jakobàih sluſcbenika
ſa djedinu Djezi dòje :
Pokli stavno &c.

Od nas svojeh podloſcnikaa
Poniſcenstvo pogledòje :
Pokli stavno &c.

Od ſlotvora i karvnika
ſa iſbavit nas priscjòje :
Pokli stavno &c.

Djeli, obilna jakno rjika ,
On svjem ſcivjem hrane svoje :
Pokli stavno &c.

Nebeskomu Bogu dika ,
O Umarli, nekse poje :
Pokli stavno &c.

Pojte glasom svjeh jeſikaa ,
Od Gosparaa Gospar tkòje :
Pokli stavno &c.

Pojte

Pojte opchjena Porodnika,
I Boſcjanstvo jedno, i troje :
Pokli stavno do vjik vjikaa
Millosardje gnegovòje.

Svjètmu buddi ſa glasnika
Sad, svegh, kòmu svegh biòje :
Pokli stavno do vjik vjika.
Millosardje gnegovòje.

Svarha.

I ſ G O V O R

Od gnekoliko rjecji ne sasma poſnanjeh, i mallo obicjajnjeh u svakdagnemu govoregnu: kojèse u sčtegnu od ovjeh Pjesnji nahode, i susretaju.

A

A*Rapski luſi*: Tòjes darva mirisna, kojàse u Arapskjeh dubravah sjeku.

B

Betania. Grad S. Marie Mandaljene, ne daleko od Jeruſalema.

Bahat: Klopitagne u hodjegnu, alliti stupagnu.

Bogostjecno djello. Kojemse Bogh stjece.

C

Cedri, Dubi priljepi, i privisozi, oko Evrjenske ſemglje uſmnoſciti.

Cin. Atto, gesto.

Cjudotvornik: Tko tvori, alli cini cjudesa.

D

Djello-iſpravni. Morale.

Dobroslicno. Slicno dobru.

Drum. Put. *Strada*.

E

Egipska kraina. Egipat, darſcjava na granizah ſemglje Evrjenske, alliti od obechjagna.

Evrjenkigna: ſcena iſ Evrjenske ſemglje.

Evrjenski. Iſ ſemglje od obechjagna. *Ebreo*.

F

Fenice. Ptiza darſcjana ſa jedinu na svjetu.

Franacki. Iſ Francje: *Franceſe*.

G

Gljubomornos. Alli Gljubomor. *Geloſia*.

Goj. Veseglje, mir unutargni.

Grimiſ. *Porpora*.

Grimiſno. *Di porpora*.

Gvoſdovito. Gvoſdeno.

H

Hitropchjegne dvornicko. *Destrezza da Corteggiano nel converſare*.

Hlap. ſemgljak, goranin. *Villano*.

I

Jeſbina. Jestojska.

Indje. Inudje, drugdje.

Iſhitriti. Hitro napraviti.

Iſlignati. Prochi u nisčta. *ſvanire*.

Iſtakmiti. Iſjednaciti. *Adegvare*.

Iſvagni. Dvorgni. *Esteriore*.

K

Karvnik. *Manigoldo*, *boja*.

Kob. Slutjegne. *Avgurio*.

Kobna ſvjeſda. Repatiza. *Cometa*

Kollovrat. ſavartaj od vode. *Vortice*.

Kopniti. Raſtapatise.

Kram. *Cupola*, *e alle volte Baldacchino*.

L

Liban. Gora, kojàse iſ Fenicie u Evrjensku ſemglju prostira.

Liſimirstvo. *Ipocriſia*.

Listi sljepi. kgnighe skrovnjem slovima pisane.

M

Magdal. Grad u ſemgli od obechjagna, S. Marii Mandaljeni podloſcjan.

Mramorkome. U nacin od mramora.

N

Nada. Ufagne, cekagne.

Naadtup. Nadskocegne. *Aſſalto*.

Najprece. Najbarſce: illi Najprecie, tòjes najgore.

Nedobitno. Sctòse nemoſce dohititi. *Inarrivabile*.

Nedospjetno. Scto nemoſce dospjeti. *Interminabile*.

Neiſbitno. Sctòse nemoſce iſpraſniti, alli iſtomaciti. *Ineſausto*, *Inesplicabile*.

Neiſmjenito. Sctòse promjenit nemoſce. *Incommutabile*.

Neiſrecno. Sctose nemoſce iſrjeti. *Indicibile*.

Nekobno. Nesrechno. *Malagurato*.

Neobhitno. Sctòse nemoſce obhititi. *Incompreनſibile*.

Neoteſſan brek. Ne iſravgnen.

Nepomicno. Sctòse nepomice s' mjesta, illi sctòse nemoſce pomaknuti. *Stabile*.

Neprimjerno. Sctose nemoſce primjeriti drugomu. *Incomparabile*.

Neredno. Beſ reda, i nacina.

Nesmiscgljeno. Sctòse nemoſce mislim podpunno doprjeti. *Inpercettibile*.

Nevatse. Htjetti, kô da nechjesc.

Nudditi. Blaſniti na scto.

O

Ogorciti. Ciniti, da scto ogarkne.

Odvjetnik. Tko odgovara ſa tkoga. *Odvjet*. Odgovor.

Osnobiti. Uvrjediti: raſvarchi.

P

Pecjalitse. Tuſciti. *Pecjal*, alli pecjo: tuga.

Podnoſcje. Sctòse nogami podstavglja.

Pobrana. Shranna. *Ripostiglio*.

Poprav. Pravvo, uprav.

Poſor. Okko.

Poſritegl. Tko gleda, i poſira.

Prigvoſditi. Pribiti gvoſdjem scto k' cemu.

Povjetarze. *Aria*.

Primjeriti. Prikladati. *Paragonare*.

Proſracno. Proſirno, proſ sctose moſce proſreti. *Traſparente*.

R

Rabechje. Netarpechje. *Riſentito*, *delicato*.

Raſbojnik. Tko raſbia, i odira putnike. *Aſſaſſino di ſtrada*.

Raſmirje. Raſvarſcegne od mira,

ra, *ſ*avada.

Raſpredati. kô *ſ*cene cine, koje preduchi u skuppu, tughje posle pripovjedaju.

Rotno. *ſ*lo, i opako.

S

ſamjena. *ſ*aplatjegne. *Compenso*.

Samosilnos. Silnos. *Violenza da dominante*.

ſarcjati. *ſ*ceglno gledati, i nepomicno. *Mirar fiſſo*.

ſasjeda. *Inſidia*. ſasjednik. *Inſidiatore*.

Satritegl. Tko satira.

ſcdergliva. Scto *ſ*cdere.

Scpota. Scjalla. *Scherzo di parole*.

ſgledno. Scto u cjas prohodi, kô pogled.

Siono. Silno.

Sionska gora. Na kojoj u Jeru*ſ*alemu bji sagradjeno glasovito Templo Salamunovo.

Skladati. U sklad, i u red stavgljati.

Skot. Narod od *ſ*vjerji. *Razza*.

Smjerno. Priklono. *Umile*.

Solima. Grad Jeru*ſ*alem.

Stanaz. *ſ*civaz kami.

Straſcniza. Mjesto, i stan od stra*ſ*ce.

Strenitegl. Tko satira.

Stvor. Djello, alli stvoregne. *U stvoru*: u djellu. *In effetto*.

Sverodno. Scto svaku stvar plodi.

T

Traciti. Ra*ſ*glasivati.

Trak od rjeke. *Ramo di fiume*.

Tvoritegl. Tko tvorji, cinji, djelluje.

V

Vepar. Prasaz divii.

Vjekostvoraz. Stvoritegl od vjekaa.

Unisctegne. Obratjegne u niscta.

Uſdahniva besjedla. Mjescjana s' u*ſ*dasima.

Uſglavje. Na sctòse glava naslagna. *Capezzale*.

Uvit. Konop. *Fune*.

Z

Zicjati. Ciniti glas od *ſ*mie.

Zjeglje. Zjelie. *Pjù intjero*.

Zvjet suncjani. Koìse k'sunzu svegh obrachja. *Girasole*.

A ostalèse rjeci mogu ra*ſ*umjet po sebi.

Svarha.

MAGDA-

MAGDALIDOS ILLYRICÆ

Liber Primus

Ab Autore

D. IGNATIO GEORGIO

LATINE REDDITUS.

A D

JACOBUM FACCIOLATUM

Virum Eloquentia Eximium,

Et in Patavina Academia

Priorum Analyticorum Interpretem.

AD LECTOREM

Pios Divæ MAGDALENÆ, in Massiliensi specu delitescentis, amores, atque suspiria octo Libris, Slavonico, sive Illyrico rhythmo conscriptis, juvenili olim ætate cecineram. Id quidem ex pietate potissimè: verum & eo consilio, ut meæ linguæ hominibus præstantiam approbarem Idiomatis sui. Quod non modò amplitudine, (nam ab Adriatico mari ad glacialem Oceanum, exindeque per mediterranea ad Persas usque, ac Serum, seu Sinensium confinia porrigitur) sed verborum etiam copià: orationis nitore, atque acumine: circumscribendæ, explicandæque sententiæ gravitate inter cæteras dialectos vel cum nobilioribus emergit: hoc dumtaxat infelix, quod populos olim sortitum sit Bellonæ amiciores, quam Palladi; nunc verò, quod fermè impium, patrii sermonis, ut plurimum, contemptores. Exoticis Linguis student, nativam negligunt, ut planè pudeat eà cultè loqui: non animadvertentes, quod utut cæteras addiscant, futuri sint semper hospites in alieno, perinde ac quædam humo non suæ commendatæ arbores, quæ poma vel insuavia ferunt, vel cariosa. O vellent meminisse Isidori Hispalensis sapientissimum dictum. Cum omnium linguarum scientia difficilis cuiquam sit, nemo tamen tam desidiosus est, ut in suâ gente positus suæ gentis linguam nesciat. Nam quid aliud putandus est, nisi animalium brutorum deterior? Illa enim propriè vocis clamorem exprimunt: iste deterior, qui propriæ linguæ caret notitiâ. *Orna quæ Patria sunt.* Σπάρτην ἔλαχες, κείνην κόσμει, *inquit Euripides. Quapropter ut supradictæ meæ opinionis veritas, consiliique opportunitas, ac pondus, alienigenis quoque judicibus, eluceret; primum Illyricæ Magdalidos Librum Latino verti carmine, & quanquam verbum verbo scrupulosè non reddiderim, certè sententiam ex sententià propemodum religiosè traduxi. Perspicies, optime Lector, quam difficillimis perplexisque rebus exhibendis, contorquendæ vibratà suavitate sententiæ, excitandisque quibusdam in oratione, ita dixero, igniculis, Slavonicum Idioma, ca menque suffecerit; ut nulla vel calumniæ, vel oscitantiæ venia reliqua sit quibusdam ex Nostris, parem illi cum Italico, Latino, Græcanico vim, majestatemque inesse negantibus. Paucis: siquem ipsorum in hujusmodi lucu-*

Isid. Orig. Lib. 9. cap. 1.

Eurip. in Teleph. ap. Stob. Ser. 39.

brationibus affluentia, opportunitas, efficacia dictionum quandoque destituit, id sibi imputet ineptus lucubrator, non linguæ.

Cæterùm ignosci mihi postulo, sicubi in Translatione meà versus durescet, vel cadet: quippe liber non est, sed servit, obsequiturque contumaci interdum, sermonique Latino mirum in modum refractariæ versioni. Porrò, ut constet vertentis fides, malui auribus deesse, quam animis, & sensa examussim exprimere, quam cum sententiæ detrimento carmen extollere, ac emollire. Insuper ne mirere vocabula, Apostolicus, Apostola, *& forte perpauca alia, quæ cultam, consuetamque phrasim non redolent; ea siquidem consultò admisi, ne te in re modicà per periphraseωm tormenta detinerem, non raro sententias obnubilantium, & mæandris, atque ambagibus suis inoffensum orationis intercidentium iter. Denique si hoc Specimen tibi arriserit, reliquos quoque Libros, ubi nactus fuero a gravioribus otium, latinitate donandos suscipiam. Nunc hypotheses tantùm, atque argumenta singulorum sapientiæ tuæ, atque humanitati propono: reputa, amabò, an digna sint, quibus vel succisiva tempora impendantur. Tu mihi autor, tu præceptor, tu dux.* Τυφλῷ ποδὶ ὀφθαλμὸς εἶ συ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς.

Eurip. in Phœnis. Act. 3.

In Lib. II. Mores, artes, fraudes, quibus usa est olim in amando, Magdalena commemorat, ac detestatur. Ectypon puellæ per modicos sensim gradus in licentiam delabentis, tandemque luxuriantis, ac superbientis in scelere.

In III. Ingemiscens narrat pristinos suos in vultu excolendo labores, solertiam, immoderationem. Exprobatio exquisiti nimiùm Muliebris cultus, Juvenumque vecordiæ, Species sæpe fictas ad insaniam usque depereuntium.

In IV. Cum suæ probitati insidiantibus cogitationibus pugnat, & vincit.

In V. Divinam Gratiam, tum homines justificantem, tum justificandis opitulantem, altiùs meditatur: cujus intimam olim indolem perceperat, Theandro magistro.

In VI. Quicquid egerat Christo Domino patiente, gemebunda reminiscitur.

In VII. Agit de amando Deo, & quos ardentiores potest, in eum Amores expromit.

In VIII. Ad Superos elata Deum apertè videt; terrisque mox reddita, ubi de Divinitate, quam viderat, amplissimè disseruisset, amoris impatientià, & celestis Amantis desiderio confecta, eripitur mortalitati.

MA-

MAGDALIDOS

LIRER PRIMUS.

IMmenſi concepta Patris de perpete Verbo
Filia, diva FIDES, veteris nova nuncia Veri,
Et laudis lux priſca novæ. Si Cœlitis aulæ
Sol DEUS, ipſa Deum demonſtras prævia Solem,
Candida ab æternis exorta cubilibus Eos.
Tu nobis cæcâ ſub nocte jacentibus afflas
Jucundum formoſa diem: tua numina adorat,
Pronaque magnanimos inclinat ad oſcula vultus
Gens diverſa locis, ſtudiiſque, ac moribus impar.
Contra Erebi fraudes tua fulgida ſigna ſecuti
Conſpirant, eadem ſperando, & amando, tuiſque
Auſpiciis nimis alta petunt. Malefacta gementi
Sternis pace viam: via diceris aurea Cœli,
Cœlum animi, morumque animus, pretiumque, vigorque:
Atque illuſtre Bonum, Verum ſubluſtre: retruſus
Fulgor, & arcanum ſervans caligo nitorem.
En duce te Superos pulcherrima MAGDALIS ignes
Hauſit, & humanâ ſpectans ſub imagine Numen
Novit, & humanâ ſub imagine Numen amavit.
Illa & delicias ardens liquiſſe priores,
Et ſcelerum cauſas, cultæque piacula frontis,
Perpetuo culpam compenſatura labore
Ferales penitùs ſibi, criminibuſque latebras,
Horrendumque cavo reperit ſub monte ſepulchrum.
Ut poſt præteriti veſtigia dempta reatus,
Quicquid mortales te prælucente per umbras
Credidit, in Superis tandem ſine nube videret.
Ergo age, dum recolo tenebroſà in caute dolentem,
Et crebros triplici referentem ex hoſte triumphos,
Erige, Diva, meos majori flamine ſenſus:

Illius tibi ſervit honos : laudaris in illâ ,
Debetur nam tanta tibi : tu magna moventi
Fons decorum fueras, meritique noviſſima merces ;
O mihi pro tanto poſt fata extrema canore
Detur inocciduam per tempora ſerpere laurum .
Nunc o, nectareæ largo qui flumine Suadæ
Corda, animoſque rapis, Sophiæque, JACOBE , repoſtæ
Sacra Antenoreo reſeras plaudente theatro :
Accipe (ſiquis honos Muſis) quæ pauca repono ,
Dulcis Amice, tuæ geminata ad dona Minervæ .
Heic inter poſitas Latio diſcrimine lauros ,
Perſpicies, konteſque novos, nova culmina Phœbi
Adriaci, & qualem poſitis Mavortius armis
Dalmata rite colat gentili in litore Pindum .
Phocaicis ubi ſtructa atavis, & origine Grajâ
Gallica montanos ſpectat Maſſilia fines ,
Vaſta patet regio : circùm juga nigra vetuſto
Sylvarum ſquallore rigent : ſubeuntibus altè
Pendentes quercus, & prona arbuſta minantur .
Heic exeſa vomunt patulæ penetralia rupis
Undantes nebulas : ſummos ſuper ardua montes
Indefecturæ nivis incrementa ſeneſcunt ;
Dum vincit Soles, & frontem nubibus ipſis
Celſa coronat hyems. O qualis terror! Ab imo
Turbidus, impatiens ſinuoſa per antra remugit
Auſter, & illiſus ſylvis reſonantibus amnis ,
In ſe cuncta trahens, ſeſeque ſub æquoris undas ,
Urget præcipitem declivi e monte ruinam .
Singultat per ſaxa liquor, ceu murmure rauco
Damna illata gemat, ſoboles cui torva ferarum
Conſociat fremitus : ululat Lupus abditus umbris ,
Sævit Aper, Urſique fremunt, & ſibilat Anguis .
Heic ubi ſub ſcopulis nox interclusa latebat ,
Herois Solymæa gradum remorata, ſub antro
Et formam tenebris, & formæ crimina texit .
Olim hominum cultrix, nunc Numinis , excita blando
Alite concaluit Superæ penetrabilis auræ :
Totaque in amplexus inhians cœleſtis Amoris ,
Illecebras veteres, & ſe poſt terga reliquit .
Namque ſimul Domini vultus conſpexit, ab igne

Illicet

Illicet ethereo ſenſus conſumpta nocentes ;
E cinere antiquæ viſa eſt emergere culpæ ,
Ceu Phœnix renovante rogo . Deſiderat unum ,
Atque unum ſequitur : mens , ora , & corda per unum
Inflammata calent . unum comitatur , & ambit
Voce , animo , votis : nec jam ſibi vivit , at ardens
Ex illo ſpirat , cumque illo expirat amando .
Ad tumulum reſidens , in quo ſua grata Voluptas ;
Et ſua fida Salus , dilectaque Cura jacebat ,
Languit exteriùs , cor in interiora receſſit .
Ah flebat , lacrymis ceu marmora frangere vellet ;
Et propriam exanimi vitam infudiſſe Sepulto .
Haud potis eſt ullam mœrori accire quietem ,
Nam periit ſua ſola Quies : moriturque gemendo ,
Quod nondum moritur , dum fato concidit ille ,
Qui vitæ ſibi vita fuit : ſibi vita ſuperſtes
Eſt unus , quo fervet , amor : hic flamine vires
Arcano , hic animam , ſenſuſque miniſtrat amanti .
Ille triumphato poſtquam redivivus Averno
Emicuit , tantum celerans lenire dolorem ,
Sole ſuæ frontis primam luſtravit , ut eſſet
Prima ſui reditus ; & fauſtæ nuncia palmæ ,
Primaque Apoſtolicos hilararet Apoſtola cœtus .
Aſt ubi jam fecit per tot miranda ſuperno
De Genitore fidem , Stygiiſque inſignis opimis
Ardua laurigeras erexit ad aſtra curules :
Infelix Nymphe (ſic Divam fata parabant)
Fraudibus Iſacidum , populique extrema minantis
Seditione truci , patriâ de ſede fugata
Per freta , per ſcopulos ignota ad litora pulchrum
Tranſtulit exilium . Multum jactata pericis ,
Ærumnæ non ſenſit onus : Amor aſpera vicit .
Reſtitit heic tandem , quà flanti obnoxia Coro
Inclyta litoreas tollit Maſſilia turres ,
Vivere certa ſibi , Superiſque , ævique futuri
Sub cæcâ rigidum traducere rupe tenorem .
O quam læta fuit ſpelunca ex hoſpite tantâ ,
Solem illam reputans , quem nunquam viderat ante !
Nox exultavit , poſtquam loca mœſta tenebris
Formoſi vultus circumfulſere nitores .

Umbra minax *illi*, ſcabræque ſilentia cautis,
Horror, & egelidæ ſterili ſtatione latebræ,
Grata fuere animo, teneris quod noxia membris,
Atque oculis ingrata forent: dum magna Virago
Haud conſueta pati cupit, inque doloribus ipſis
Majores poſcit, numquam defeſſa, dolores.
Proh amor. O quantum, quantum o mutaris ab illà
Magdalide, eximii quæ quondam norma decoris
Regnabas, cujus rutili trans lumina Phœbi
Aurea purpureo conſederat ore venuſtas:
Et quæ ſponte decens, melioris imagine formæ
Ornabas proprios, ornari haud indiga, cultus!
Nunc heu qualis adeſt! Diuturno ſquallida fletu,
Dilaniata genas, ſciſſoſque informis amictus,
Et par facta loco. Sylvarum a frondibus hirtis
Edidicit turbare comas: a perpete rivo
Fundere inexauſtos madefacta per ora liquores,
A tenebris pallere: nemus conſpexit ab Auſtro
Indignante quati, feriit ſua membra flagellis:
Expavit per luſtra feras, & amore Tonantis
Tranſiit in ritus victuque, habituque ferinos.
Ignoto ingenuas, & amaro gramine fauces
Paſcit ſæva fames: lacrymis vitiata laceſſit,
Non ſedat gravis unda ſitim: locus undique terret,
Horrentemque animum delicta antiqua flagellant.
Non ſecus, implacidà ſiquando nimbus ab Arcto
Perculit irriguis vernantes floribus hortos.
Linquit ſepta viror, plantaria germine nuda
Et germen ſine flore jacent: ſua fata cadentes
Ingemuere roſæ: cadit obruta jelſemine,
Et ſimul intereunt laceratæ turbine diro
Pallentes violæ, foliiſque amarantus ademptis.
Lugent delicias, lugent ſua perdita Nymphæ
Gaudia, & abjectas relegunt ad baſia frondes.
Talis erat gremio ſcopuloſi horroris in imo
Magdalis auricomæ primævo in flore juventæ;
Dum nimbus lacrymarum, & nigri turbo doloris
Expiraturæ pretioſa roſaria formæ,
Et frontis populatur opes. Quæ lutea crine,
Nunc malis ſtat caltha: roſà fugiente relictæ

Labra

Labra tenent violæ, diffusaque lilia membris
Crebra cruentati vastarunt verbera ferri .
Forte olim summæ stringens fastigia rupis
Phœbus sublustrem penetrarat in intima visum :
Terroremque loci patefecit, & auxit opertum
Pejor nocte dies. Primùm defixa tuendo
Conticuit, tales mox edidit anxia questus
Hæccine sunt (inquit) tua quondam splendida tecta,
Magdali, & in summas abeuntia culmina nubes ?
Hæc sunt aurifero conclavia perlita Gange,
Quæ Sol luce minor, victusque nitore colebat ?
Fœmina eram princeps : domino mihi nobilis auro
Cingebat fortuna comas, mihi supplice dextra
Subdita regificos tribuerunt oppida census :
Civibus aula frequens, pueri, innuptæque puellæ,
Obsequiis devota manus, mihi serviit ultro,
Obtutuque alacri nutum expectavit herilem .
Nunc si forte loquor, ludunt cava saxa loquentem;
Nostraque vox nostræ responsat reddita voci :
Associat lacrymas lacrymis torrentibus amnis,
Sola ambit solam statio, certatque vicissim
Suspirando meis singultibus æmulus Auster.
Ast æquum est, mores quisquis peccando ferarum
Induit, ille feras inter gemat abditus : æquum est,
Quisquis sponte homini, plusquam Cœlestibus, olim
Serviit, humanis agat a consortibus exul .
Discite Peccantes : qui crimine degener auso
Perdidit æthereos, ceu turpis bellua, sensus ;
Ob scelus admissum belluina ad tesqua dolendo
Se revocat, remeatque suus, nam mira doloris
Nos nobis reddit, Cœlumque, Deumque potestas .
Heu pudet, heu nostro nulla est mensura pudori !
En jam facta mei, Superumque, hominumque perenne
Dedecus! O siquà cæcos evadere possem
Pollutæ mentis stimulos, Dirasque sequaces,
O quam promptè animi sua pristina probra trementis
Vitarem indomitos ipso Phlegetonte tumultus !
Ecce meos veteris monimenta infensa reatus
Pervolitant oculos, rabido culpa obvia rictu
Increpat attonitam, fibrisque immersa sub imis

Tristia perterebrans agitat præcordia pestis .
Quicquid deliqui non uno tempore in unam
Concrevit speciem, surguntque domestica cordis
Jurgia, & in sese se mens mea (facta sibi ipsi
Bellum, bellatrix, & belli campus) adurget .
Pabula nec desunt mordacibus undique curis :
Si Cœlum aspicio, timeo fatale tribunal :
Si Terram intueor, scelerum loca specto meorum :
Si concludo oculos, intus me cerno nocentem .
Objiciunt me cuncta mihi, quocunque recurro ,
Quid fuerim me cuncta monent. Nox furta procacis
Ingerit illecebræ, gremio quæ texit amico :
Hæ tacitas memorant fraudes, & dona latebræ ,
Scriptaque cæca notis : tellurem calco, per ipsam
Emersere mei data serta in pignus amoris.
Improperat Titan : Mihi te vesania vulgi
Jactavit fulgore parem. Mox Cynthia : Nostras
Cerne vices, tu talis eras. Nec Phosphore cessas :
Ornatusque meos tu compta Aurora recenses .
Montivagas pecudes mea laxa licentia signat
Æquat vita rudes, morumque incuria lucos :
Atque hæc saxa meum cor longè durius ipsis,
Ah nimis ætherea refugum mollescere flammâ .
Dum sic interea mihi formidanda recurso ,
Et Mors, & Phlegeton, & Judicis urna minantis
Continuò nostros circumsidet horrida visus :
Cernere me videor, qualis iam perdita cerni
Sub Styge digna forem, spe diruta, & obruta pœnis,
Et per Tænarios depasta medullitùs ignes .
Territa diffugio : sed quo fugiendo sequentem
Effugiam? Propero per devia lustra, simulque
Mergor inaccessæ densa caligine sylvæ :
Attamen (o miseram!) mecum mens conscia mecum
Et fugit, & latitat, meme vitoque, sequorque :
Hostis inest, hostem quis possit fallere sensum ,
Atque intus vigiles fugiendo evadere curas ?
Nubes, quæ lætos properat mihi condere Soles :
Sol, quo (more nivis) per longos tabeo luctus :
Luctus, cui similem non est reperire : perenni
Persimilis letho formido, & lethifer Orcus

Fit

Fit mihi imago mei ſceleris, facieſque malorum
Exercens rabidos animo concredita morſus.
Me fulgur ſine nube ferit, ſine fulgure fulmen:
Ante diem nex, ante necem me Tartara ſorbent;
Quando inter lacrymas infortunata recordor,
Quod Superis inviſa fui, quodque avius a me
Ah rerum dominum detorſerit horror Amorem.
O furiale nefas, Culpa: o quam fraude ſiniſtrâ
Noſtrum pectus agis! Tu dum admittare; dolosè
Pellicis humanos, admiſſa redarguis actus,
Pallentemque reum ſe teſte, & vindice damnas.
Nunc video poſt damna malum: qui debuit ante
Abſterrere timor, nunc me poſt vulnus acerbat;
Incautam ſegnis dolor urget, & agnita ſerò
Intempeſtivum geminat jactura pudorem.
En per te in Nihilum (quis credat!) adacta relabor;
Nam (fas vera loqui) nihil es, tu Culpa, tuumque
Indis Inane Tuis: ut pallida bruma virorem
Delet, noxque jubar; pugnacibus eripis umbris
Immortale Bonum, quod verè eſt omnia, & omnes
Res ruerent Nihili baratrum in penetrale, niſi ipſi
Conſimiles bonitate forent. Te, perfida, quondam
Te cogente, mihi Favor, & pulcherrima Divûm
Gratia, vita animi, Cœli pretiumque, decuſque
Abſtitit: atque ego nil totâ mercede peractæ
Juſtitiæ (mea ſiqua fuit) nil compote ſummi
Mente Boni: nil ſpe potiundæ in ſæcla ſalutis.
Nil recti ſtudio, nil cordis luce relinquor.
At quanquam nihil es, paſſis cum Sole lacertis
Magna, infanda moves: congeſtâ clade profanas
Terrarum tractus, domino nec parcis Olympo.
Fraude tuâ captos, frontis fulgore perempto,
Cœlicolûm cuneos Nemeſis ſub fulgure quondam
Præcipites inter gemitus, ac monſtra repente
Egiſti in laxos flammati Acherontis hiatus.
Litore in Eoo te permotrice futuram
Fatali perimit ſævus Pater arbore prolem:
Hinc nova fraterno rubuit de ſanguine tellus;
Auſaque damnati luimus proavita Nepotes.
Te duce, nimbiſonâ Populis de nube ſolutum

Decidit exitium, cum litora perdidit æquor,
Egressisque modum trans mersa cacumina Sontes
Submersit Libitina vadis: per te horridus imber
Abstulit infandas flammis ultricibus Urbes.
Per te bella fremunt, didicitque occidere ferrum:
Repunt insidiæ, sitiunt aliena rapinæ:
Nulla fides Nato, nulla in Consorte Maritæ:
Atque impacati tollunt capita alta Tyranni:
Nunc medicina nocet, latitat sub floribus anguis,
Et quondam placidi terrent deserta leones.
Auspice te motâ Res seditione creatæ
In Superos fera bella, & in ipsas Conditor urget.
Tu lethum exoriens animi immortalis, eodem
Prognatum ex animo: rutilæ Rationis egestas,
Et raptus transversa furor: jam nube tuâ fax
Ætherea in nobis, Divinaque pallet imago,
Inque Homine exquiras Hominem: jam diceris Orbi
Primævum reparare Chaos, dum turbida motu
Corporibus, mentique noces, latèque refuso
Sanguine Regna agitas, tremefactaque Sydera terres.
Nam si damna pati posset, fatoque subesset,
Destrueres ipsum (tanti es o Culpa) Tonantem.
Terra tremens penitùs, flammæque tricuspidis ira,
Rerum turbo rapax; ferali crine Cometes,
Et vulgata lues, tumidique insania ponti,
Non æquant tua tela; etenim licet indole tristi
Multa, & sæva queant, totum tamen ipsa nocendi
At te pondus habent. Frangit sola ardua fulmen,
Lucos flamma vorat, violentior oppida torrens,
Corpora contages, perituras æquora pinus,
Solùm tecta ruit vis abdita, solaque Regum
Funera præsagi pallens coma provocat astri:
At tu semper obes, cunctis, & ubique, simulque
Optima quæque aufers, & quæque horrenda reponis.
O Latro virtutum, Divini sanguinis ingens
Jactura, o præcox, atque Ultio prima Nocentum!
Arbor stirpe vetus, Stirps & ramosa laboris,
Mundum luctifica funestans turpiter umbrâ!
O cladum immodicum Pelagus, quod ad usque verendum
Augustale Dei tumidis te fluctibus effers,

Om-

Omnia magna capax barathro absorbere voraci,
Quæ sunt, quæ fuerant, fieri quæ posse feruntur.
Mors nunquam emoriens, semperque immota dolori:
Styx gravior, Styx ipsa Stygis, quæ sola petisti
Tartareos aditus, & flammea condere regna.
Te sine Cocitus Cœlum foret: una beantes
Tu Domini Miseris defendis cernere vultus.
Et tantam potui malesana admittere Pestem!
Ah potui: & Patrem non uno vulnere læsi,
Autoremque meum. Proh rebus Culpa caducis
Conjurata comes: veteri proh subdita Noxæ
Humana, & sensus mortalia nacta rebelles;
O quantum exanimor, facinus dum mente revolvo,
Et doleo memorem bacchari in pectus Erinnym!
Ast o! Nonne mihi quicquid malus edidit error,
Ipsa Dei Soboles jucundâ voce remisit?
Quid vobis ergo mecum est? Procul este: quid ultra
In mentem irruitis, Monstra horrida? Quid mea turbo
Concutit, & rabidi discerpunt corda pavores?
Non sum, qualis eram. Tamen Astra infensa! Meique
Mirandum Fati ingenium! Clementia Cœli,
Et Superum me terret amor, meque excita contra
Tam grandis veniæ felicia dona rebellant.
Haud aliter trepidus jactatâ in puppe magister,
Quem rabies pelagi surgens cum nocte premebat;
Grassantem Borean si forte, & murmura Nerei
Depulit advectæ Tithonia verbere lucis,
Horret adhuc, partamque timet post damna salutem.
Non minus ipsa tuum relego tremefacta favorem,
Et quantum pro me patrasti, Maxime Divûm,
Et quantum pro te nequeo patrare, scioque,
Quam magnis teneor, quæ magna a dante recepi.
Quin & dum reputo, quales Deus egeris olim
Sudoresque sacros, castique fluenta cruoris,
Exclamare libet: Heu tanto e Vindice sanguis
Pharmacon est nostri, verùm & mensura pericli.
Hinc metus, inde dolor. Quid agendum denique restat
Maxima debenti? Parili vellem, Optime, vellem
Id pretium pretio, pœnasque rependere pœnis;
Virtus cassa negat. Si non est posse quod opto,

Optabo quod posse datur, factique subibit
Expletura vicem patiendi immensa cupido.
Ad mea vota ergo, ah faciles, exite minacis
Vivens exitium, feralis gloria saltus,
Improbe aper, cristate draco, fera murmura quorum
Insanusque fremor, pugnæque, iræque recessus
Hos quatiunt, properate meis saturare nefandam
Artubus ingluviem. Vosque hospita culmina nimbis,
Mentis imago meæ, quæ sydera contigit ausu,
Pendentes scopulos, pronasque a fronte ruinas
In caput hoc urgete, precor. Perflabilis aer
Undique tabificâ vitiatus ferveat aurâ,
Oraque supplicium, longamque reciproca mortem
Spiramenta bibant. Sine spe fulgoris Eoi
Me nox cæca premat. Rigidæ nigrescite Stellæ
Ominaque, & casus in me pluitote sinistros.
Decipiant dumeta famem, pro mitibus herbis
Sylva aconita ferat, volvantque absinthia rivi:
Ac tandem e gravidâ glomerentur nube cruento
Agmine me circum grando ignea, tortaque nimbo
Spicula, & altivolæ Cœlo reboante procellæ;
Donec tam vasto superesse parata furori
Ipsa quoque eripiat cladis vestigia turbo.
O jam grata mihi, nunc terræ exosa propago,
Peccanti præstastis opem, præstate volenti
Quam mea pejore potest pensare piacula letho:
Autorem vestrum læsi, consurgite in arma
Ulturæ immensum fracto læsore Parentem.
Quem vesana vocas! Sobolem Cœlo auspice cretam
In tua supplicium delicta inferre puderet,
Usqueadeo vilem te vel mortalibus ipsis
Culpa facit. Mirorque, in me quod concitus Orbis
Exerat haud istam per rauca tonitrua vocem.
Magna cupis: reliquas inflat sors splendida mentes,
Surgit in excussis tua fœda superbia rebus.
Frustra saxa, feras, sylvarum confraga frustra
Syderaque, & nubes, fulmenque imane requiris,
Ut cædis sint causa tuæ. Bene condita virtus
Nobiliora sitit: præclara ad munia proles
Terrigena erigitur, & te tot sordibus auctam
Per-

Perdere ſuppliciis, ac degener eſſe recuſat.
En pelagi ſpatium Domini ſine fine potentis
Exhibet effigiem, quam Cœli excelſa coronant:
Dat nubes ſolium, ſunt fulmina ſceptra tonanti:
Noſcitur e tenebris imperſcrutabilis Autor:
Sydera ſunt oculi, queis pervigil excubat hujus
Orbis ad officium, ſalientis viſcera terræ
Quam validus memorant, quam ſit metuendus ubique
Stantibus in ſcopulis ſatis illius alma renidet,
Quæ neſcit natura vices: portenta ferarum
De tanto ſtatuit ſuaſura Autore timorem.
Neu deſit ſpecimen prædulcè hæc ima foventis,
Gramina per valles, florentia ſerta per hortos,
Et per odoratas poma impendentia frondes
Texuit ingenniâ lætabilis arte Voluptas.
Tantane adoratæ felicia pignora Mentis
Demittant nitidum generoſæ frontis honorem,
Sjntque tui ſceleris tormenta ingloria, velles?
Haud ita: ſed fœdæ fueras quæ labis origo,
Sis tibi ſupplicium: Vermis, qui conſcia corda
Atterit, ingenitus plebejo e ſemine culpæ,
Indignanti animo, commiſſaque probra paventi
Par fatum; par tortor erit. Sic cuncta relictam,
Dejectamque truci percellere voce videntur,
Nec temere: ipſa lues, ipſa Eumenis, urgeor intus:
Vindice me pereo: pœnâ furit acriùs omni
Culpæ culpa nocens: & crimen crimina plectit.
O non cæca forent mea vulnera! Vulnus in artus
Impreſſum, Panace, vel ſaltem morte recedit:
Nunquam hæc plaga animi, mihi quæ per ſæcla gementi
Conſcia inocciduo lacerabit pectora morſu.
Vix ea, cœpit opem ſuperàm ſperare labori
Non ignara, pii quod mœſtâ e nube doloris
Ambroſii ſeſe rumpant torrentibus imbres:
Quodque licet doleat, tamen hoc teterrima tandem
Decedit rigido depulſa Machaone peſtis.

F I N I S.